

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

L 283

Wydanie polskie

Legislacja

Rocznik 60

31 października 2017

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

★ Rozporządzenie Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażające wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej 1

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (UE) 2017/1939

z dnia 12 października 2017 r.

wdrażające wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 86,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając złożoną przez Belgię, Bułgarię, Chorwację, Cypr, Republikę Czeską, Finlandię, Francję, Grecję, Hiszpanię, Litwę, Luksemburg, Niemcy, Portugalię, Rumunię, Słowację i Słowenię notyfikację, za pośrednictwem której wymienione państwa członkowskie w dniu 3 kwietnia 2017 r. powiadomiły Parlament Europejski, Radę i Komisję o zamiarze ustanowienia wzmocnionej współpracy na podstawie projektu rozporządzenia,

uwzględniając zgodę Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia postawiła sobie za cel utworzenie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości.
- (2) Możliwość ustanowienia Prokuratury Europejskiej jest przewidziana w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w tytule dotyczącym przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości.
- (3) Zarówno Unia, jak i państwa członkowskie Unii Europejskiej mają obowiązek chronić interesy finansowe Unii przed przestępstwami, które każdego roku powodują znaczne szkody finansowe. W przypadkach tych przestępstw krajowe organy wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych nie zawsze jednak w wystarczającym zakresie prowadzą postępowania przygotowawcze i sądowe.
- (4) W dniu 17 lipca 2013 r. Komisja przyjęła wniosek dotyczący rozporządzenia Rady w sprawie ustanowienia Prokuratury Europejskiej.
- (5) Na posiedzeniu w dniu 7 lutego 2017 r. Rada odnotowała brak jednomyślności w odniesieniu do projektu rozporządzenia.
- (6) Zgodnie z art. 86 ust. 1 akapit drugi TFUE grupa siedemnastu państw członkowskich pismem z dnia 14 lutego 2017 r. wystąpiła z wnioskiem o przekazanie projektu rozporządzenia Radzie Europejskiej.
- (7) W dniu 9 marca 2017 r. Rada Europejska przeprowadziła dyskusję na temat projektu rozporządzenia i stwierdziła, że istnieje brak porozumienia w rozumieniu art. 86 ust. 1 akapit trzeci.

⁽¹⁾ Zgoda z dnia 5 października 2017 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

- (8) W dniu 3 kwietnia 2017 r. Belgia, Bułgaria, Chorwacja, Cypr, Republika Czeska, Finlandia, Francja, Grecja, Hiszpania, Litwa, Luksemburg, Niemcy, Portugalia, Rumunia, Słowacja i Słowenia powiadomiły Parlament Europejski, Radę i Komisję, że pragną ustanowić wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej. Tym samym zgodnie z art. 86 ust. 1 akapit trzeci TFUE uznaje się, że upoważnienie do podjęcia wzmocnionej współpracy, o którym mowa w art. 20 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej i w art. 329 ust. 1 TFUE, zostało udzielone i od dnia 3 kwietnia 2017 r. stosuje się postanowienia w sprawie wzmocnionej współpracy. Ponadto odpowiednio w pismach z dnia 19 kwietnia 2017 r., 1 czerwca 2017 r., 9 czerwca 2017 r. oraz 22 czerwca 2017 r. Łotwa, Estonia, Austria i Włochy poinformowały, że pragną uczestniczyć w ustanowieniu wzmocnionej współpracy.
- (9) Zgodnie z art. 328 ust. 1 TFUE od chwili jej ustanowienia wzmocniona współpraca powinna pozostawać otwarta dla wszystkich państw członkowskich Unii Europejskiej. Powinny one także móc przystąpić do takiej współpracy w dowolnym innym momencie, także w odniesieniu do wzmocnionej współpracy już prowadzonej, o ile będą przestrzegać aktów już przyjętych w ramach tej współpracy. Komisja i państwa członkowskie, które uczestniczą we wzmocnionej współpracy w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (zwane dalej „państwami członkowskimi”), powinny propagować uczestnictwo w niej możliwie największej liczby państw członkowskich Unii Europejskiej. Niniejsze rozporządzenie powinno wiązać w całości i być bezpośrednio stosowane tylko w państwach członkowskich, które uczestniczą we wzmocnionej współpracy w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej, lub na mocy decyzji przyjętej zgodnie z art. 331 ust. 1 akapit drugi lub trzeci TFUE.
- (10) Zgodnie z art. 86 TFUE Prokuratura Europejska powinna zostać ustanowiona w oparciu o Eurojust. Oznacza to, że niniejsze rozporządzenie powinno ustanawiać między nimi ścisły związek opierający się na współpracy.
- (11) TFUE przewiduje, że zakres właściwości rzeczowej Prokuratury Europejskiej ogranicza się do przestępstw naruszających interesy finansowe Unii zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Zadania Prokuratury Europejskiej powinny zatem polegać na prowadzeniu postępowań przygotowawczych, wnoszeniu i popieraniu oskarżeń oraz wytaczaniu powództw przeciwko sprawcom przestępstw naruszającym interesy finansowe Unii na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1371⁽¹⁾ i przestępstw nierozdzielnie z nimi związanych. Rozszerzenie zakresu tej właściwości na poważne przestępstwa mające wymiar transgraniczny wymaga jednomyślnej decyzji Rady Europejskiej.
- (12) Zgodnie z zasadą pomocniczości cel polegający na zwalczaniu przestępstw naruszających interesy finansowe Unii można lepiej osiągnąć na poziomie Unii ze względu na rozmiary i skutki tego zwalczania. W obecnej sytuacji, w której za ściganie przestępstw naruszających interesy finansowe Unii odpowiadają wyłącznie organy państw członkowskich Unii Europejskiej, cel ten nie zawsze jest realizowany w wystarczającym zakresie. Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie intensyfikacja walki z przestępstwami naruszającymi interesy finansowe Unii i ustanowienie w tym celu Prokuratury Europejskiej, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie Unii Europejskiej ze względu na rozdrobnienie krajowego ścigania przestępstw popełnianych przeciwko interesom finansowym Unii, natomiast ze względu na fakt, że Prokuratura Europejska ma być właściwa do ścigania tego rodzaju przestępstw, możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów oraz zapewnia możliwie najmniejszy wpływ jego przepisów na porządek prawny i struktury instytucjonalne państw członkowskich.
- (13) Niniejsze rozporządzenie przewiduje system kompetencji dzielonych między Prokuraturą Europejską a organami krajowymi w zwalczaniu przestępstw naruszających interesy finansowe Unii, przy czym Prokuratura Europejska dysponuje prawem do przejęcia sprawy.
- (14) Zgodnie z zasadą lojalnej współpracy zarówno Prokuratura Europejska, jak i właściwe organy krajowe powinny wspierać się i przekazywać sobie informacje, by efektywnie walczyć z przestępstwami objętymi właściwością Prokuratury Europejskiej.
- (15) Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla krajowych systemów organizowania postępowań przygotowawczych przez państwa członkowskie.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1371 z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie zwalczania za pośrednictwem prawa karnego nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii (Dz.U. L 198 z 28.7.2017, s. 29).

- (16) Ponieważ Prokuratura Europejska ma otrzymać uprawnienia w zakresie prowadzenia postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżeń, należy wprowadzić zabezpieczenia instytucjonalne, aby zapewnić jej niezależność, a także odpowiedzialność przed instytucjami Unii.
- (17) Prokuratura Europejska powinna działać w interesie Unii jako całości i nie powinna dążyć do uzyskania poleceń od nikogo spoza Prokuratury Europejskiej ani nie powinna takich poleceń przyjmować.
- (18) Z niezależnością i uprawnieniami przyznanymi Prokuraturze Europejskiej na mocy niniejszego rozporządzenia wiąże się pełna odpowiedzialność. Europejski Prokurator Generalny jest w pełni odpowiedzialny za wykonywanie swoich obowiązków szefa Prokuratury Europejskiej i w związku z pełnieniem tej funkcji ponosi całkowitą odpowiedzialność instytucjonalną przed Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją za ogół działań Prokuratury. W rezultacie każda z tych instytucji może w określonych okolicznościach zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zwanego dalej „Trybunałem Sprawiedliwości”) o odwołanie Europejskiego Prokuratora Generalnego, w tym w przypadkach poważnych uchybień. Taka sama procedura powinna obowiązywać do celów odwoływania prokuratorów europejskich.
- (19) Prokuratura Europejska powinna wydawać ogólnodostępne sprawozdanie roczne ze swojej ogólnej działalności, które powinno obejmować co najmniej dane statystyczne dotyczące jej pracy.
- (20) Struktura organizacyjna Prokuratury Europejskiej powinna umożliwiać szybkie i efektywne podejmowanie decyzji dotyczących prowadzenia postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżeń, niezależnie od tego, czy odnoszą się one do jednego czy do kilku państw członkowskich. Struktura ta powinna także zapewniać, by w Prokuraturze Europejskiej reprezentowane były wszystkie krajowe systemy i tradycje prawne państw członkowskich oraz by prokuratorzy znający poszczególne systemy prawne zajmowali się zasadniczo prowadzeniem postępowań przygotowawczych oraz wnoszeniem i popieraniem oskarżeń w swoich państwach członkowskich.
- (21) W tym celu Prokuratura Europejska powinna być niepodzielnym organem Unii działającym jako jeden urząd. Szczebel centralny składa się z Europejskiego Prokuratora Generalnego, który pełni funkcję szefa całej Prokuratury Europejskiej i funkcję szefa kolegium prokuratorów europejskich, ze stałych izb i z prokuratorów europejskich. Szczebel pozacentralny stanowią delegowani prokuratorzy europejscy działający w państwach członkowskich.
- (22) Ponadto, aby zapewnić spójność działań Prokuratury Europejskiej i tym samym odpowiednią ochronę interesów finansowych Unii, struktura organizacyjna i wewnętrzny proces decyzyjny Prokuratury Europejskiej powinny umożliwiać monitorowanie, kierowanie i nadzorowanie przez szczebel centralny prowadzenia wszystkich postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania wszystkich oskarżeń przez delegowanych prokuratorów europejskich.
- (23) W niniejszym rozporządzeniu terminy „kontrola zwierzchnia”, „monitorowanie i kierowanie” oraz „nadzór” służą do opisania różnych działań kontrolnych prowadzonych przez Prokuraturę Europejską. „Kontrolę zwierzchnią” należy rozumieć jako termin odnoszący się do ogólnego zarządzania działalnością Prokuratury Europejskiej, w ramach którego polecenia wydawane są wyłącznie w kwestiach mających dla niej znaczenie horyzontalne. „Monitorowanie i kierowanie” należy rozumieć jako terminy związane z uprawnieniami do monitorowania poszczególnych postępowań przygotowawczych oraz wnoszonych i popieranych oskarżeń oraz do kierowania nimi. „Nadzór” należy rozumieć jako termin odnoszący się do ściślejszej i stałej kontroli nad prowadzonymi postępowaniami przygotowawczymi oraz wnoszonymi i popieranymi oskarżeniami, w tym w razie konieczności interweniowania i wydawania poleceń w kwestiach dotyczących tych postępowań i oskarżeń.
- (24) Kolegium powinno podejmować decyzje w kwestiach strategicznych, w tym odnośnie do ustalania priorytetów i polityki Prokuratury Europejskiej w zakresie prowadzenia postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżeń oraz w kwestiach ogólnych wynikających z poszczególnych spraw, na przykład odnośnie do stosowania niniejszego rozporządzenia, właściwej realizacji polityki Prokuratury Europejskiej w zakresie prowadzenia postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżeń lub kwestii zasadniczych lub mających duże znaczenie dla kształtowania spójnej polityki Prokuratury Europejskiej w zakresie prowadzenia postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżeń. Decyzje kolegium co do kwestii ogólnych nie powinny wpływać na obowiązek prowadzenia postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżeń zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i prawem krajowym. Kolegium powinno dokładać wszelkich starań, aby podejmować decyzje w drodze konsensusu. Jeżeli konsensusu nie można osiągnąć, decyzje należy podejmować w drodze głosowania.
- (25) Stałe izby powinny monitorować postępowania przygotowawcze i kierować nimi, a także zapewniać spójność działań Prokuratury Europejskiej. Skład stałych izb powinien być ustalany zgodnie z regulaminem wewnętrznym Prokuratury Europejskiej, który powinien zezwalać między innymi na to, by prokurator europejski był członkiem więcej niż jednej stałej izby w przypadku, gdy jest to właściwe do celów zapewnienia, w miarę możliwości, równego obciążenia pracą poszczególnych prokuratorów europejskich.

- (26) Stałym izbom powinien przewodniczyć Europejski Prokurator Generalny, jeden z zastępców Europejskiego Prokuratora Generalnego lub jeden z prokuratorów europejskich, zgodnie z zasadami określonymi w regulaminie wewnętrznym Prokuratury Europejskiej.
- (27) Przydzielanie spraw stałym izbom powinno opierać się na systemie losowego przydziału spraw, tak by w miarę możliwości zapewnić równomierne obciążenie pracą Prokuratury Europejskiej. Aby zapewnić należyte i efektywne funkcjonowanie Prokuratury Europejskiej, powinno być możliwe odstępianie od tej zasady, jeśli Europejski Prokurator Generalny podejmie stosowną decyzję.
- (28) Do kolegium należy mianować po jednym prokuratorze europejskim z każdego państwa członkowskiego. Prokuratorzy europejscy powinni zasadniczo nadzorować w imieniu właściwej stałej izby postępowania przygotowawcze oraz oskarżenia, którymi zajmują się delegowani prokuratorzy europejscy w ich państwie członkowskim. Powinni oni działać jako punkt kontaktowy pomiędzy szczeblem centralnym a szczeblem zdecentralizowanym w swoich państwach członkowskich, ułatwiając funkcjonowanie Prokuratury Europejskiej jako jednego urzędu. Nadzorujący prokurator europejski powinien także sprawdzać zgodność wszelkich poleceń z prawem krajowym i informować stałą izbę o ich ewentualnej niezgodności.
- (29) Ze względu na obciążenie pracą związane z dużą liczbą postępowań przygotowawczych oraz wnoszonych i popieranych oskarżeń w danym państwie członkowskim, prokurator europejski powinien mieć możliwość zwrócenia się o to, by w drodze wyjątku nadzorowanie niektórych postępowań przygotowawczych oraz niektórych wnoszonych i popieranych oskarżeń w jego państwie członkowskim mogło zostać powierzone innym prokuratorom europejskim. Stosowna decyzja powinna zostać podjęta przez Europejskiego Prokuratora Generalnego za zgodą prokuratora europejskiego, który miałby przejąć dane sprawy. Kryteria dotyczące takich decyzji powinny zostać określone w regulaminie wewnętrznym Prokuratury Europejskiej i powinny obejmować wymóg, by prokurator europejski przejmujący sprawy znał w wystarczającym stopniu język i system prawny danego państwa członkowskiego.
- (30) Postępowania przygotowawcze Prokuratury Europejskiej powinni zasadniczo prowadzić delegowani prokuratorzy europejscy w państwach członkowskich. Powinni oni prowadzić je zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, a w sprawach nieobjętych niniejszym rozporządzeniem – zgodnie z prawem krajowym. Delegowani prokuratorzy europejscy powinni wykonywać swoje zadania pod nadzorem nadzorującego prokuratora europejskiego, a także zgodnie ze wskazówkami i poleceniami właściwej stałej izby. W przypadku gdy prawo krajowe państwa członkowskiego przewiduje wewnętrzną kontrolę niektórych czynności w ramach struktury prokuratury krajowej, kontrola takich decyzji podjętych przez delegowanego prokuratora europejskiego powinna wchodzić w zakres uprawnień nadzorczych nadzorującego prokuratora europejskiego zgodnie z regulaminem wewnętrznym Prokuratury Europejskiej. W takich przypadkach państwa członkowskie nie powinny być zobowiązane do ustanowienia kontroli przez sądy krajowe, bez uszczerbku dla art. 19 TUE i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”).
- (31) Funkcja oskarżyciela występującego przed właściwymi sądami ma zastosowanie do czasu zakończenia postępowania, przez co rozumie się ostateczne rozstrzygnięcie kwestii, czy podejrzany lub oskarżony popełnił przestępstwo, w tym w stosownych przypadkach wydanie wyroku skazującego i rozpatrzenie wszelkich dostępnych środków prawnych lub środków zaskarżenia aż do uprawnocnienia się decyzji rozstrzygającej.
- (32) Delegowani prokuratorzy europejscy powinni być integralną częścią Prokuratury Europejskiej i z tego względu, prowadząc postępowania przygotowawcze oraz wnosząc i popierając oskarżenia w sprawach o przestępstwa, które są objęte właściwością Prokuratury Europejskiej, powinni na terytorium swoich państw członkowskich działać wyłącznie na rzecz i w imieniu Prokuratury Europejskiej. Powinno to oznaczać przyznanie im na mocy niniejszego rozporządzenia statusu niezależnego pod względem funkcji i pod względem prawnym, odrębnego od jakiegokolwiek statusu przewidzianego w prawie krajowym.
- (33) Niezależnie od szczególnego statusu wynikającego z niniejszego rozporządzenia delegowani prokuratorzy europejscy w trakcie swojej kadencji powinni również być członkami prokuratury w swoim państwie członkowskim, tzn. prokuratorami lub członkami sądownictwa, a ich państwo członkowskie powinno przyznać im co najmniej takie same uprawnienia jak prokuratorom krajowym.
- (34) Delegowani prokuratorzy europejscy powinni być związani poleceniami stałych izb i prokuratorów europejskich. Jeśli delegowany prokurator europejski uważa, że polecenie takie wymagałoby od niego podjęcia czynności niezgodnej z prawem krajowym, powinien on zwrócić się o ponowne rozpatrzenie tego polecenia przez Europejskiego Prokuratora Generalnego.

- (35) Delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę powinien informować nadzorującego prokuratora europejskiego i właściwą stałą izbę o wszelkich istotnych postępach w sprawie, takich jak przeprowadzenie czynności w ramach postępowania przygotowawczego lub zmiany dotyczące kręgu osób podejrzanych.
- (36) Stałe izby powinny wykonywać swoje uprawnienia decyzyjne na określonych etapach postępowania prowadzonego przez Prokuraturę Europejską, aby zapewnić wspólną politykę w zakresie prowadzenia postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżeń. Powinny one podejmować decyzje na podstawie projektu decyzji przedłożonego przez delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę. Jednak w wyjątkowych przypadkach stała izba powinna mieć możliwość przyjmowania decyzji bez wcześniejszego przedłożenia projektu przez delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę. W takich przypadkach projekt decyzji może przedstawić prokurator europejski nadzorujący sprawę.
- (37) Stała izba powinna mieć możliwość przekazania swoich uprawnień decyzyjnych nadzorującemu prokuratorowi europejskiemu w konkretnych sprawach, w których przestępstwo nie jest poważne lub postępowanie nie jest złożone. Dokonując oceny wagi przestępstwa, należy wziąć pod uwagę jego reperkusje na poziomie Unii.
- (38) Regulamin wewnętrzny Prokuratury Europejskiej powinien przewidywać mechanizm zastępstw między prokuratorami europejskimi. Mechanizm zastępstw powinien być stosowany w przypadkach, w których prokurator europejski chwilowo nie jest w stanie wykonywać swoich obowiązków, np. z powodu nieobecności.
- (39) Ponadto w przypadku rezygnacji prokuratora europejskiego ze stanowiska, jego odwołania lub ustąpienia ze stanowiska z innego powodu, lub na przykład w przypadku przedłużającej się choroby, prokurator europejski powinien zostać zastąpiony przez jednego z delegowanych prokuratorów europejskich ze swojego państwa członkowskiego. Zastępstwo takie nie powinno przekraczać okresu trzech miesięcy. Kolegium powinno mieć możliwość przedłużenia tego okresu, jeśli uzna to za konieczne, uwzględniając obciążenie pracą Prokuratury Europejskiej i czas trwania nieobecności, do czasu zastąpienia lub powrotu prokuratora europejskiego. Delegowany prokurator europejski zastępujący prokuratora europejskiego nie powinien w okresie pełnienia zastępstwa być w dalszym ciągu odpowiedzialny za postępowania przygotowawcze ani oskarżenia, które prowadził jako delegowany prokurator europejski lub jako prokurator krajowy. Do postępowań Prokuratury Europejskiej, które prowadził delegowany prokurator europejski zastępujący prokuratora europejskiego, powinny mieć zastosowanie przepisy Prokuratury Europejskiej dotyczące zmian prokuratorów prowadzących sprawę.
- (40) Procedura powoływania Europejskiego Prokuratora Generalnego i prokuratorów europejskich powinna gwarantować ich niezależność. Ich legitymizację powinny zapewniać instytucje Unii biorące udział w procedurze powoływania. Zastępców Europejskiego Prokuratora Generalnego powinno wybierać kolegium spośród swoich członków.
- (41) Komisja selekcyjna powinna sporządzić listę kandydatów na stanowisko Europejskiego Prokuratora Generalnego. Uprawnienia do ustanowienia, na wniosek Komisji, przepisów dotyczących działania komisji selekcyjnej i do powołania jej członków należy przekazać Radzie. Takie uprawnienia wykonawcze stanowiłyby odzwierciedlenie szczególnych uprawnień, jakie przyznaje Radzie art. 86 TFUE, oraz szczególnego charakteru Prokuratury Europejskiej, która będzie mocno osadzona w krajowych strukturach prawnych, pozostając jednocześnie organem Unii. Prokuratura Europejska będzie występować w postępowaniach, w których większość pozostałych podmiotów będzie należała do struktur krajowych, np. sądy, policja i inne organy ścigania, dlatego w szczególnym interesie Rady leży aktywny udział w procedurze powoływania. Przyznanie tych uprawnień Radzie wynika także z odpowiedniego uwzględnienia potencjalnie wrażliwego charakteru uprawnień decyzyjnych mających bezpośrednie skutki dla krajowych struktur sądownictwa i prokuratury. Parlament Europejski i Rada powinny za obopólną zgodą powołać na stanowisko Europejskiego Prokuratora Generalnego jednego z kandydatów z listy.

- (42) Każde z państw członkowskich powinno wskazać trzech kandydatów na stanowisko prokuratora europejskiego, który zostanie wybrany i powołany przez Radę. Aby zapewnić ciągłość prac kolegium, co trzy lata powinna następować wymiana jednej trzeciej prokuratorów europejskich. Radzie powinny zostać przyznane uprawnienia do przyjmowania przepisów przejściowych w zakresie powoływania prokuratorów europejskich na pierwszą kadencję i podczas tej kadencji. Te uprawnienia wykonawcze stanowią odzwierciedlenie uprawnień Rady w zakresie wybierania i powoływania prokuratorów europejskich. Uzasadnia je także szczególny charakter stanowisk prokuratorów europejskich, którzy powiązani są ze swoimi państwami członkowskimi, a jednocześnie pozostają członkami kolegium, a także – ogólniej – szczególny charakter Prokuratury Europejskiej – z tych samych powodów, które uzasadniają przyznanie Radzie uprawnień wykonawczych w zakresie ustanowienia przepisów dotyczących działania komisji selekcyjnej i w zakresie powoływania jej członków. Podejmując decyzję o wymianie jednej trzeciej prokuratorów europejskich w trakcie ich pierwszej kadencji, Rada powinna uwzględnić zasięg geograficzny państw członkowskich.
- (43) Procedura powoływania delegowanych prokuratorów europejskich powinna gwarantować, że będą oni stanowić integralną część Prokuratury Europejskiej, a jednocześnie na szczeblu operacyjnym będą pozostawać w ramach swoich krajowych systemów prawnych oraz struktur sądowniczych i prokuratorskich. Państwa członkowskie powinny wskazać kandydatów na stanowiska delegowanych prokuratorów europejskich, którzy powinni zostać powołani przez kolegium na wniosek Europejskiego Prokuratora Generalnego.
- (44) Aby zapewnić odpowiednie rozpatrywanie spraw zgłaszanych Prokuraturze Europejskiej, w każdym państwie członkowskim powinno być co najmniej dwóch delegowanych prokuratorów europejskich. Europejski Prokurator Generalny, konsultując się z każdym z państw członkowskich, powinien zatwierdzić liczbę delegowanych prokuratorów europejskich dla każdego państwa, a także funkcjonalny i terytorialny podział zadań między nimi. Podczas tych konsultacji należy odpowiednio uwzględnić organizację krajowych systemów ścigania. Funkcjonalny podział właściwości między delegowanymi prokuratorami europejskimi mógłby stać się kryterium podziału zadań.
- (45) Całkowita liczba delegowanych prokuratorów europejskich w danym państwie członkowskim może zostać zmieniona za zgodą Europejskiego Prokuratora Generalnego w granicach rocznej linii budżetowej Prokuratury Europejskiej.
- (46) Kolegium powinno być odpowiedzialne za procedury dyscyplinarne dotyczące delegowanych prokuratorów europejskich działających na mocy niniejszego rozporządzenia. Ponieważ delegowani prokuratorzy europejscy pozostają aktywnymi członkami prokuratury lub sądownictwa państw członkowskich i mogą również pełnić funkcje prokuratorów krajowych, mogą mieć do nich zastosowanie krajowe przepisy dyscyplinarne w odniesieniu do przyczyn niezwiązanych z niniejszym rozporządzeniem. W takich jednak przypadkach Europejski Prokurator Generalny, ze względu na spoczywającą na nim odpowiedzialność za zarządzanie Prokuraturą Europejską i w celu ochrony jej integralności i niezależności, powinien zostać poinformowany o odwołaniu danego prokuratora ze stanowiska lub o wszczęciu wobec niego postępowania dyscyplinarnego.
- (47) Prace Prokuratury Europejskiej powinny co do zasady przebiegać w formie elektronicznej. Należy utworzyć system zarządzania sprawami, należący do Prokuratury Europejskiej i przez nią zarządzany. W systemie powinny się znajdować uzyskane informacje o czynach mogących stanowić przestępstwo, które są objęte właściwością Prokuratury Europejskiej, a także informacje pochodzące z akt spraw, w tym z akt spraw zamkniętych. Tworząc system zarządzania sprawami, Prokuratura Europejska powinna zapewnić, by umożliwiał on działanie Prokuratury Europejskiej jako jednego urzędu, a zatem by Prokuratura Centralna miała dostęp do akt spraw, którymi zajmują się delegowani prokuratorzy europejscy, i dzięki temu mogła realizować swoje zadania w zakresie podejmowania decyzji, monitorowania oraz kierowania i nadzoru.
- (48) Organy krajowe powinny niezwłocznie informować Prokuraturę Europejską o wszelkich czynach, które mogą stanowić przestępstwo objęte właściwością Prokuratury Europejskiej. W przypadkach spraw nieobjętych jej właściwością Prokuratura Europejska powinna informować właściwe organy krajowe o wszelkich okolicznościach faktycznych, o których powyższe wiadomość i które mogą stanowić przestępstwo, na przykład o złożeniu fałszywych zeznań.
- (49) Instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii, a także organy krajowe powinny niezwłocznie przekazywać Prokuraturze Europejskiej wszelkie informacje o przestępstwach, w przypadkach których mogłaby ona wykonać swoją właściwość. Prokuratura Europejska może także otrzymywać lub pozyskiwać informacje z innych źródeł, np. od podmiotów prywatnych. Prokuratura Europejska powinna dysponować mechanizmem weryfikacji pozwalającym ocenić, czy z otrzymanych informacji wynika, że spełnione są warunki właściwości rzeczowej, miejscowej i osobowej Prokuratury Europejskiej.

- (50) Osoby zgłaszające przypadki naruszeń mogą dostarczać Prokuraturze Europejskiej nowe informacje, a tym samym pomagać jej w prowadzeniu postępowań przygotowawczych, wnoszeniu i popieraniu oskarżeń oraz wytaczaniu powództw przeciwko sprawcom przestępstw naruszających interesy finansowe Unii. Przed zgłaszaniem naruszeń może jednak powstrzymać obawa przed odwetem. Aby ułatwić wykrywanie przestępstw, które wchodzą w zakres właściwości Prokuratury Europejskiej, państwa członkowskie zachęca się do tego, by zgodnie ze swoimi przepisami krajowymi ustanowiły skuteczne procedury umożliwiające zgłaszanie podejrzeń popełnienia przestępstw, które wchodzą w zakres właściwości Prokuratury Europejskiej, oraz by zapewniły ochronę osób, które zgłaszają takie przestępstwa, przed odwetem, w szczególności przed działaniami mającymi dla nich niekorzystne skutki lub działaniami dyskryminującymi w miejscu pracy. W razie konieczności Prokuratura Europejska powinna opracować własne przepisy wewnętrzne.
- (51) Aby w pełni wywiązać się z obowiązku informowania Prokuratury Europejskiej o wystąpieniu podejrzenia popełnienia przestępstwa wchodzącego w zakres jej właściwości, organy krajowe państw członkowskich, jak również wszystkie instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii powinny przestrzegać istniejących procedur przekazywania informacji oraz dysponować efektywnymi mechanizmami służącymi do wstępnej oceny zgłaszanych im czynów mogących stanowić przestępstwo. W tym celu instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii mogą korzystać ze wsparcia Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF).
- (52) Organy państw członkowskich powinny utworzyć system, który zapewni jak najszybsze przekazywanie informacji Prokuraturze Europejskiej. Państwa członkowskie mogą same zdecydować, czy będzie to system bezpośredni czy scentralizowany.
- (53) Przestrzeganie tego obowiązku informowania ma zasadnicze znaczenie dla sprawnego funkcjonowania Prokuratury Europejskiej i powinno być interpretowane szeroko, aby zapewnić przekazywanie przez organy krajowe informacji o sprawach, w których nie można natychmiast ocenić niektórych kryteriów (np. rozmiaru szkody lub wymiaru kary). Prokuratura Europejska powinna także mieć możliwość zwrócenia się w indywidualnych przypadkach do organów państw członkowskich o udzielenie informacji na temat innych przestępstw naruszających interesy finansowe Unii. Nie powinno to oznaczać, że Prokuratura Europejska może zwracać się do organów państw członkowskich o systematyczne lub okresowe udzielanie informacji na temat przestępstw mniejszej wagi.
- (54) Aby zapewnić zarówno efektywne prowadzenie postępowań przygotowawczych w sprawach przestępstw naruszających interesy finansowe Unii, jak i stosowanie zasady *ne bis in idem*, w niektórych przypadkach może być konieczne objęcie prowadzonym postępowaniem przygotowawczym innych przestępstw przewidzianych w prawie krajowym, jeżeli są one nierozdzielnie związane z przestępstwem naruszającym interesy finansowe Unii. Pojęcie „przestępstw nierozdzielnie ze sobą związanych” należy rozumieć zgodnie z odpowiednim orzecznictwem, które na potrzeby stosowania zasady *ne bis in idem* za istotne kryterium uważa to, że istotne fakty są tożsame (lub zasadniczo takie same), w tym sensie, że istnieje zbiór konkretnych okoliczności, które są nierozdzielnie związane ze sobą w czasie i przestrzeni.
- (55) Prokuratura Europejska powinna mieć prawo wykonywania swojej właściwości w przypadku gdy przestępstwa są nierozdzielnie ze sobą związane i przestępstwo naruszające interesy finansowe Unii ma charakter nadrzędny ze względu na wagę danego przestępstwa, określaną na podstawie maksymalnego wymiaru sankcji karnych, który może zostać za nie nałożony.
- (56) Prokuratura Europejska powinna jednak mieć również prawo do wykonywania właściwości w przypadku przestępstw nierozdzielnie ze sobą związanych, jeżeli przestępstwo naruszające interesy finansowe Unii nie ma charakteru nadrzędnego ze względu na wymiar sankcji karnych, ale uznaje się, że inne nierozdzielnie związane przestępstwo jest przestępstwem pomocniczym, ponieważ ma wyłącznie charakter instrumentalny w stosunku do przestępstwa naruszającego interesy finansowe Unii, w szczególności gdy takie inne przestępstwo zostało popełnione przede wszystkim w celu stworzenia warunków do popełnienia przestępstwa naruszającego interesy finansowe Unii, takie jak przestępstwo, którego jednoznacznym celem jest zapewnienie środków materialnych lub prawnych do popełnienia przestępstwa naruszającego interesy finansowe Unii lub do uzyskania przedmiotów lub korzyści pochodzących z takiego przestępstwa.
- (57) Pojęcie przestępstw związanych z udziałem w organizacji przestępczej powinno odpowiadać definicji przewidzianej w prawie krajowym zgodnie z decyzją ramową Rady 2008/841/WSiSW⁽¹⁾ i może obejmować, na przykład, członkostwo w takiej organizacji lub jej tworzenie i kierowanie nią.

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady 2008/841/WSiSW z dnia 24 października 2008 r. w sprawie zwalczania przestępczości zorganizowanej (Dz.U. L 300 z 11.11.2008, s. 42).

- (58) Aby Prokuratura Europejska mogła zapewnić spójność i kierować postępowaniami przygotowawczymi oraz wnoszeniem i popieraniem oskarżeń na poziomie Unii, jej właściwość w zakresie przestępstw naruszających interesy finansowe Unii powinna co do zasady mieć pierwszeństwo przed właściwością organów krajowych. W przypadku takich przestępstw organy państw członkowskich powinny powstrzymać się od działania, z wyjątkiem konieczności podjęcia pilnych czynności, do czasu, gdy Prokuratura Europejska zdecyduje, czy należy przeprowadzić postępowanie przygotowawcze.
- (59) Należy uznać, że dana sprawa ma reperkusje na poziomie Unii między innymi wtedy, gdy charakter i skala przestępstwa są transnarodowe, gdy takie przestępstwo dotyczy organizacji przestępczej lub gdy określony rodzaj przestępstwa mógłby stanowić poważne zagrożenie dla interesów finansowych Unii lub dla wiarygodności instytucji Unii i zaufania obywateli Unii.
- (60) W przypadkach, w których Prokuratura Europejska nie może w konkretnej sprawie wykonywać swojej właściwości, ponieważ istnieje przesłanka pozwalająca przypuszczać, że wartość szkody, która została lub może zostać wyrządzona interesom finansowym Unii, nie przekracza wartości szkody, która została lub może zostać wyrządzona innemu pokrzywdzonemu, lecz byłaby ona bardziej odpowiednia niż organy danego państwa członkowskiego (danych państw członkowskich) do prowadzenia postępowania przygotowawczego lub wnoszenia i popierania oskarżenia, powinna jednak mieć możliwość wykonywania swojej właściwości. Prokuratura Europejska może okazać się bardziej odpowiednia między innymi w przypadkach gdy skuteczniejszym rozwiązaniem byłoby umożliwienie jej prowadzenia postępowania przygotowawczego oraz wniesienia i popierania oskarżenia w sprawie danego przestępstwa ze względu na jego transnarodowy charakter i transnarodową skalę, jeżeli przestępstwo dotyczy organizacji przestępczej lub jeżeli dany rodzaj przestępstwa mógłby stanowić poważne zagrożenie dla interesów finansowych Unii lub dla wiarygodności instytucji Unii i zaufania obywateli Unii. W takim przypadku Prokuratura Europejska powinna mieć możliwość wykonywania swojej właściwości za zgodą właściwych organów krajowych państwa członkowskiego lub państw członkowskich, w których takiemu innemu pokrzywdzonemu (innym pokrzywdzonym) wyrządzono szkodę.
- (61) Jeżeli organ sądowy lub organ ścigania państwa członkowskiego wszczyna postępowanie przygotowawcze i stwierdza, że Prokuratura Europejska nie mogłaby wykonywać swojej właściwości, powinien poinformować ją o tym, aby mogła ona ocenić, czy powinna wykonywać tę właściwość.
- (62) W przypadku braku porozumienia co do wykonywania właściwości w danej sprawie decyzję o przyznaniu właściwości podejmują właściwe organy krajowe. Pojęcie właściwych organów krajowych należy rozumieć jako organy sądowe uprawnione do podejmowania decyzji o przyznaniu właściwości zgodnie z prawem krajowym.
- (63) Ponieważ Prokuratura Europejska powinna wnosić i popierać oskarżenia przed sądami krajowymi, jej właściwość należy określić w odniesieniu do prawa karnego państw członkowskich, zgodnie z którym działania lub zaniechania naruszające interesy finansowe Unii uznawane są za niezgodne z prawem i podlegają karom poprzez wdrożenie odpowiednich przepisów Unii, w szczególności dyrektywy (UE) 2017/1371, do krajowych systemów prawnych.
- (64) Prokuratura Europejska powinna wykonywać swoją właściwość w jak najszerszym zakresie, tak aby jej postępowania przygotowawcze i wnoszone lub popierane przez nią oskarżenia mogły dotyczyć także przestępstw popełnionych poza terytorium państw członkowskich.
- (65) Prowadząc postępowania przygotowawcze oraz wnosząc i popierając oskarżenia, Prokuratura Europejska powinna kierować się zasadą proporcjonalności, bezstronności i uczciwości w stosunku do podejrzanego lub oskarżonego. Obejmuje to obowiązek poszukiwania wszelkiego rodzaju dowodów, zarówno obciążających, jak i uniewinniających, z urzędu lub na wniosek obrony.
- (66) Aby zagwarantować pewność prawa i skutecznie zwalczać przestępstwa naruszające interesy finansowe Unii, prowadząc postępowania przygotowawcze oraz wnosząc i popierając oskarżenia, Prokuratura Europejska powinna kierować się zasadą legalizmu, w związku z czym Prokuratura Europejska rygorystycznie przestrzega przepisów niniejszego rozporządzenia, w szczególności, jeśli chodzi o właściwość i jej wykonywanie, wszczynanie i kończenie postępowania przygotowawczego, przekazywanie spraw, umarzanie postępowań i stosowanie uproszczonych procedur ścigania.

- (67) Aby jak najlepiej zabezpieczyć prawa oskarżonego, Prokuratura Europejska powinna co do zasady prowadzić przeciwko podejrzanemu lub oskarżonemu tylko jedno postępowanie przygotowawcze lub wnieść i popierać tylko jedno oskarżenie. Jeżeli przestępstwo zostało popełnione przez kilka osób, Prokuratura Europejska powinna co do zasady otworzyć tylko jedną sprawę i prowadzić postępowanie przygotowawcze wobec wszystkich podejrzanych lub oskarżonych łącznie.
- (68) Jeżeli kilku delegowanych prokuratorów europejskich wszczęło postępowania przygotowawcze odnośnie do tego samego przestępstwa, stała izba powinna w stosownych przypadkach połączyć ze sobą takie postępowania. Stała izba może postanowić o niełączeniu ze sobą takich postępowań lub o późniejszym rozdzieleniu takich postępowań, jeżeli będzie to korzystne z uwagi na efektywność postępowania przygotowawczego, np. jeżeli postępowanie prowadzone wobec jednego podejrzanego lub oskarżonego mogłoby zostać zakończone na wcześniejszym etapie, podczas gdy postępowanie wobec innych podejrzanych lub oskarżonych musiałoby być kontynuowane, lub też jeżeli rozdzielenie sprawy mogłoby doprowadzić do skrócenia tymczasowego aresztowania jednego z podejrzanych. Jeżeli za sprawy, które mają zostać połączone, odpowiadają różne stałe izby, właściwość i stosowną procedurę powinien określać regulamin wewnętrzny Prokuratury Europejskiej. W przypadku gdy stała izba podejmie decyzję o rozdzieleniu sprawy, powinna utrzymać swoją właściwość do prowadzenia powstałych w ten sposób spraw.
- (69) Prokuratura Europejska powinna móc korzystać ze wsparcia organów krajowych, w tym organów policyjnych, w szczególności w zakresie stosowania środków przymusu. Zgodnie z zasadą lojalnej współpracy wszystkie organy krajowe i odpowiednie organy Unii, w tym Eurojust, Europol i OLAF, powinny aktywnie wspierać Prokuraturę Europejską w prowadzeniu postępowań przygotowawczych oraz wnoszeniu i popieraniu oskarżeń, jak również współpracować z nią od momentu, w którym Prokuratura Europejska zostanie poinformowana o możliwości popełnienia przestępstwa, aż do momentu podjęcia przez nią decyzji o wniesieniu oskarżenia lub innym zakończeniu sprawy.
- (70) Dla skutecznego prowadzenia postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżeń w sprawach o przestępstwa naruszające interesy finansowe Unii zasadnicze znaczenie ma to, by Prokuratura Europejska była w stanie gromadzić dowody z zastosowaniem przynajmniej minimalnego zestawu czynności w ramach postępowania przygotowawczego, a jednocześnie z zachowaniem zasady proporcjonalności. Czynności te powinny być dopuszczalne w odniesieniu do przestępstw, które są objęte kompetencjami Prokuratury Europejskiej – przynajmniej w przypadkach, w których maksymalny wymiar kary za dane przestępstwo wynosi co najmniej cztery lata pozbawienia wolności – do celów prowadzenia postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżeń przez Prokuraturę Europejską, lecz mogą podlegać ograniczeniom zgodnie z prawem krajowym.
- (71) Delegowani prokuratorzy europejscy powinni być uprawnieni do tego, by oprócz stosowania wymienionego w niniejszym rozporządzeniu minimalnego zestawu czynności w ramach postępowania przygotowawczego mogli składać wnioski o przeprowadzenie wszelkich czynności lub zarządzać przeprowadzeniem wszelkich czynności, jakie mogą stosować prokuratorzy na mocy prawa krajowego w podobnych sprawach krajowych. Dopuszczalność takich czynności należy zapewnić we wszystkich sytuacjach, w których istnieje wskazana czynność w ramach postępowania przygotowawczego, lecz może ona podlegać ograniczeniom zgodnie z prawem krajowym.
- (72) W sprawach transgranicznych, gdy należy przeprowadzić czynności w innych państwach członkowskich, delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę powinien móc skorzystać ze wsparcia pomocniczych delegowanych prokuratorów europejskich. W przypadku gdy do wykonania takiej czynności niezbędna jest zgoda organu sądowego, należy wyraźnie określić, w którym państwie członkowskim należy ją uzyskać, przy czym zawsze powinna być to tylko jedna zgoda. Jeśli organy sądowe w sposób ostateczny odmówią zgody na czynność w ramach postępowania przygotowawczego, mianowicie gdy wyczerpane zostaną wszystkie środki zaskarżenia, delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę powinien wycofać swój wniosek lub zarządzenie.
- (73) Przewidziana w niniejszym rozporządzeniu możliwość sięgnięcia po instrumenty prawne dotyczące wzajemnego uznawania lub współpracy transgranicznej nie powinna zastępować ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu przepisów szczegółowych dotyczących transgranicznych postępowań przygotowawczych. Powinna ona raczej uzupełniać te przepisy i zapewniać, aby w sytuacji, gdy określona czynność jest niezbędna podczas transgranicznego postępowania przygotowawczego, lecz nie jest dopuszczalna w prawie krajowym w sytuacji krajowej bez elementów transgranicznych, można było ją wykonać – zgodnie z przepisami krajowymi wdrażającymi dany instrument – podczas prowadzenia postępowania przygotowawczego lub wnoszenia i popierania oskarżenia.
- (74) Przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące współpracy transgranicznej powinny pozostawać bez uszczerbku dla istniejących instrumentów prawnych, które ułatwiają współpracę transgraniczną między organami krajowymi innymi niż prokuratura czy organy sądowe. To samo powinno mieć zastosowanie do organów krajowych współpracujących na podstawie przepisów prawa administracyjnego.
- (75) Przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące tymczasowego aresztowania i transgranicznego wydawania osób powinny pozostawać bez uszczerbku dla określonych procedur w państwach członkowskich w sytuacjach, w których do tymczasowego aresztowania podejrzanego lub oskarżonego nie jest wymagana zgoda organu sądowego.

- (76) Delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę powinien być uprawniony do wydawania lub do zwracania się o wydanie europejskiego nakazu aresztowania w granicach właściwości Prokuratury Europejskiej.
- (77) Prokuratura Europejska powinna być uprawniona do przekazania sprawy organom krajowym, jeśli postępowanie przygotowawcze wykaże, że dane przestępstwo nie jest objęte właściwością Prokuratury Europejskiej. W przypadku przekazania sprawy organom krajowym, organy te zachowują pełne uprawnienia przysługujące im na mocy prawa krajowego, jeśli chodzi o wszczęcie, dalsze prowadzenie lub umorzenie postępowania przygotowawczego.
- (78) Niniejsze rozporządzenie wymaga, by Prokuratura Europejska była właściwa do wnoszenia publicznych oskarżeń, co obejmuje podejmowanie decyzji w sprawie wniesienia aktu oskarżenia przeciwko podejrzanemu lub oskarżonemu oraz w sprawie wyboru państwa członkowskiego, którego sądy będą właściwe do rozpoznania sprawy. Decyzja o tym, czy wnieść akt oskarżenia przeciwko podejrzanemu lub oskarżonemu, powinna zasadniczo zostać podjęta przez właściwą stałą izbę w oparciu o projekt decyzji delegowanego prokuratora europejskiego, tak aby zachować wspólną politykę w zakresie wnoszenia i popierania oskarżeń. Stała izba powinna być uprawniona do podjęcia decyzji w terminie 21 dni od otrzymania projektu decyzji, w tym do zwrócenia się o dodatkowe dowody, przed podjęciem decyzji o wniesieniu sprawy do sądu, z wyjątkiem decyzji o umorzeniu postępowania, jeżeli delegowany prokurator europejski zaproponował wniesienie sprawy do sądu.
- (79) Wyboru państwa członkowskiego, którego sądy będą właściwe do rozpoznania sprawy, powinna dokonywać właściwa stała izba na podstawie zbioru kryteriów określonych w niniejszym rozporządzeniu. Stała izba powinna podjąć decyzję na podstawie sprawozdania i projektu decyzji, które sporządził delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę i które nadzorujący prokurator europejski powinien przekazać stałej izbie wraz ze swoją opinią, jeśli jest ona konieczna. Nadzorujący prokurator europejski powinien zachować wszystkie uprawnienia do wydawania szczegółowych poleceń delegowanemu prokuratorowi europejskiemu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- (80) Dowody przedstawione przez Prokuraturę Europejską przed sądem nie powinny zostać niedopuszczone wyłącznie ze względu na to, że zebrano je w innym państwie członkowskim lub zgodnie z prawem innego państwa członkowskiego, pod warunkiem że sąd rozpoznający sprawę uzna, iż dopuszczenie tych dowodów nie narusza zasady rzetelności postępowania ani przysługującego podejrzanemu lub oskarżonemu prawa do obrony zgodnie z Kartą. Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi w art. 6 TUE i w Karcie, w szczególności w jej tytule VI, w prawie międzynarodowym i umowach międzynarodowych, których Unia lub wszystkie państwa członkowskie są stronami, w tym w europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz w konstytucjach państw członkowskich we właściwych im obszarach zastosowania. Zgodnie z tymi zasadami i zgodnie z art. 67 ust. 1 TFUE, w którym mowa o poszanowaniu różnych systemów i tradycji prawnych państw członkowskich, żadnego z przepisów niniejszego rozporządzenia nie można interpretować jako uniemożliwiającego sądom stosowanie podstawowych zasad prawa krajowego dotyczących rzetelności prowadzonego postępowania, które stosują one w swoich systemach krajowych, w tym w systemach opartych na prawie zwyczajowym.
- (81) Biorąc pod uwagę zasadę legalizmu, postępowania przygotowawcze Prokuratury Europejskiej powinny co do zasady prowadzić do wniesienia oskarżenia we właściwych sądach krajowych w sprawach, w których istnieje wystarczający materiał dowodowy i nie ma podstaw prawnych wykluczających wniesienie oskarżenia lub w których nie zastosowano uproszczonej procedury ścigania. W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się w sposób wyczerpujący podstawy umorzenia postępowania.
- (82) Krajowe systemy prawne przewidują różne rodzaje uproszczonych procedur ścigania, w tym z udziałem lub bez udziału sądu, na przykład w postaci transakcji z podejrzanym lub oskarżonym. Jeśli takie procedury istnieją, delegowani prokuratorzy europejscy powinni mieć uprawnienia do stosowania ich zgodnie z warunkami określonymi w prawie krajowym i w sytuacjach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu. Sytuacje takie powinny obejmować przypadki, w których ostateczna szkoda wyrządzona w wyniku przestępstwa, po ewentualnym odzyskaniu kwoty odpowiadającej takiej szkodzie, jest nieznaczna. W interesie spójności i skuteczności polityki Prokuratury Europejskiej w zakresie wnoszenia i popierania oskarżeń, należy zawsze zwrócić się do właściwej stałej izby o zgodę na zastosowanie takich procedur. Po pomyślnym zastosowaniu procedury uproszczonej sprawa powinna zostać ostatecznie zakończona.

- (83) Niniejsze rozporządzenie nakłada na Prokuraturę Europejską obowiązek poszanowania w szczególności prawa do bezstronnego sądu, prawa do obrony i domniemania niewinności zgodnie z przepisami art. 47 i 48 Karty. Art. 50 Karty, który zapewnia prawo do tego, żeby nie być ponownie sądzonym ani karany w postępowaniu karnym za ten sam czyn (*ne bis in idem*), chroni przed ponownym ściganiem za ten sam czyn wskutek oskarżeń wnoszonych przez Prokuraturę Europejską. Działania Prokuratury Europejskiej powinny zatem odbywać się z pełnym poszanowaniem tych praw, a niniejsze rozporządzenie powinno być stosowane i interpretowane zgodnie z nimi.
- (84) Zgodnie z art. 82 ust. 2 TFUE Unia może ustanowić normy minimalne dotyczące praw jednostek w postępowaniu karnym w celu zapewnienia poszanowania prawa do obrony i zasady rzetelności postępowania. Te normy minimalne są stopniowo ustanawiane przez prawodawcę Unii w dyrektywach dotyczących poszczególnych praw.
- (85) Do działań Prokuratury Europejskiej powinno mieć zastosowanie prawo do obrony przewidziane w odpowiednim prawie unijnym – takim jak dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/64/UE⁽¹⁾, 2012/13/UE⁽²⁾, 2013/48/UE⁽³⁾, (UE) 2016/343⁽⁴⁾, (UE) 2016/1919/UE⁽⁵⁾ – Parlamentu Europejskiego i Rady, zgodnie z ich transpozycją do prawa krajowego. Prawo do obrony, a także przewidziane w prawie krajowym prawo do wnoszenia o wyznaczenie biegłych lub wysłuchanie świadków oraz prawo zwrócenia się o to, aby Prokuratura Europejska w inny sposób uzyskała środki dowodowe w imieniu obrony, powinny przysługiwać każdemu podejrzanemu lub oskarżonemu, w sprawie którego Prokuratura Europejska wszczyna postępowanie przygotowawcze.
- (86) Zgodnie z art. 86 ust. 3 TFUE ustawodawca Unii może określić przepisy mające zastosowanie do kontroli sądowej czynności procesowych podjętych przez Prokuraturę Europejską przy wypełnianiu jej funkcji. Te uprawnienia przyznane ustawodawcy Unii odzwierciedlają szczególny charakter zadań i struktury Prokuratury Europejskiej, który różni się od charakteru wszystkich pozostałych organów i agencji Unii i wymaga przepisów szczególnych dotyczących kontroli sądowej.
- (87) Art. 86 ust. 2 TFUE przewiduje, że Prokuratura Europejska jest właściwa do wnoszenia publicznych oskarżeń przed właściwe sądy państw członkowskich. Czynności podejmowane przez Prokuraturę Europejską w trakcie postępowań przygotowawczych są ściśle związane z oskarżeniami, które mogą zostać wniesione w wyniku tych postępowań, i tym samym mają wpływ na porządek prawny państw członkowskich. W wielu przypadkach czynności te będą przeprowadzane przez krajowe organy ścigania działające zgodnie z poleceniami Prokuratury Europejskiej, w niektórych przypadkach po uzyskaniu zgody sądu krajowego.

Z tego względu należy uznać, że czynności procesowe Prokuratury Europejskiej, które mają wywoływać skutki prawne wobec osób trzecich, powinny podlegać kontroli przez właściwe sądy krajowe zgodnie z wymogami i procedurami określonymi w prawie krajowym. Powinno to zapewnić, by czynności procesowe Prokuratury Europejskiej, które zostały podjęte przed wniesieniem aktu oskarżenia i które mają wywoływać skutki prawne wobec osób trzecich (do tej kategorii zalicza się podejrzanego, pokrzywdzonego i inne zainteresowane osoby, na których prawa takie czynności mogą negatywnie wpływać), podlegały kontroli sądowej sądów krajowych. Czynności procesowe dotyczące wyboru państwa członkowskiego, którego sądy będą właściwe do rozpoznania sprawy – co ma nastąpić na podstawie kryteriów określonych w niniejszym rozporządzeniu – mają wywoływać skutki prawne wobec osób trzecich, a zatem powinny podlegać kontroli sądowej sądów krajowych najpóźniej na etapie postępowania sądowego.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/64/UE z dnia 20 października 2010 r. w sprawie prawa do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego w postępowaniu karnym (Dz.U. L 280 z 26.10.2010, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym (Dz.U. L 142 z 1.6.2012, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/48/UE z dnia 22 października 2013 r. w sprawie prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym i w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania oraz w sprawie prawa do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i prawa do porozumiewania się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności (Dz.U. L 294 z 6.11.2013, s. 1).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym (Dz.U. L 65 z 11.3.2016, s. 1).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1919 z dnia 26 października 2016 r. w sprawie pomocy prawnej z urzędu dla podejrzanych i oskarżonych w postępowaniu karnym oraz dla osób, których dotyczy wnioski w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania (Dz.U. L 297 z 4.11.2016, s. 1).

Wnoszenie do właściwych sądów krajowych skarg na bezczynność Prokuratury Europejskiej możliwe jest tylko w odniesieniu do czynności procesowych, które Prokuratura Europejska ma prawny obowiązek podjąć i które mają wywoływać skutki prawne wobec osób trzecich. Jeżeli prawo krajowe przewiduje kontrolę sądową czynności procesowych, które nie mają wywoływać skutków prawnych wobec osób trzecich, lub środki prawne dotyczące innych form bezczynności, niniejszego rozporządzenia nie należy interpretować jako mającego wpływ na takie przepisy prawne. Ponadto państwa członkowskie nie powinny być zobowiązane do ustanowienia kontroli sądowej przeprowadzanej przez właściwe sądy krajowe i dotyczącej czynności procesowych, które nie mają wywoływać skutków prawnych wobec osób trzecich, takich jak wyznaczenie biegłych lub zwrot kosztów poniesionych przez świadków.

Niniejsze rozporządzenie nie wpływa również na uprawnienia krajowego sądu rozpoznającego sprawę.

- (88) Zgodność z prawem czynności procesowych Prokuratury Europejskiej, które mają wywoływać skutki prawne wobec osób trzecich, powinna podlegać kontroli sądowej sądów krajowych. W tym względzie należy zapewnić skuteczne środki zaskarżenia zgodnie z art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE. Ponadto, jak podkreśla w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości, krajowe przepisy procesowe, które regulują występowanie z powództwem o ochronę indywidualnych praw przyznanych na mocy prawa Unii, nie mogą być mniej korzystne niż przepisy regulujące podobne sprawy krajowe (zasada równoważności) i nie mogą w praktyce uniemożliwiać ani nadmiernie utrudniać korzystania z praw przyznanych na mocy prawa Unii (zasada skuteczności).

Jeżeli sądy krajowe przeprowadzają kontrolę zgodności takich czynności z prawem, mogą to czynić na podstawie prawa Unii, w tym niniejszego rozporządzenia, oraz na podstawie prawa krajowego, mającego zastosowanie w zakresie, w którym dana kwestia nie jest uregulowana niniejszym rozporządzeniem. Jak podkreśla orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości, gdy sądy krajowe mają wątpliwości co do ważności tych czynności w świetle prawa Unii, powinny zawsze zwracać się do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniami prejudycjalnymi.

Sądy krajowe nie mogą jednak zwracać się do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniami prejudycjalnymi na temat ważności czynności procesowych Prokuratury Europejskiej w odniesieniu do krajowego prawa procesowego lub krajowych środków dokonujących transpozycji dyrektyw, nawet jeśli niniejsze rozporządzenie czyni do nich odniesienie. Pozostaje to jednak bez uszczerbku dla odesłań prejudycjalnych dotyczących wykładni przepisów prawa pierwotnego, w tym Traktatów i Karty, lub wykładni i ważności przepisów prawa wtórnego Unii, w tym niniejszego rozporządzenia i mających zastosowanie dyrektyw. Ponadto niniejsze rozporządzenie nie wyklucza możliwości przeprowadzania przez sądy krajowe kontroli ważności takich czynności procesowych Prokuratury Europejskiej, które mają wywoływać skutki prawne wobec osób trzecich, pod kątem ich zgodności z zasadą proporcjonalności zapisaną w prawie krajowym.

- (89) Przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące kontroli sądowej nie mają wpływu na uprawnienia Trybunału Sprawiedliwości do kontrolowania decyzji administracyjnych Prokuratury Europejskiej, które mają wywoływać skutki prawne wobec osób trzecich, mianowicie decyzji, które nie zostały podjęte w ramach wykonywania jej funkcji w trakcie postępowania przygotowawczego, wnoszenia lub popierania oskarżenia lub wytaczania powództwa przeciwko sprawcom. Niniejsze rozporządzenie pozostaje także bez uszczerbku dla możliwości wnoszenia przez państwo członkowskie Unii Europejskiej, Parlament Europejski, Radę lub Komisję skarg o unieważnienie zgodnie z art. 263 akapit drugi TFUE oraz art. 265 akapit pierwszy TFUE oraz pozostaje bez uszczerbku dla postępowań o naruszenie prowadzonych na mocy art. 258 i 259 TFUE.
- (90) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ ma zastosowanie do przetwarzania przez Prokuraturę Europejską administracyjnych danych osobowych.
- (91) Spójne i jednolite stosowanie przepisów dotyczących ochrony podstawowych praw i wolności osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych powinno być zapewnione w całej Unii.
- (92) W załączonej do TUE i TFUE deklaracji nr 21 w sprawie ochrony danych osobowych w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych i współpracy policyjnej przewidziano, że ze względu na szczególnie charakter współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych i współpracy policyjnej konieczne może okazać się przyjęcie zgodnie z art. 16 TFUE szczegółowych przepisów o ochronie danych osobowych i ich swobodnym przepływie w odniesieniu do tych dziedzin.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

- (93) Przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące ochrony danych osobowych powinny być interpretowane i stosowane zgodnie z interpretacją i stosowaniem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 ⁽¹⁾, która będzie miała zastosowanie do przetwarzania danych osobowych przez właściwe organy państw członkowskich Unii Europejskiej do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar.
- (94) Obowiązująca w dziedzinie ochrony danych zasada rzetelnego przetwarzania danych jest pojęciem odrębnym od prawa do bezstronnego sądu, które jest zdefiniowane w art. 47 Karty i w art. 6 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.
- (95) Zawarte w niniejszym rozporządzeniu przepisy o ochronie danych pozostają bez uszczerbku dla mających zastosowanie przepisów dotyczących dopuszczalności danych osobowych w charakterze dowodów w postępowaniu sądowym w sprawach karnych.
- (96) Wszystkie państwa członkowskie Unii Europejskiej należą do Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnej (Interpol). Aby wypełniać swoją misję, Interpol otrzymuje, przechowuje i przekazuje dane osobowe w celu wspierania właściwych organów w zapobieganiu przestępczości międzynarodowej i w jej zwalczaniu. W związku z tym należy wzmocnić współpracę między Unią a Interpołem poprzez promowanie sprawnej wymiany danych osobowych, jednocześnie zapewniając poszanowanie podstawowych praw i wolności w odniesieniu do automatycznego przetwarzania danych osobowych. Gdy operacyjne dane osobowe są przekazywane przez Prokuraturę Europejską Interpolowi oraz państwom, które oddelegowały swoich przedstawicieli do Interpolu, zastosowanie powinno mieć niniejsze rozporządzenie, w szczególności przepisy o międzynarodowym przekazywaniu danych. Niniejsze rozporządzenie powinno pozostawać bez uszczerbku dla przepisów szczegółowych określonych we wspólnym stanowisku Rady 2005/69/WSiSW ⁽²⁾ i w decyzji Rady 2007/533/WSiSW ⁽³⁾.
- (97) Gdy Prokuratura Europejska przekazuje operacyjne dane osobowe organowi państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej, lub Interpolowi na podstawie umowy międzynarodowej zawartej zgodnie z art. 218 TFUE, odpowiednie zabezpieczenia w zakresie ochrony prywatności oraz podstawowych praw i wolności osób powinny zapewnić zgodność z przepisami dotyczącymi ochrony danych zawartymi w niniejszym rozporządzeniu.
- (98) Aby zapewnić skuteczne, rzetelne i spójne monitorowanie przestrzegania i wykonywania niniejszego rozporządzenia pod kątem operacyjnych danych osobowych, co jest wymagane zgodnie z art. 8 Karty, Europejski Inspektor Ochrony Danych powinien mieć zadania określone w niniejszym rozporządzeniu oraz powinien mieć faktyczne uprawnienia, w tym uprawnienia w zakresie prowadzenia postępowań wyjaśniających, uprawnienia naprawcze i uprawnienia doradcze, które są niezbędne do wykonywania tych zadań. Uprawnienia Europejskiego Inspektora Ochrony Danych nie powinny jednak bezzasadnie kolidować ze szczegółowymi przepisami dotyczącymi postępowań karnych, w tym postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżeń, ani z niezawisłością sądów.
- (99) Aby umożliwić Prokuraturze Europejskiej wykonywanie jej zadań oraz aby uwzględnić rozwój technologii informacyjnych, a także w związku z aktualnym stopniem rozwoju społeczeństwa informacyjnego, Komisji należy przyznać uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w zakresie tworzenia i aktualizacji wymienionych w załączniku wykazów kategorii operacyjnych danych osobowych oraz kategorii osób, których dane dotyczą. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te były prowadzone zgodnie z zasadami określonymi w przyjętym dnia 13 kwietnia 2016 r. ⁽⁴⁾ Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa. W szczególności, aby zapewnić udział na równych zasadach Parlamentu Europejskiego i Rady w przygotowywaniu aktów delegowanych, instytucje te powinny otrzymywać wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji powinni systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowywaniem aktów delegowanych.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłająca decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 89).

⁽²⁾ Wspólne stanowisko Rady 2005/69/WSiSW z dnia 24 stycznia 2005 r. w sprawie wymiany niektórych danych z Interpołem (Dz.U. L 27 z 29.1.2005, s. 61).

⁽³⁾ Decyzja Rady 2007/533/WSiSW z dnia 12 czerwca 2007 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (Dz.U. L 205 z 7.8.2007, s. 63).

⁽⁴⁾ Porozumienie międzyinstytucjonalne pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej a Komisją Europejską w sprawie lepszego stanowienia prawa (Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1).

- (100) Prokuratura Europejska powinna ściśle współpracować z innymi instytucjami, organami lub jednostkami organizacyjnymi Unii w celu łatwiejszego wykonywania swoich funkcji na mocy niniejszego rozporządzenia oraz dokonać, w razie potrzeby, formalnych uzgodnień w zakresie szczegółowych zasad wymiany informacji i współpracy. Współpraca z Europol-em i OLAF-em powinna w szczególności sposobem przyczyniać się do niepowielania działań i umożliwienia Prokuraturze Europejskiej uzyskiwania istotnych informacji, którymi dysponują te organy, oraz korzystania z ich analiz w konkretnych postępowaniach przygotowawczych.
- (101) Prokuratura Europejska powinna mieć możliwość uzyskania wszelkich istotnych informacji, które wchodzą w zakres jej właściwości i są przechowywane w bazach danych i rejestrach prowadzonych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii.
- (102) Prokuratura Europejska i Eurojust powinni stać się partnerami i współpracować w kwestiach operacyjnych zgodnie z zakresem swoich obowiązków. Współpraca taka może wiązać się z prowadzonymi przez Prokuraturę Europejską postępowaniami przygotowawczymi, w przypadku których za konieczną lub właściwą uważa się wymianę informacji lub koordynację czynności w ramach postępowania przygotowawczego z Eurojustem w związku ze sprawami objętymi jego właściwością. Jeżeli Prokuratura Europejska zwraca się o taką współpracę z Eurojustem, powinna ona nawiązać kontakt z przedstawicielem krajowym Eurojustu w państwie członkowskim delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę. Współpraca operacyjna może obejmować także państwa trzecie, które podpisały z Eurojustem umowę o współpracy.
- (103) Prokuratura Europejska i OLAF powinny nawiązać i utrzymywać ścisłą współpracę, by zapewnić uzupełnianie się swoich obowiązków oraz niepowielanie działań. W tym celu OLAF zasadniczo nie powinien wszczynać dochodzeń administracyjnych, które byłyby równoległe do postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Europejską w sprawie tych samych okoliczności faktycznych. To jednak nie powinno naruszać uprawnień OLAF-u do wszczynania dochodzeń administracyjnych z własnej inicjatywy, w ścisłym porozumieniu z Prokuraturą Europejską.
- (104) We wszystkich czynnościach wspierających Prokuraturę Europejską OLAF będzie działał niezależnie od Komisji, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 ⁽¹⁾.
- (105) W przypadku spraw, w których Prokuratura Europejska nie prowadzi postępowania przygotowawczego, powinna ona móc przekazywać istotne informacje, które umożliwią OLAF-owi rozważenie podjęcia odpowiednich działań zgodnie z jego zakresem obowiązków. W szczególności Prokuratura Europejska mogłaby rozważyć informowanie OLAF-u o sprawach, w których nie ma uzasadnionych podstaw, by przypuszczać, że popełnione jest lub popełnione zostało przestępstwo objęte właściwością Prokuratury Europejskiej, lecz może być stosowne przeprowadzenie dochodzenia administracyjnego przez OLAF, lub o sprawach umorzonych przez Prokuraturę Europejską, których przekazanie OLAF-owi jest wskazane do celów dalszych działań administracyjnych lub odzyskania mienia. Przekazując informacje, Prokuratura Europejska może zwrócić się do OLAF-u, by rozważył, czy wszcząć dochodzenie administracyjne lub podjąć inne administracyjne działania następcze lub monitorujące, w szczególności do celów zastosowania środków zapobiegawczych, odzyskania mienia lub wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, zgodnie z rozporządzeniem (UE, Euratom) nr 883/2013.
- (106) O ile postępowania dotyczące odzyskiwania mienia zostały odroczone w wyniku decyzji podjętych przez Prokuraturę Europejską w związku z prowadzeniem postępowań przygotowawczych lub wniesieniem i popieraniem oskarżeń na podstawie niniejszego rozporządzenia, państw członkowskich nie należy uznawać za winne błędu lub zaniedbania w odniesieniu do postępowań dotyczących odzyskiwania mienia w rozumieniu art. 122 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 ⁽²⁾.
- (107) Prokuratura Europejska powinna umożliwiać instytucjom, organom i jednostkom organizacyjnym Unii i innym pokrzywdzonym podjęcie odpowiednich środków. Może to obejmować stosowanie środków zapobiegawczych, w szczególności mających przeciwdziałać ciągłemu łamaniu prawa lub chronić reputację Unii, lub umożliwić tym instytucjom, organom i jednostkom organizacyjnym Unii uczestnictwo w postępowaniu jako powód cywilny zgodnie z prawem krajowym. Wymiana informacji powinna odbywać się w sposób zapewniający pełne poszanowanie niezależności Prokuratury Europejskiej i tylko w takim zakresie, w jakim jest to możliwe bez uszczerbku dla właściwego prowadzenia i poufności postępowań przygotowawczych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 320).

- (108) W zakresie, w jakim jest to niezbędne do wykonywania jej zadań, Prokuratura Europejska powinna móc także ustanawiać i utrzymywać współpracę z organami państw trzecich i organizacjami międzynarodowymi. Do celów niniejszego rozporządzenia „organizacje międzynarodowe” oznaczają organizacje międzynarodowe i organy im podlegające będące podmiotami prawa międzynarodowego publicznego lub inne organy utworzone umową lub na podstawie umowy między co najmniej dwoma państwami, a także Interpol.
- (109) W przypadku gdy kolegium stwierdzi, że ze względów operacyjnych istnieje potrzeba współpracy z państwem trzecim lub z organizacją międzynarodową, powinno mieć możliwość zaproponowania Radzie, by zwróciła uwagę Komisji na potrzebę wydania decyzji stwierdzającej odpowiedni stopień ochrony lub na potrzebę wydania zalecenia w sprawie rozpoczęcia negocjacji dotyczących umowy międzynarodowej.

W oczekiwaniu na zawarcie przez Unię nowych umów międzynarodowych lub przystąpienie przez Unię do już zawartych przez państwa członkowskie umów wielostronnych dotyczących pomocy prawnej w sprawach karnych, państwa członkowskie powinny ułatwiać Prokuraturze Europejskiej wykonywanie jej funkcji zgodnie z zasadą lojalnej współpracy zapisaną w art. 4 ust. 3 TUE. Jeżeli zezwala im na to stosowna umowa wielostronna i o ile wyrazi na to zgodę państwo trzecie, państwa członkowskie powinny uznawać Prokuraturę Europejską za organ właściwy do celu wykonywania tych umów wielostronnych i w stosownych przypadkach wskazywać ją jako taki organ. W niektórych przypadkach może się to wiązać ze zmianą tych umów, ale ich renowacja nie powinna być uważana za obowiązkową, gdyż nie zawsze będzie możliwa. Państwa członkowskie mogą także wskazać Prokuraturę Europejską jako organ właściwy do celu wykonywania innych zawartych przez siebie umów międzynarodowych w sprawie pomocy prawnej w sprawach karnych, w tym w drodze zmiany takich umów.

Jeśli wskazanie Prokuratury Europejskiej jako organu właściwego do celów umów wielostronnych już zawartych przez państwa członkowskie z państwami trzecimi nie jest możliwe lub nie wyrażają na to zgody odnośne państwa trzecie, a także w oczekiwaniu na przystąpienie Unii do tych umów międzynarodowych, delegowani prokuratorzy europejscy mogą względem takich państw trzecich wykorzystywać swój status prokuratorów krajowych – o ile poinformują organy państw trzecich o fakcie, że dowody uzyskane od tych państw trzecich na podstawie tych umów międzynarodowych zostaną wykorzystane w prowadzonych przez Prokuraturę Europejską postępowaniach przygotowawczych oraz wnoszonych i popieranych przez nią oskarżeniach, oraz w odpowiednich przypadkach podejmą starania w celu uzyskania na to zgody tych organów państw trzecich.

Prokuratura Europejska powinna mieć także możliwość skorzystania z zasady wzajemności lub zasady kurtuazji międzynarodowej w stosunkach z organami państw trzecich. Powinno to jednak przebiegać w sposób zindywidualizowany, w granicach właściwości rzeczowej Prokuratury Europejskiej i z poszanowaniem ewentualnych warunków określonych przez organy tych państw trzecich.

- (110) Państwa członkowskie Unii Europejskiej, które nie uczestniczą we wzmocnionej współpracy w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej, nie są związane niniejszym rozporządzeniem. W stosownych przypadkach Komisja powinna przedstawić wnioski ustawodawcze, aby zapewnić skuteczną współpracę w zakresie wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych między Prokuraturą Europejską a państwami członkowskimi Unii Europejskiej, które nie uczestniczą we wzmocnionej współpracy w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej. Powinno to dotyczyć w szczególności przepisów odnoszących się do współpracy w zakresie wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych i wydawania osób, z zastrzeżeniem pełnego poszanowania dorobku prawnego Unii w tej dziedzinie, a także zgodnie z obowiązkiem lojalnej współpracy zgodnie z art. 4 ust. 3 TUE.
- (111) W celu zagwarantowania pełnej autonomii i niezależności Prokuratury Europejskiej należy jej przyznać autonomiczny budżet, którego dochody pochodzić będą zasadniczo z wkładu z budżetu Unii. System finansowy, budżetowy i kadrowy Prokuratury Europejskiej powinien być zgodny z odpowiednimi normami unijnymi mającymi zastosowanie do organów, o których mowa w art. 208 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012⁽¹⁾, z należytym uwzględnieniem faktu, że Prokuraturze Europejskiej przysługuje wyjątkowa właściwość w zakresie prowadzenia postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżeń na poziomie Unii.
- (112) Zasadniczo koszty czynności w ramach postępowania przygotowawczego przeprowadzanych przez Prokuraturę Europejską powinny być pokrywane przez organy krajowe, które przeprowadzają te czynności. Szczególnie wysokie koszty czynności w ramach postępowania przygotowawczego, takie jak koszty skomplikowanych opinii biegłych, szeroko zakrojonych operacji policyjnych lub długotrwałych działań obserwacyjnych, mogą być częściowo zwracane przez Prokuraturę Europejską, w tym, w miarę możliwości, poprzez przesuwanie środków z innych linii budżetowych Prokuratury Europejskiej lub poprzez zmianę budżetu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz mającymi zastosowanie przepisami finansowymi.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).

Przy przygotowywaniu wniosku dotyczącego wstępnego projektu preliminarza dochodów i wydatków dyrektor administracyjny powinien uwzględnić potrzebę częściowego zwrotu przez Prokuraturę Europejską szczególnie wysokich kosztów czynności w ramach postępowania przygotowawczego zaakceptowanych przez stałą izbę.

- (113) Wydatki operacyjne Prokuratury Europejskiej powinny być pokrywane z budżetu Prokuratury Europejskiej. Powinny one obejmować koszty komunikacji operacyjnej między delegowanymi prokuratorami europejskimi a centralnym szczeblem Prokuratury Europejskiej, takie jak koszty dostarczania przesyłek, koszty podróży, koszty tłumaczeń pisemnych niezbędnych do wewnętrznego funkcjonowania Prokuratury Europejskiej, oraz inne koszty nieponiesione uprzednio przez państwa członkowskie w trakcie postępowania przygotowawczego, które wynikają wyłącznie z tego, że Prokuratura Europejska przyjęła odpowiedzialność za postępowanie przygotowawcze oraz za wniesienie i popieranie oskarżenia. Jednakże koszty funkcjonowania biura i wsparcia sekretarskiego delegowanych prokuratorów europejskich powinny być pokrywane przez państwa członkowskie.

Zgodnie z art. 332 TFUE wydatki wynikające z funkcjonowania Prokuratury Europejskiej będą obciążać państwa członkowskie. Wydatki te nie obejmują kosztów administracyjnych ponoszonych przez instytucje w rozumieniu art. 13 ust. 1 TUE.

- (114) Zasadniczo kolegium powinno zawsze przekazywać dyrektorowi administracyjnemu swoje uprawnienia organu powołującego w zakresie zawierania umów o pracę, które wynikają z regulaminu pracowniczego urzędników i warunków zatrudnienia innych pracowników ⁽¹⁾ (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym i warunkami zatrudnienia”), chyba że szczególne okoliczności będą wymagały tego, by kolegium samo wykonało te uprawnienia.
- (115) Jako urzędnik zatwierdzający dyrektor administracyjny odpowiedzialny jest za wykonanie budżetu Prokuratury Europejskiej. Podczas konsultacji ze stałą izbą w sprawie wyjątkowo wysokich kosztów czynności w ramach postępowania przygotowawczego dyrektor administracyjny odpowiedzialny jest za ustalenie – na podstawie dostępnych środków finansowych i zgodnie z kryteriami określonymi w regulaminie wewnętrznym Prokuratury Europejskiej – kwoty dofinansowania, które ma zostać przyznane.
- (116) Wynagrodzenie delegowanych prokuratorów europejskich jako specjalnych doradców – ustalone bezpośrednią umową – powinno się opierać na konkretnej decyzji kolegium. Decyzja ta powinna między innymi zapewniać, by wynagrodzenie delegowanych prokuratorów europejskich w szczególnym przypadku, w których pełnią oni również funkcje prokuratorów krajowych zgodnie z art. 13 ust. 3, z zasady nadal było wypłacane z tytułu pełnienia funkcji prokuratorów krajowych, a wynagrodzenie za pełnienie funkcji specjalnego doradcy odpowiadało jedynie zakresowi pracy wykonywanej w imieniu Prokuratury Europejskiej w ramach funkcji delegowanego prokuratora europejskiego. Każde państwo członkowskie zachowuje uprawnienia, by zgodnie z prawem Unii określić w swoich przepisach warunki przyznawania świadczeń ze swojego systemu zabezpieczenia społecznego.
- (117) Aby Prokuratura Europejska mogła być w pełni operacyjna w terminie, który zostanie określony, potrzebni będą pracownicy z doświadczeniem zdobytym w instytucjach, organach lub jednostkach organizacyjnych Unii. W tym celu Prokuraturze Europejskiej należy ułatwić zatrudnianie pracowników czasowych i kontraktowych już pracujących w instytucjach, organach lub jednostkach organizacyjnych Unii poprzez zapewnienie ciągłości przysługujących tym pracownikom praw wynikających z umowy, jeżeli zostaną oni zatrudnieni przez Prokuraturę Europejską w początkowej fazie jej tworzenia, do roku po osiągnięciu przez Prokuraturę Europejską operacyjności zgodnie z decyzją, o której mowa w art. 120 ust. 2.
- (118) Postępowania prowadzone przez Prokuraturę Europejską powinny podlegać zasadzie przejrzystości zgodnie z art. 15 ust. 3 TFUE, a kolegium powinno przyjąć przepisy szczegółowe dotyczące sposobu zapewniania prawa do publicznego dostępu do dokumentów. Żaden z przepisów niniejszego rozporządzenia nie ma na celu ograniczenia prawa do publicznego dostępu do dokumentów, w zakresie w jakim jest ono zagwarantowane w Unii i w państwach członkowskich, w szczególności na mocy art. 42 Karty i na mocy innych odpowiednich przepisów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady nr 31 (EWG), 11 (EWEA) ustanawiające regulamin pracowniczy urzędników i warunki zatrudnienia innych pracowników Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz.U. 45 z 14.6.1962, s. 1385/62).

- (119) Przepisy ogólne w zakresie przejrzystości, które mają zastosowanie do agencji Unii, powinny również mieć zastosowanie do Prokuratury Europejskiej, lecz wyłącznie w odniesieniu do dokumentów innych niż akta spraw, w tym wersje elektroniczne tych akt, tak aby w żaden sposób nie naruszać wymogu zachowania poufności w jej działalności operacyjnej. Podobnie w dochodzeniach administracyjnych prowadzonych przez Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich należy przestrzegać wymogu zachowania poufności obowiązującego Prokuraturę Europejską. Aby zapewnić integralność postępowań przygotowawczych Prokuratury Europejskiej oraz wnoszonych i popieranych przez nią oskarżeń, przepisy w zakresie przejrzystości nie powinny dotyczyć dokumentów związanych z działalnością operacyjną.
- (120) Skonsultowano się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych, który w dniu 10 marca 2014 r. wydał opinię.
- (121) Przedstawiciele państw członkowskich podczas posiedzenia na szczepku szefów państw lub rządów w Brukseli dnia 13 grudnia 2003 r. wyznaczyli miejsce siedziby Prokuratury Europejskiej zgodnie z przepisami decyzji z dnia 8 kwietnia 1965 r.⁽¹⁾,

PRZYMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia Prokuraturę Europejską i określa zasady jej funkcjonowania.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia zastosowanie mają następujące definicje:

- 1) „państwo członkowskie” oznacza – o ile nie wskazano inaczej, w szczególności w rozdziale VIII – państwo członkowskie, które uczestniczy we wzmocnionej współpracy w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej i które uznaje się za upoważnione zgodnie z art. 86 ust. 1 akapit trzeci TFUE lub na mocy decyzji przyjętej zgodnie z art. 331 ust. 1 akapit drugi lub trzeci TFUE;
- 2) „osoba” oznacza osobę fizyczną lub prawną;
- 3) „interesy finansowe Unii” oznaczają wszystkie dochody, wydatki i aktywa ujęte w ramach, uzyskane za pośrednictwem lub należne na rzecz budżetu Unii oraz budżetów instytucji, organów i jednostek organizacyjnych ustanowionych na mocy Traktatów oraz budżetów zarządzanych i monitorowanych przez te podmioty;
- 4) „pracownicy Prokuratury Europejskiej” oznaczają personel na szczepku centralnym wspierający kolegium, stałe izby, Europejskiego Prokuratora Generalnego, prokuratorów europejskich, delegowanych prokuratorów europejskich oraz dyrektora administracyjnego w bieżących działaniach służących wykonywaniu zadań Prokuratury zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;
- 5) „delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę” oznacza delegowanego prokuratora europejskiego odpowiadającego za prowadzenie postępowań przygotowawczych oraz wnoszenie i popieranie oskarżeń w sprawach, które sam wszczął, które zostały mu przydzielone lub które przejął, korzystając z prawa do przejęcia sprawy zgodnie z art. 27;
- 6) „pomocniczy delegowany prokurator europejski” oznacza delegowanego prokuratora europejskiego działającego w państwie członkowskim, w którym ma zostać przeprowadzone postępowanie przygotowawcze lub też inna przydzielona mu czynność i które nie jest państwem członkowskim delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę;

⁽¹⁾ Decyzja (67/446/EWG) (67/30/Euratom) przedstawicieli rządów państw członkowskich z dnia 8 kwietnia 1965 r. w sprawie tymczasowej siedziby niektórych instytucji i niektórych służb Wspólnot (Dz.U. EWG 152 z 13.7.1967, s. 18).

- 7) „dane osobowe” oznaczają wszelkie informacje o zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osobie fizycznej («osobie, której dane dotyczą»); możliwa do zidentyfikowania osoba fizyczna to osoba, którą można bezpośrednio lub pośrednio zidentyfikować, w szczególności na podstawie identyfikatora takiego, jak imię i nazwisko, numer identyfikacyjny, dane dotyczące lokalizacji, identyfikator internetowy bądź jeden lub kilka szczególnych elementów określających fizyczną, fizjologiczną, genetyczną, psychiczną, ekonomiczną, kulturową lub społeczną tożsamość osoby fizycznej;
- 8) „przetwarzanie” oznacza operację lub zestaw operacji wykonywanych na danych osobowych lub zestawach danych osobowych w sposób zautomatyzowany lub niezautomatyzowany, takich jak zbieranie, utrwalanie, organizowanie, porządkowanie, przechowywanie, adaptowanie lub modyfikowanie, pobieranie, przeglądanie, wykorzystywanie, ujawnianie poprzez przesłanie, rozpowszechnianie lub innego rodzaju udostępnianie, dopasowywanie lub łączenie, ograniczanie, usuwanie lub niszczenie;
- 9) „ograniczenie przetwarzania” oznacza oznaczenie przechowywanych danych osobowych w celu ograniczenia ich przyszłego przetwarzania;
- 10) „profilowanie” oznacza dowolną formę zautomatyzowanego przetwarzania danych osobowych, które polega na wykorzystaniu danych osobowych do oceny niektórych czynników osobowych osoby fizycznej, w szczególności do analizy lub prognozy aspektów dotyczących efektów pracy tej osoby fizycznej, jej sytuacji ekonomicznej, zdrowia, osobistych preferencji, zainteresowań, wiarygodności, zachowania, lokalizacji lub przemieszczania się;
- 11) „pseudonimizacja” oznacza przetworzenie danych osobowych w taki sposób, by nie można ich było już przypisać konkretnej osobie, której dane dotyczą, bez użycia dodatkowych informacji, pod warunkiem że takie dodatkowe informacje są przechowywane osobno i są objęte środkami technicznymi i organizacyjnymi uniemożliwiającymi ich przypisanie zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osobie fizycznej;
- 12) „zbiór danych” oznacza uporządkowany zestaw danych osobowych dostępnych według określonych kryteriów, niezależnie od tego, czy zestaw ten jest scentralizowany, zdecentralizowany czy rozproszony funkcjonalnie lub geograficznie;
- 13) „administrator” oznacza Prokuraturę Europejską lub inny właściwy organ, który samodzielnie lub wspólnie z innymi ustala cele i sposoby przetwarzania danych osobowych; jeżeli cele i sposoby takiego przetwarzania są określone w prawie Unii lub w prawie państwa członkowskiego Unii Europejskiej, to również w prawie Unii lub w prawie państwa członkowskiego Unii Europejskiej może zostać wyznaczony administrator lub mogą zostać określone konkretne kryteria jego wyznaczania;
- 14) „podmiot przetwarzający” oznacza osobę fizyczną lub prawną, organ publiczny, jednostkę organizacyjną lub inny podmiot, który przetwarza dane osobowe w imieniu administratora;
- 15) „odbiorca” oznacza osobę fizyczną lub prawną, organ publiczny, jednostkę organizacyjną lub inny podmiot, któremu ujawnia się dane osobowe, niezależnie od tego, czy jest stroną trzecią. Za odbiorców nie są jednak uznawane organy publiczne państw członkowskich Unii Europejskiej – inne niż właściwe organy zdefiniowane w art. 3 pkt 7 lit. a) dyrektywy (UE) 2016/680 – które otrzymują dane osobowe w ramach konkretnego postępowania prowadzonego przez Prokuraturę Europejską; przetwarzanie tych danych przez te organy musi być zgodne z mającymi zastosowanie przepisami o ochronie danych stosownie do celów przetwarzania;
- 16) „naruszenie ochrony danych osobowych” oznacza naruszenie bezpieczeństwa prowadzące do przypadkowego lub niezgodnego z prawem zniszczenia, utracenia, zmodyfikowania, nieuprawnionego ujawnienia lub nieuprawnionego dostępu do danych osobowych przesyłanych, przechowywanych lub w inny sposób przetwarzanych;
- 17) „administracyjne dane osobowe” oznaczają wszystkie dane osobowe przetwarzane przez Prokuraturę Europejską z wyjątkiem operacyjnych danych osobowych;
- 18) „operacyjne dane osobowe” oznaczają wszystkie dane osobowe przetwarzane przez Prokuraturę Europejską w celach określonych w art. 49;

- 19) „dane genetyczne” oznaczają dane osobowe dotyczące odziedziczonych lub nabytych cech genetycznych osoby fizycznej, które ujawniają niepowtarzalne informacje o fizjologii lub zdrowiu tej osoby i które wynikają w szczególności z analizy próbki biologicznej pochodzącej od tej osoby fizycznej;
- 20) „dane biometryczne” oznaczają dane osobowe, które wynikają ze specjalnego przetwarzania technicznego, dotyczą cech fizycznych, fizjologicznych lub behawioralnych osoby fizycznej oraz umożliwiają lub potwierdzają jednoznaczłą identyfikację tej osoby fizycznej, takie jak wizerunek twarzy lub dane daktyloskopijne;
- 21) „dane dotyczące zdrowia” oznaczają dane osobowe o zdrowiu fizycznym lub psychicznym osoby fizycznej – w tym o korzystaniu z usług opieki zdrowotnej – ujawniające informacje o stanie jej zdrowia;
- 22) „organ nadzorczy” oznacza niezależny organ publiczny ustanowiony przez państwo członkowskie Unii Europejskiej zgodnie z art. 51 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 ⁽¹⁾ lub zgodnie z art. 41 dyrektywy (UE) 2016/680;
- 23) „organizacja międzynarodowa” oznacza organizację i organy jej podlegające działające na podstawie prawa międzynarodowego publicznego lub każdy inny organ powołany w drodze umowy między co najmniej dwoma państwami lub na podstawie takiej umowy.

ROZDZIAŁ II

USTANOWIENIE, ZADANIA I PODSTAWOWE ZASADY DZIAŁALNOŚCI PROKURATURY EUROPEJSKIEJ

Artykuł 3

Ustanowienie

1. Niniejszym ustanawia się Prokuraturę Europejską jako organ Unii.
2. Prokuratura Europejska ma osobowość prawną.
3. Prokuratura Europejska współpracuje z Eurojustem i korzysta z jego wsparcia zgodnie z art. 100.

Artykuł 4

Zadania

Prokuratura Europejska jest właściwa do spraw dochodzenia, ścigania i stawiania przed sądem sprawców i współsprawców przestępstw naruszających interesy finansowe Unii, które to przestępstwa przewidziano w dyrektywie (UE) 2017/1371 i określono w niniejszym rozporządzeniu. W tym względzie Prokuratura Europejska wszczyna postępowania przygotowawcze, wnosi akty oskarżenia i sprawuje funkcje oskarżyciela publicznego przed właściwymi sądami państw członkowskich aż do ostatecznego zakończenia sprawy.

Artykuł 5

Podstawowe zasady działalności

1. Prokuratura Europejska zapewnia, by jej działalność przestrzegała praw zapisanych w Karcie.
2. Prokuratura Europejska jest zobowiązana do przestrzegania zasad praworządności i proporcjonalności we wszystkich swoich działaniach.
3. Postępowania przygotowawcze prowadzone w imieniu Prokuratury Europejskiej i oskarżenia wnoszone i popierane w jej imieniu podlegają przepisom niniejszego rozporządzenia. Prawo krajowe ma zastosowanie w zakresie, w jakim dana kwestia nie jest regulowana niniejszym rozporządzeniem. Jeżeli niniejsze rozporządzenie nie określa inaczej, mającym zastosowanie prawem krajowym jest prawo państwa członkowskiego, którego delegowany prokurator europejski prowadzi sprawę zgodnie z art. 13 ust. 1. Jeżeli dana kwestia jest regulowana zarówno prawem krajowym, jak i niniejszym rozporządzeniem, nadrzędne są przepisy niniejszego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

4. Prokuratura Europejska prowadzi postępowania przygotowawcze w sposób bezstronny i dąży do uzyskania wszelkich istotnych dowodów, niezależnie od tego, czy mają charakter obciążający czy uniewinniający.
5. Prokuratura Europejska wszczyna i prowadzi postępowania przygotowawcze bez zbędnej zwłoki.
6. Właściwe organy krajowe aktywnie wspomagają i wspierają Prokuraturę Europejską w prowadzeniu postępowań przygotowawczych oraz wnoszeniu i popieraniu oskarżeń. Wszelkimi czynnościami, politykami lub procedurami realizowanymi zgodnie z niniejszym rozporządzeniem kieruje zasada lojalnej współpracy.

Artykuł 6

Niezależność i odpowiedzialność

1. Prokuratura Europejska jest niezależna. Europejski Prokurator Generalny, zastępcy Europejskiego Prokuratora Generalnego, prokuratorzy europejscy, delegowani prokuratorzy europejscy, dyrektor administracyjny oraz pracownicy Prokuratury Europejskiej działają w interesie Unii jako całości, zgodnie z definicją w prawie, i przy wykonywaniu swoich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia nie dążą do uzyskania ani nie przyjmują poleceń od nikogo spoza Prokuratury Europejskiej – ani od państw członkowskich Unii Europejskiej, ani od instytucji, organów lub jednostek organizacyjnych Unii. Państwa członkowskie Unii Europejskiej oraz instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii przestrzegają niezależności Prokuratury Europejskiej i nie próbują wywierać na nią wpływu w wykonywaniu jej zadań.
2. Prokuratura Europejska odpowiada przed Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją za swoją ogólną działalność i wydaje sprawozdania roczne zgodnie z art. 7.

Artykuł 7

Sprawozdawczość

1. Co roku Prokuratura Europejska sporządza i wydaje w językach urzędowych instytucji Unii ogólnodostępne sprawozdanie roczne ze swojej ogólnej działalności. Prokuratura Europejska przekazuje to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i parlamentom narodowym oraz Radzie i Komisji.
2. Europejski Prokurator Generalny występuje raz do roku przed Parlamentem Europejskim i przed Radą, a także przed parlamentami narodowymi państw członkowskich – na ich wniosek, aby przedstawić sprawozdanie z ogólnej działalności Prokuratury Europejskiej, bez uszczerbku dla spoczywającego na Prokuraturze Europejskiej obowiązku zachowania dyskrecji i poufności w odniesieniu do poszczególnych spraw i danych osobowych. W przypadku wystąpień organizowanych przez parlamenty narodowe Europejskiego Prokuratora Generalnego może zastąpić jeden z jego zastępców.

ROZDZIAŁ III

STATUS, STRUKTURA I ORGANIZACJA PROKURATURY EUROPEJSKIEJ

SEKCJA 1

Status i struktura prokuratury europejskiej

Artykuł 8

Struktura Prokuratury Europejskiej

1. Prokuratura Europejska jest niepodzielnym unijnym organem o zdecentralizowanej strukturze, działającym jako jeden urząd.
2. Prokuratura Europejska jest zorganizowana na szczeblu centralnym i pozacentralnym.
3. Szczebel centralny stanowi Prokuratura Centralna w siedzibie Prokuratury Europejskiej. W skład Prokuratury Centralnej wchodzi: kolegium, stałe izby, Europejski Prokurator Generalny, zastępcy Europejskiego Prokuratora Generalnego, prokuratorzy europejscy i dyrektor administracyjny.

4. Szczebel pozacentralny stanowią delegowani prokuratorzy europejscy, którzy działają w państwach członkowskich.
5. Prokuraturze Centralnej oraz delegowanym prokuratorom europejskim w wykonywaniu ich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia pomagają pracownicy Prokuratury Europejskiej.

Artykuł 9

Kolegium

1. W skład kolegium Prokuratury Europejskiej wchodzi Europejski Prokurator Generalny oraz po jednym prokuratorze europejskim z każdego państwa członkowskiego. Europejski Prokurator Generalny przewodniczy posiedzeniom kolegium oraz odpowiada za ich przygotowanie.
2. Kolegium odbywa regularne posiedzenia i odpowiada za kontrolę zwierzchnią nad działaniami Prokuratury Europejskiej. Podejmuje decyzje w kwestiach strategicznych oraz w kwestiach ogólnych wynikających z poszczególnych spraw – zwłaszcza celem zapewnienia we wszystkich państwach członkowskich spójności, efektywności i konsekwencji w polityce Prokuratury Europejskiej w zakresie wnoszenia i popierania oskarżeń – i w innych kwestiach określonych w niniejszym rozporządzeniu. Kolegium nie podejmuje decyzji operacyjnych w poszczególnych sprawach. Regulamin wewnętrzny Prokuratury Europejskiej określa sposoby, w jakie kolegium realizuje zadanie kontroli zwierzchniej i podejmuje decyzje w kwestiach strategicznych i kwestiach ogólnych zgodnie z niniejszym artykułem.
3. Na wniosek Europejskiego Prokuratora Generalnego i zgodnie z regulaminem wewnętrznym Prokuratury Europejskiej kolegium powołuje stałe izby.
4. Kolegium przyjmuje regulamin wewnętrzny Prokuratury Europejskiej zgodnie z art. 21 oraz bardziej szczegółowo określa obowiązki związane z pełnieniem funkcji członków kolegium oraz pracowników Prokuratury Europejskiej.
5. Jeżeli niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, kolegium podejmuje decyzje zwykłą większością głosów. Każdy z członków kolegium ma prawo zainicjować głosowanie nad kwestiami rozpatrywanymi przez kolegium. Każdy członek kolegium dysponuje jednym głosem. W przypadku równej liczby głosów za i przeciw w kwestii rozpatrywanej przez kolegium głos rozstrzygający ma Europejski Prokurator Generalny.

Artykuł 10

Stale izby

1. Przewodniczącymi stałych izb są: Europejski Prokurator Generalny lub jeden z zastępców Europejskiego Prokuratora Generalnego, lub prokurator europejski mianowany przewodniczącym zgodnie z regulaminem wewnętrznym Prokuratury Europejskiej. Obok przewodniczących stałe izby mają po dwóch stałych członków. Liczba stałych izb i ich skład, a także podział właściwości między izbami należycie odzwierciedlają potrzeby funkcjonalne Prokuratury Europejskiej i są ustalane zgodnie z regulaminem wewnętrznym Prokuratury Europejskiej.

Regulamin wewnętrzny Prokuratury Europejskiej zapewnia równomierne obciążenie pracą opierające się na systemie losowego przydzielania spraw i, w wyjątkowych przypadkach, ustanawia procedury, na podstawie których Europejski Prokurator Generalny może – jeśli jest to niezbędne dla właściwego funkcjonowania Prokuratury Europejskiej – podjąć decyzję o odstąpieniu od zasady losowego przydzielania spraw.

2. Stałe izby monitorują postępowania przygotowawcze prowadzone przez delegowanych prokuratorów europejskich i wnoszone i popierane przez nich oskarżenia oraz kierują tymi postępowaniami i oskarżeniami, zgodnie z ust. 3, 4 i 5 niniejszego artykułu. Zapewniają także koordynację postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżeń w sprawach transgranicznych oraz zapewniają wykonywanie decyzji podjętych przez kolegium zgodnie z art. 9 ust. 2.

3. Zgodnie z warunkami i procedurami określonymi w niniejszym rozporządzeniu i – w stosownych przypadkach – po rewizji projektu decyzji przedstawionego przez delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę stałe izby podejmują decyzje o następujących kwestiach:

- a) wniesieniu sprawy do sądu zgodnie z art. 36 ust. 1, 3 i 4;
- b) umorzeniu postępowania zgodnie z art. 39 ust. 1 lit. a)–g);

- c) zastosowaniu uproszczonej procedury ścigania i wydaniu delegowanemu prokuratorowi europejskiemu polecenia podjęcia działania w celu ostatecznego zakończenia sprawy zgodnie z art. 40;
- d) przekazaniu sprawy organom krajowym zgodnie z art. 34 ust. 1, 2, 3 lub 6;
- e) ponownym wszczęciu postępowania przygotowawczego zgodnie z art. 39 ust. 2.

4. W niezbędnych przypadkach stała izba, zgodnie z warunkami i procedurami określonymi w niniejszym rozporządzeniu, podejmuje decyzje o:

- a) wydaniu delegowanemu prokuratorowi europejskiemu polecenia, by wszczął postępowanie przygotowawcze zgodnie z przepisami zawartymi w art. 26 ust. 1–4, jeśli takiego postępowania jeszcze nie wszczęto;
- b) wydaniu delegowanemu prokuratorowi europejskiemu polecenia, by skorzystał z prawa do przejęcia sprawy zgodnie z art. 27 ust. 6, jeśli sprawy jeszcze nie przejął;
- c) przekazaniu kolegium kwestii strategicznych lub kwestii ogólnych wynikających z poszczególnych spraw zgodnie z art. 9 ust. 2;
- d) przydzieleniu sprawy zgodnie z art. 26 ust. 3;
- e) przydzieleniu sprawy innemu prokuratorowi zgodnie z art. 26 ust. 5 lub art. 28 ust. 3;
- f) zatwierdzeniu decyzji prokuratora europejskiego o osobistym prowadzeniu przez niego postępowania przygotowawczego zgodnie z art. 28 ust. 4.

5. Za pośrednictwem prokuratora europejskiego nadzorującego prowadzenie postępowania przygotowawczego lub wnoszenie i popieranie oskarżenia właściwa stała izba może w danej sprawie wydawać delegowanemu prokuratorowi europejskiemu prowadzącemu sprawę polecenia zgodne z mającym zastosowanie prawem krajowym, jeżeli jest to niezbędne do efektywnego prowadzenia postępowania przygotowawczego lub wnoszenia i popierania oskarżenia, jeżeli leży to w interesie wymiaru sprawiedliwości lub jeżeli służy to zapewnieniu spójnego funkcjonowania Prokuratury Europejskiej.

6. Stała izba podejmuje decyzje zwykłą większością głosów. Izba przeprowadza głosowanie na wniosek jednego ze swoich członków. Każdy członek ma jeden głos. W razie równej liczby głosów za i przeciw głos rozstrzygający ma przewodniczący. Decyzje podejmowane są w następstwie debat odbywających się na posiedzeniach izb, w stosownych przypadkach na podstawie projektu decyzji przedstawionego przez delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę.

Wszystkie materiały dotyczące postępowania są udostępniane właściwej stałej izbie na jej wniosek w celu przygotowania decyzji.

7. Stałe izby mogą postanowić o przekazaniu swoich uprawnień decyzyjnych wymienionych w ust. 3 lit. a) lub b) niniejszego artykułu – w tym drugim przypadku jedynie w odniesieniu do przepisów określonych w art. 39 ust. 1 lit. a)–f) – prokuratorowi europejskiemu nadzorującemu sprawę zgodnie z art. 12 ust. 1 w przypadkach, w których takie przekazanie uprawnień można uzasadnić niewielką wagą przestępstwa lub małym stopniem złożoności postępowania w danej sprawie, w odniesieniu do przestępstwa, które wyrządziło lub może wyrządzić interesom finansowym Unii szkodę o wartości mniejszej niż 100 000 EUR. Regulamin wewnętrzny Prokuratury Europejskiej zawiera wytyczne mające zapewnić konsekwentne stosowanie tej zasady w obrębie Prokuratury Europejskiej.

O każdej decyzji o przekazaniu swoich uprawnień decyzyjnych stała izba informuje Europejskiego Prokuratora Generalnego. Po otrzymaniu takiej informacji Europejski Prokurator Generalny może w terminie trzech dni zwrócić się do stałej izby o ponowne rozpatrzenie jej decyzji, jeżeli uzna, że wymaga tego spójność prowadzonych przez Prokuraturę Europejską postępowań przygotowawczych oraz wnoszonych i popieranych przez nią oskarżeń. Jeżeli Europejski Prokurator Generalny jest członkiem danej stałej izby, prawo do wystąpienia o takie ponowne rozpatrzenie wykonuje jeden z jego zastępców. Nadzorujący prokurator europejski powiadamia stałą izbę o ostatecznym zakończeniu sprawy, a także o wszelkich informacjach lub faktach, które jego zdaniem mogą spowodować konieczność ponownej oceny zasadności utrzymania przekazania uprawnień, w szczególności w okolicznościach, o których mowa w art. 36 ust. 3.

Decyzja o przekazaniu uprawnień decyzyjnych może zostać cofnięta w każdej chwili na wniosek jednego z członków stałej izby i podejmowana jest zgodnie z ust. 6 niniejszego artykułu. Przekazanie uprawnień zostaje cofnięte w przypadku, gdy prokurator europejski został zastąpiony przez delegowanego prokuratora europejskiego zgodnie z art. 16 ust. 7.

Aby zapewnić spójne stosowanie zasady przekazywania uprawnień, każda stała izba co roku przekazuje kolegium sprawozdanie z wykonywania tego prawa.

8. Regulamin wewnętrzny Prokuratury Europejskiej upoważnia stałe izby do podejmowania decyzji w drodze procedury pisemnej, którą należy szczegółowo opisać w regulaminie wewnętrznym Prokuratury Europejskiej.

Wszelkie decyzje i polecenia wydane zgodnie z ust. 3, 4, 5 i 7 są odnotowywane i włączane do akt sprawy.

9. W obradach stałej izby uczestniczy, obok stałych członków, również prokurator europejski nadzorujący postępowanie przygotowawcze lub wnoszenie i popieranie oskarżenia zgodnie z art. 12 ust. 1. Prokurator europejski ma prawo do głosowania, z wyjątkiem głosowania nad decyzjami stałej izby dotyczącymi przekazania uprawnień lub cofnięcia takiego przekazania zgodnie z ust. 7 niniejszego artykułu, decyzjami dotyczącymi przydzielania spraw prokuratorom i zmian prokuratorów, którym przydzielono sprawy, zgodnie z art. 26 ust. 3, 4 i 5 i art. 27 ust. 6, oraz decyzjami dotyczącymi wniesienia sprawy do sądu zgodnie z art. 36 ust. 3, w przypadkach gdy jurysdykcja w danej sprawie przysługuje więcej niż jednemu państwu członkowskiemu, a także w sytuacjach opisanych w art. 31 ust. 8.

Stała izba może również – na wniosek prokuratora europejskiego lub delegowanego prokuratora europejskiego albo z własnej inicjatywy – zapraszać na swoje posiedzenia innych prokuratorów europejskich lub delegowanych prokuratorów europejskich zainteresowanych daną sprawą, przy czym nie przysługują im prawo do głosowania.

10. Zgodnie z regulaminem wewnętrznym Prokuratury Europejskiej przewodniczący stałych izb na bieżąco informują kolegium o decyzjach podjętych zgodnie z niniejszym artykułem, aby umożliwić kolegium pełnienie roli wynikającej z art. 9 ust. 2.

Artykuł 11

Europejski Prokurator Generalny i zastępcy Europejskiego Prokuratora Generalnego

1. Europejski Prokurator Generalny stoi na czele Prokuratury Europejskiej. Europejski Prokurator Generalny organizuje pracę Prokuratury Europejskiej, kieruje jej działalnością oraz podejmuje decyzje zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i regulaminem wewnętrznym Prokuratury Europejskiej.

2. Do pomocy Europejskiemu Prokuratorowi Generalnemu w wykonywaniu spoczywających na nim obowiązków powołuje się dwóch zastępców Prokuratora Generalnego, którzy go zastępują w razie nieobecności lub niemożności wykonywania tych obowiązków.

3. Europejski Prokurator Generalny reprezentuje Prokuratorę Europejską przed instytucjami Unii i państw członkowskich Unii Europejskiej oraz przed osobami trzecimi. Swoje zadania reprezentacyjne Europejski Prokurator Generalny może przekazać jednemu ze swoich zastępców lub prokuratorowi europejskiemu.

Artykuł 12

Prokuratorzy europejscy

1. W imieniu stałej izby i przestrzegając wszelkich poleceń wydanych przez nią zgodnie z art. 10 ust. 3, 4 i 5, prokuratorzy europejscy nadzorują prowadzenie postępowań przygotowawczych oraz wnoszenie i popieranie oskarżeń, za które odpowiadają delegowani prokuratorzy europejscy prowadzący sprawę w swoim państwie członkowskim. Prokuratorzy europejscy przedstawiają streszczenia nadzorowanych przez siebie postępowań i, w odpowiednich przypadkach, wnioski o podjęcie decyzji przez wspomnianą izbę – na podstawie projektów decyzji sporządzonych przez delegowanych prokuratorów europejskich.

Bez uszczerbku dla art. 16 ust. 7 regulamin wewnętrzny Prokuratury Europejskiej przewiduje mechanizm wzajemnych zastępstw między prokuratorami europejskimi w przypadku tymczasowej nieobecności nadzorującego prokuratora europejskiego i związanej z tym niemożności wykonywania obowiązków lub jego niedostępności uniemożliwiającej mu pełnienie funkcji prokuratora europejskiego z innych powodów. Zastępca prokuratora europejskiego może pełnić wszystkie funkcje prokuratora europejskiego, z wyjątkiem możliwości prowadzenia postępowania przygotowawczego przewidzianej w art. 28 ust. 4.

2. W drodze wyjątku prokurator europejski może – powołując się na obciążenie pracą związane z liczbą postępowań przygotowawczych oraz wnoszonych i popieranych oskarżeń w swoim państwie członkowskim lub na dotyczący go konflikt interesów – zwrócić się z wnioskiem o powierzenie nadzoru nad postępowaniami przygotowawczymi oraz oskarżeniami, którymi zajmują się delegowani prokuratorzy europejscy w jego państwie członkowskim, innym prokuratorom europejskim, o ile wyrażą oni na to zgodę. Europejski Prokurator Generalny podejmuje decyzję w sprawie takiego wniosku, uwzględniając obciążenie pracą prokuratorów europejskich. W przypadku konfliktu interesów dotyczącego prokuratora europejskiego Europejski Prokurator Generalny przychyli się do tego wniosku. Regulamin wewnętrzny Prokuratury Europejskiej określa zasady podejmowania tej decyzji oraz procedurę przydzielania spraw, których to dotyczy. Art. 28 ust. 4 nie ma zastosowania do postępowań przygotowawczych ani do wnoszonych i popieranych oskarżeń nadzorowanych zgodnie z niniejszym ustępem.

3. Nadzorujący prokuratorzy europejscy mogą – w danej sprawie oraz zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym i poleceniami wydanymi przez właściwą stałą izbę – wydawać polecenia delegowanemu prokuratorowi europejskiemu prowadzącemu sprawę, jeżeli jest to niezbędne do efektywnego prowadzenia postępowania przygotowawczego lub wniesienia i popierania oskarżenia lub jeżeli służy wymierzeniu sprawiedliwości lub zapewnieniu spójnego funkcjonowania Prokuratury Europejskiej.

4. W przypadku gdy prawo krajowe państwa członkowskiego przewiduje wewnętrzną kontrolę niektórych czynności w ramach struktury prokuratury krajowej, kontrola takich czynności podjętych przez delegowanego prokuratora europejskiego wchodzi w zakres uprawnień nadzorczych nadzorującego prokuratora europejskiego zgodnie z regulaminem wewnętrznym Prokuratury Europejskiej, bez uszczerbku dla uprawnień stałej izby w zakresie nadzoru i monitorowania.

5. Prokuratorzy europejscy odgrywają rolę punktów kontaktowych i pośredniczą w przekazywaniu informacji między stałymi izbami a delegowanymi prokuratorami europejskimi w swoich państwach członkowskich. Monitorują realizację zadań Prokuratury Europejskiej w swoich państwach członkowskich, w ścisłym porozumieniu z delegowanymi prokuratorami europejskimi. Zapewniają zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i regulaminem wewnętrznym Prokuratury Europejskiej, by wszelkie istotne informacje z Prokuratury Centralnej były przekazywane delegowanym prokuratorom europejskim i odwrotnie.

Artykuł 13

Delegowani prokuratorzy europejscy

1. Delegowani prokuratorzy europejscy działają w imieniu Prokuratury Europejskiej w swoich państwach członkowskich i – oprócz przyznanych im szczególnych uprawnień i szczególnego statusu oraz z zastrzeżeniem tych uprawnień i tego statusu, a także na warunkach określonych w niniejszym rozporządzeniu – mają takie same uprawnienia jak prokuratorzy krajowi, jeśli chodzi o prowadzenie postępowań przygotowawczych, wnoszenie i popieranie oskarżeń oraz doprowadzenie do osądzenia sprawcy.

Delegowani prokuratorzy europejscy odpowiadają za prowadzenie postępowań przygotowawczych oraz wnoszenie i popieranie oskarżeń w tych sprawach, które sami wszczęli, które zostały im przydzielone lub które przejęli, korzystając z prawa do przejścia sprawy. Delegowani prokuratorzy europejscy działają zgodnie ze wskazówkami i poleceniami stałej izby, której podlega sprawa, a także zgodnie z poleceniami nadzorującego prokuratora europejskiego.

Delegowani prokuratorzy europejscy odpowiadają także za wnoszenie spraw do sądu, w szczególności mają uprawnienia do składania wniosków procesowych, uczestniczenia w przeprowadzaniu dowodów oraz korzystania z dostępnych środków zaskarżenia zgodnie z prawem krajowym.

2. W każdym państwie członkowskim jest dwóch lub więcej delegowanych prokuratorów europejskich. Po konsultacji i osiągnięciu porozumienia z odpowiednimi organami państw członkowskich Europejski Prokurator Generalny zatwierdza liczbę delegowanych prokuratorów europejskich, a także podział kompetencji między delegowanymi prokuratorami europejskimi w każdym państwie członkowskim w odniesieniu do właściwości funkcjonalnej i miejscowej.

3. Delegowani prokuratorzy europejscy mogą też sprawować funkcje prokuratorów krajowych, o ile nie uniemożliwia im to wykonywania obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia. O sprawowaniu takich funkcji informują nadzorującego prokuratora europejskiego. Jeżeli delegowany prokurator europejski w jakimkolwiek momencie nie jest w stanie wykonywać swoich funkcji delegowanego prokuratora europejskiego z powodu pełnienia takich właśnie funkcji prokuratora krajowego, informuje on o tym nadzorującego prokuratora europejskiego, który zasięga opinii właściwych krajowych organów prokuratorskich, aby ustalić, czy pierwszeństwo należy przyznać funkcjom wynikającym z niniejszego rozporządzenia. Zgodnie z art. 28 ust. 3 i 4 prokurator europejski może zaproponować stałej izbie, by przydzieliła sprawę innemu delegowanemu prokuratorowi europejskiemu w tym samym państwie członkowskim, lub może sam poprowadzić postępowanie przygotowawcze.

SEKCJA 2

Powoływanie i odwoływanie członków prokuratury europejskiej

Artykuł 14

Powoływanie i odwoływanie Europejskiego Prokuratora Generalnego

1. Europejski Prokurator Generalny jest powoływany za obopólną zgodą Parlamentu Europejskiego i Rady na nieodnawialną siedmioletnią kadencję. Rada podejmuje decyzję zwykłą większością głosów.
2. Europejski Prokurator Generalny wybierany jest spośród kandydatów, którzy:
 - a) są aktywnymi członkami prokuratury lub sądownictwa państw członkowskich lub aktywnymi prokuratorami europejskimi;
 - b) odznaczają się niekwestionowaną niezależnością;
 - c) posiadają kwalifikacje wymagane do powołania na najwyższe stanowiska prokuratorskie lub sędziowskie w swoim państwie członkowskim oraz mają odpowiednie doświadczenie praktyczne w działaniu krajowych systemów prawnych, w dochodzeniach finansowych i w międzynarodowej współpracy w zakresie wymiaru wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych lub też pełnili funkcję prokuratorów europejskich; oraz
 - d) posiadają wystarczające doświadczenie na stanowiskach kierowniczych oraz kwalifikacje na stanowisko Europejskiego Prokuratora Generalnego.
3. Wybór odbywa się na podstawie otwartego zaproszenia do zgłaszania kandydatur publikowanego w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, w następstwie którego komisja selekcyjna sporządza listę zakwalifikowanych kandydatów i przedkłada ją Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie. Komisja selekcyjna składa się z 12 osób wybieranych spośród byłych członków Trybunału Sprawiedliwości i Trybunału Obrachunkowego, byłych przedstawicieli krajowych Eurojustu, członków krajowych sądów najwyższych, osób sprawujących wysokie stanowiska prokuratorskie i prawników o uznanych kompetencjach. Jedną z wybieranych osób proponuje Parlament Europejski. Rada ustanawia zasady działalności komisji selekcyjnej i przyjmuje decyzję w sprawie mianowania jej członków na podstawie wniosku Komisji.
4. Jeżeli na stanowisko Europejskiego Prokuratora Generalnego powołany zostanie prokurator europejski, jego stanowisko prokuratora europejskiego zostaje niezwłocznie obsadzone zgodnie z procedurą określoną w art. 16 ust. 1 i 2.
5. Trybunał Sprawiedliwości może na wniosek Parlamentu Europejskiego, Rady lub Komisji odwołać Europejskiego Prokuratora Generalnego, jeżeli uzna, że nie jest on już w stanie pełnić swoich obowiązków lub że jest winny poważnego uchybienia.
6. Jeżeli Europejski Prokurator Generalny złoży rezygnację, zostanie odwołany lub z innego powodu ustąpi ze stanowiska, jego stanowisko zostaje natychmiast obsadzone zgodnie z procedurą określoną w ust. 1, 2 i 3.

Artykuł 15

Powoływanie i odwoływanie zastępców Europejskiego Prokuratora Generalnego

1. Kolegium powołuje dwóch prokuratorów europejskich na stanowiska zastępców Europejskiego Prokuratora Generalnego na odnawialną trzyletnią kadencję, która nie może przekraczać terminu zakończenia ich kadencji na stanowiskach prokuratorów europejskich. Procedurę wyboru określa regulamin wewnętrzny Prokuratury Europejskiej. Zastępcy Europejskiego Prokuratora Generalnego zachowują swój status prokuratorów europejskich.
2. Zasady i warunki pełnienia funkcji zastępcy Europejskiego Prokuratora Generalnego określone są w regulaminie wewnętrznym Prokuratury Europejskiej. Jeżeli jeden z prokuratorów europejskich nie jest już w stanie pełnić swoich obowiązków zastępcy Europejskiego Prokuratora Generalnego, kolegium może zgodnie z regulaminem wewnętrznym Prokuratury Europejskiej podjąć decyzję o odwołaniu go z tego stanowiska.
3. Jeżeli zastępca Europejskiego Prokuratora Generalnego złoży rezygnację, zostanie odwołany lub z innego powodu ustąpi ze stanowiska zastępcy Europejskiego Prokuratora Generalnego, jego stanowisko zostaje bezzwłocznie obsadzone zgodnie z procedurą określoną w ust. 1 niniejszego artykułu. Z zastrzeżeniem przepisów art. 16 pozostaje on na stanowisku prokuratora europejskiego.

*Artykuł 16***Powoływanie i odwoływanie prokuratorów europejskich**

1. Każde państwo członkowskie wskazuje trzech kandydatów na stanowisko prokuratora europejskiego spośród kandydatów, którzy:

- a) są aktywnymi członkami prokuratury lub sądownictwa tego państwa członkowskiego;
- b) odznaczają się niekwestionowaną niezależnością; oraz
- c) posiadają kwalifikacje wymagane do powołania na wysokie stanowisko prokuratorskie lub sędziowskie w swoich państwach członkowskich oraz mają odpowiednie doświadczenie praktyczne w działaniu krajowych systemów prawnych, w dochodzeniach finansowych i w międzynarodowej współpracy w zakresie wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych.

2. Po otrzymaniu od komisji selekcyjnej, o której mowa w art. 14 ust. 3, opinii wraz z uzasadnieniem Rada dokonuje wyboru i powołuje jednego z kandydatów na stanowisko prokuratora europejskiego z odpowiedniego państwa członkowskiego. Jeżeli zdaniem komisji selekcyjnej kandydat nie spełnia warunków, by pełnić obowiązki prokuratora europejskiego, opinia ta jest dla Rady wiążąca.

3. Rada wybiera i powołuje prokuratorów europejskich zwykłą większością głosów na nieodnawialną sześcioletnią kadencję. Rada może podjąć decyzję o przedłużeniu tej kadencji o nie więcej niż trzy lata od momentu zakończeniu tego sześcioletniego okresu.

4. Co trzy lata następuje wymiana jednej trzeciej prokuratorów europejskich. Rada przyjmuje zwykłą większością głosów przepisy przejściowe dotyczące powoływania prokuratorów europejskich na pierwszą kadencję i podczas jej trwania.

5. Trybunał Sprawiedliwości może na wniosek Parlamentu Europejskiego, Rady lub Komisji odwołać prokuratora europejskiego, jeżeli uzna, że nie jest on już w stanie pełnić swoich obowiązków lub że jest winny poważnego uchybienia.

6. Jeżeli prokurator europejski złoży rezygnację, zostanie odwołany lub z innego powodu ustąpi ze stanowiska, stanowisko to zostaje bezzwłocznie obsadzone zgodnie z procedurą określoną w ust. 1 i 2. Jeżeli dany prokurator europejski pełni również funkcję zastępcy Europejskiego Prokuratora Generalnego, zostaje on automatycznie odwołany z tego stanowiska.

7. Mianując danego prokuratora europejskiego, kolegium wyznacza jednego delegowanego prokuratora europejskiego z tego samego państwa członkowskiego, który zastąpi tego prokuratora europejskiego, jeśli nie będzie on w stanie pełnić swoich funkcji lub jeśli ustąpi ze stanowiska zgodnie z ust. 5 i 6.

Jeżeli kolegium stwierdzi potrzebę zastępstwa, wyznaczona osoba działa jako tymczasowy prokurator europejski przez okres nieprzekraczający trzech miesięcy, do czasu powołania nowej osoby lub powrotu prokuratora europejskiego. Jeżeli jest to niezbędne, kolegium może na wniosek przedłużyć ten okres. Mechanizmy i tryb tymczasowego zastępstwa są określone i uregulowane w regulaminie wewnętrznym Prokuratury Europejskiej.

*Artykuł 17***Powoływanie i odwoływanie delegowanych prokuratorów europejskich**

1. Na wniosek Europejskiego Prokuratora Generalnego kolegium powołuje delegowanych prokuratorów europejskich wskazanych przez państwa członkowskie. Kolegium może odrzucić kandydaturę wskazanej osoby, jeżeli nie spełnia ona kryteriów, o których mowa w ust. 2. Delegowani prokuratorzy europejscy zostają powołani na odnawialną pięcioletnią kadencję.

2. Delegowani prokuratorzy europejscy są – od momentu powołania na urząd delegowanego prokuratora europejskiego aż do ich odwołania – aktywnymi członkami prokuratury lub sądownictwa odpowiednich państw członkowskich, które ich wskazały. Odznaczają się niekwestionowaną niezależnością, a ponadto posiadają niezbędne kwalifikacje oraz mają odpowiednie doświadczenie praktyczne dotyczące systemu prawnego swojego państwa członkowskiego.

3. Kolegium odwołuje delegowanego prokuratora europejskiego, jeżeli uzna, że przestał on spełniać wymogi określone w ust. 2, nie jest w stanie pełnić swoich obowiązków lub jest winny poważnego uchybienia.

4. Jeżeli państwo członkowskie postanowi odwołać prokuratora krajowego, który został powołany na stanowisko delegowanego prokuratora europejskiego, lub wszcząć wobec niego postępowanie dyscyplinarne z powodów niezwiązanych z jego obowiązkami wynikającymi z niniejszego rozporządzenia, przed podjęciem takiego działania informuje ono o tym Europejskiego Prokuratora Generalnego. Państwo członkowskie nie może bez zgody Europejskiego Prokuratora Generalnego odwołać delegowanego prokuratora europejskiego ani wszcząć wobec niego postępowania dyscyplinarnego z powodów, które wiążą się z jego obowiązkami wynikającymi z niniejszego rozporządzenia. Jeżeli Europejski Prokurator Generalny nie wyrazi zgody, dane państwo członkowskie może zwrócić się do kolegium o ponowne rozpatrzenie sprawy.

5. Jeżeli delegowany prokurator europejski złoży rezygnację, jeżeli jego działalność nie jest już Prokuraturze Europejskiej niezbędna do wykonywania jej obowiązków lub jeżeli zostanie on odwołany lub z innego powodu ustąpi ze stanowiska, właściwe państwo członkowskie natychmiast informuje Europejskiego Prokuratora Generalnego i w razie konieczności wskazuje innego prokuratora do powołania na stanowisko nowego delegowanego prokuratora europejskiego zgodnie z ust. 1.

Artykuł 18

Status dyrektora administracyjnego

1. Dyrektor administracyjny jest pracownikiem zatrudnianym w Prokuraturze Europejskiej na czas określony zgodnie z art. 2 lit. a) warunków zatrudnienia.

2. Dyrektor administracyjny jest powoływany przez kolegium z listy kandydatów zaproponowanej przez Europejskiego Prokuratora Generalnego na podstawie otwartej i przejrzystej procedury naboru zgodnie z regulaminem wewnętrznym Prokuratury Europejskiej. Do celów zawarcia umowy z dyrektorem administracyjnym Prokuratura Europejska jest reprezentowana przez Europejskiego Prokuratora Generalnego.

3. Kadencja dyrektora administracyjnego trwa cztery lata. Przed upływem tego okresu kolegium przeprowadza ocenę, w której uwzględnia się ocenę pracy dyrektora administracyjnego.

4. Kolegium, działając na wniosek Europejskiego Prokuratora Generalnego, który uwzględnia ocenę, o której mowa w ust. 3, może przedłużyć kadencję dyrektora administracyjnego jeden raz, na okres nie dłuższy niż cztery lata.

5. Dyrektor administracyjny, którego kadencja została przedłużona, nie może uczestniczyć w kolejnej procedurze naboru na to samo stanowisko po zakończeniu całej kadencji.

6. Dyrektor administracyjny odpowiada przed Europejskim Prokuratorem Generalnym i przed kolegium.

7. Dyrektor administracyjny może zostać odwołany ze stanowiska w Prokuraturze Europejskiej na mocy decyzji kolegium podjętej większością dwóch trzecich głosów jego członków i bez uszczerbku dla przepisów mających zastosowanie do rozwiązania umowy ujętych w regulaminie pracowniczym i warunkach zatrudnienia.

Artykuł 19

Obowiązki dyrektora administracyjnego

1. Do celów administracyjnych i budżetowych Prokuraturą Europejską zarządza jej dyrektor administracyjny.

2. Bez uszczerbku dla uprawnień kolegium lub Europejskiego Prokuratora Generalnego dyrektor administracyjny jest niezależny w wykonywaniu swoich obowiązków i nie dąży do uzyskania ani nie przyjmuje poleceń od rządów ani innych podmiotów.

3. Dyrektor administracyjny jest przedstawicielem prawnym Prokuratury Europejskiej do celów administracyjnych i budżetowych. Dyrektor administracyjny wykonuje budżet Prokuratury Europejskiej.
4. Dyrektor administracyjny odpowiada za wykonywanie zadań administracyjnych powierzonych Prokuratorze Europejskiej, w szczególności za:
 - a) bieżące administrowanie Prokuraturą Europejską i pracownikami;
 - b) wdrażanie decyzji przyjętych przez Europejskiego Prokuratora Generalnego lub kolegium;
 - c) przygotowanie propozycji dotyczącej dokumentu zawierającego program roczny i program wieloletni i przedłożenie jej Europejskiemu Prokuratorowi Generalnemu;
 - d) wdrożenie dokumentów zawierających program roczny i program wieloletni oraz przekazywanie kolegium sprawozdań z ich realizacji;
 - e) przygotowanie tych części sprawozdania rocznego z działalności Prokuratury Europejskiej, które są poświęcone kwestiom administracyjnym i budżetowym;
 - f) przygotowanie planu działania w następstwie wniosków z wewnętrznych lub zewnętrznych sprawozdań z kontroli, ocen i dochodzeń, w tym tych przeprowadzonych przez Europejskiego Inspektora Ochrony Danych i OLAF, oraz przekazywanie im i kolegium dwa razy w roku stosownych sprawozdań;
 - g) przygotowanie wewnętrznej strategii zwalczania nadużyć finansowych dla Prokuratury Europejskiej i przedstawianie jej kolegium do przyjęcia;
 - h) przygotowanie propozycji dotyczącej projektu przepisów finansowych mających zastosowanie do Prokuratury Europejskiej i przedłożenie jej Europejskiemu Prokuratorowi Generalnemu;
 - i) przygotowanie propozycji dotyczącej projektu preliminarza dochodów i wydatków Prokuratury Europejskiej i przedłożenie jej Europejskiemu Prokuratorowi Generalnemu;
 - j) zapewnienie niezbędnego wsparcia administracyjnego w celu ułatwienia działań operacyjnych Prokuratury Europejskiej;
 - k) zapewnienie wsparcia dla Europejskiego Prokuratora Generalnego i zastępców Europejskiego Prokuratora Generalnego w wykonywaniu przez nich obowiązków.

Artykuł 20

Tymczasowe rozwiązania administracyjne dotyczące Prokuratury Europejskiej

1. Komisja odpowiada – w oparciu o tymczasowe środki budżetowe przydzielone w swoim budżecie – za ustanowienie i początkowe administracyjne funkcjonowanie Prokuratury Europejskiej do czasu, aż uzyska ona zdolność do wykonywania swojego budżetu. W tym celu Komisja może:
 - a) wyznaczyć, po skonsultowaniu się z Radą, urzędnika Komisji, który będzie działał w charakterze tymczasowego dyrektora administracyjnego i będzie pełnił obowiązki powierzone dyrektorowi administracyjnemu, w tym wykonywał uprawnienia przyznane w regulaminie pracowniczym i warunkach zatrudnienia organowi powołującemu odnośnie do pracowników administracyjnych Prokuratury Europejskiej, w przypadku wszystkich stanowisk pracowniczych, które muszą zostać obsadzone przed objęciem przez dyrektora administracyjnego jego obowiązków zgodnie z art. 18;
 - b) oferować Prokuratorze Europejskiej pomoc, w szczególności poprzez oddelegowanie ograniczonej liczby urzędników Komisji niezbędnych do wykonywania działań administracyjnych Prokuratury Europejskiej pod kierunkiem tymczasowego dyrektora administracyjnego.
2. Tymczasowy dyrektor administracyjny może zatwierdzać wszelkie płatności pokrywane ze środków zapisanych w budżecie Prokuratury Europejskiej i może zawierać umowy, w tym umowy o pracę.

3. Po objęciu obowiązków przez kolegium zgodnie z art. 9 ust. 1 tymczasowy dyrektor administracyjny wykonuje swoje obowiązki zgodnie z art. 18. Tymczasowy dyrektor administracyjny kończy sprawowanie swojej funkcji z chwilą objęcia obowiązków przez dyrektora administracyjnego, po tym jak zostanie on powołany przez kolegium zgodnie z art. 18.

4. Do czasu objęcia przez kolegium jego obowiązków zgodnie z art. 9 ust. 1 Komisja sprawuje swoje funkcje określone w niniejszym artykule w porozumieniu z grupą ekspertów, w której skład wchodzi przedstawiciele państw członkowskich.

SEKCJA 3

Regulamin wewnętrzny prokuratury europejskiej

Artykuł 21

Regulamin wewnętrzny Prokuratury Europejskiej

1. Organizacja pracy Prokuratury Europejskiej jest uregulowana w jej regulaminie wewnętrznym.
2. Po utworzeniu Prokuratury Europejskiej Europejski Prokurator Generalny bezzwłocznie przygotowuje projekt jej regulaminu wewnętrznego, który kolegium powinno przyjąć większością dwóch trzecich głosów.
3. Każdy prokurator europejski może zaproponować zmiany do regulaminu wewnętrznego Prokuratury Europejskiej, które są przyjmowane, jeżeli taką decyzję podejmie kolegium większością dwóch trzecich głosów.

ROZDZIAŁ IV

WŁAŚCIWOŚĆ I WYKONYWANIE WŁAŚCIWOŚCI PROKURATURY EUROPEJSKIEJ

SEKCJA 1

Właściwość prokuratury europejskiej

Artykuł 22

Właściwość rzeczowa Prokuratury Europejskiej

1. Prokuratura Europejska jest właściwa w sprawach dotyczących przestępstw naruszających interesy finansowe Unii, które są określone w dyrektywie (UE) 2017/1371, zgodnie z jej transpozycją do prawa krajowego, bez względu na to, czy na mocy prawa krajowego ten sam czyn zabroniony można uznać za inny rodzaj przestępstwa. Jeśli chodzi o przestępstwa, o których mowa w art. 3 ust. 2 lit. d) dyrektywy (UE) 2017/1371, zgodnie z jej transpozycją do prawa krajowego, Prokuratura Europejska jest właściwa wyłącznie w przypadku gdy zdefiniowane w tym przepisie umyślne działanie lub zaniechanie jest związane z terytorium dwóch lub większej liczby państw członkowskich i wiąże się z wystąpieniem całkowitej szkody o wartości co najmniej 10 mln EUR.
2. Prokuratura Europejska jest również właściwa w sprawach przestępstw dotyczących udziału w organizacji przestępczej w rozumieniu decyzji ramowej 2008/841/WSiSW, zgodnie z jej transpozycją do prawa krajowego, jeżeli celem działalności przestępczej takiej organizacji jest popełnienie jednego z przestępstw, o których mowa w ust. 1.
3. Prokuratura Europejska jest również właściwa w sprawach dotyczących każdego innego przestępstwa, które jest nierozdzielnie związane z czynem zabronionym objętym zakresem zastosowania ust. 1 niniejszego artykułu. Właściwość w odniesieniu do takich przestępstw może być wykonywana wyłącznie zgodnie z art. 25 ust. 3.
4. W żadnym przypadku Prokuratura Europejska nie jest właściwa w sprawach przestępstw dotyczących krajowych podatków bezpośrednich, w tym przestępstw nierozdzielnie z nimi związanych. Niniejsze rozporządzenie nie ma wpływu na strukturę i funkcjonowanie administracji podatkowej państw członkowskich.

Artykuł 23

Właściwość miejscowa i osobowa Prokuratury Europejskiej

Prokuratura Europejska jest właściwa w sprawach dotyczących przestępstw, o których mowa w art. 22, jeżeli takie przestępstwa:

- a) zostały w całości lub w części popełnione na terytorium jednego państwa członkowskiego lub kilku państw członkowskich;
- b) zostały popełnione przez obywatela państwa członkowskiego, o ile dane państwo członkowskie ma jurysdykcję względem takich przestępstw popełnianych poza jego terytorium; lub

- c) zostały popełnione poza terytoriami, o których mowa w lit. a), przez osobę, do której w chwili popełnienia przestępstwa miał zastosowanie regulamin pracowniczy lub warunki zatrudnienia, o ile jedno z państw członkowskich ma jurysdykcję względem takich przestępstw popełnianych poza jego terytorium.

SEKCJA 2

Wykonywanie kompetencji prokuratury europejskiej

Artykuł 24

Przekazywanie, rejestrowanie i weryfikowanie informacji

1. Instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii oraz organy państw członkowskich właściwe na podstawie mającego zastosowanie prawa krajowego bez zbędnej zwłoki informują Prokuraturę Europejską o każdym czynie zabronionym, w sprawie którego mogłaby ona wykonywać swoją właściwość zgodnie z art. 22 oraz art. 25 ust. 2 i 3.
 2. Jeżeli organ sądowy lub organ ścigania państwa członkowskiego wszczyna postępowanie przygotowawcze w sprawie przestępstwa, w odniesieniu do którego Prokuratura Europejska może wykonywać swoją właściwość zgodnie z art. 22 oraz art. 25 ust. 2 i 3, lub jeżeli w dowolnym momencie po wszczęciu postępowania przygotowawczego właściwy organ sądowy lub właściwy organ ścigania państwa członkowskiego stwierdzi, że postępowanie to dotyczy takiego przestępstwa, organ ten bez zbędnej zwłoki informuje o tym Prokuraturę Europejską, tak by mogła ona zdecydować, czy zamierza skorzystać z przysługującego jej zgodnie z art. 27 prawa do przejęcia sprawy.
 3. Jeżeli organ sądowy lub organ ścigania państwa członkowskiego wszczyna postępowanie przygotowawcze w sprawie jednego z przestępstw określonych w art. 22 i stwierdza, że Prokuratura Europejska mogłaby, zgodnie z art. 25 ust. 3, nie wykonywać swojej właściwości, informuje ją o tym.
 4. Przekazywane informacje obejmują co najmniej opis okoliczności faktycznych, w tym ocenę szkody, która została wyrządzona lub która może zostać wyrządzona, możliwą kwalifikację prawną czynu oraz wszelkie dostępne informacje o ewentualnych pokrzywdzonych, podejrzanych i innych powiązanych osobach.
 5. Prokuraturze Europejskiej przekazuje się również informacje, zgodnie z ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, o przypadkach gdy nie można ocenić, czy spełnione są kryteria określone w art. 25 ust. 2.
 6. Informacje przekazywane Prokuraturze Europejskiej są rejestrowane i weryfikowane zgodnie z jej regulaminem wewnętrznym. Weryfikacja służy ustaleniu, czy na podstawie informacji przekazanych zgodnie z ust. 1 i 2 istnieją przesłanki wszczęcia postępowania przygotowawczego lub skorzystania z prawa do przejęcia sprawy.
 7. Jeżeli po przeprowadzeniu weryfikacji Prokuratura Europejska zdecyduje, że nie ma przesłanek wszczęcia postępowania przygotowawczego zgodnie z art. 26 ani skorzystania z prawa do przejęcia sprawy zgodnie z art. 27, powody jej decyzji należy odnotować w systemie zarządzania sprawami.
- O podjętej decyzji Prokuratura Europejska informuje zarówno organ, który zgodnie z ust. 1 lub 2 zgłosił popełnienie czynu zabronionego, jak i pokrzywdzonych w wyniku przestępstwa oraz, jeśli przewiduje to prawo krajowe, inne osoby, które zgłosiły popełnienie czynu zabronionego.
8. Jeżeli Prokuratura Europejska poweźmie wiadomość o tym, że mogło dojść do popełnienia przestępstwa nienależącego do jej właściwości, bez zbędnej zwłoki informuje o tym właściwe organy krajowe i przekazuje im wszelkie istotne dowody.
 9. W poszczególnych przypadkach Prokuratura Europejska może zwrócić się do instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii oraz do organów państw członkowskich o przekazanie jej dalszych istotnych informacji, którymi dysponują. Informacje te mogą również dotyczyć naruszeń, które wyrządziły szkodę interesom finansowym Unii, ale które nie należą do właściwości Prokuratury Europejskiej wynikającej z art. 25 ust. 2.
 10. Prokuratura Europejska może wystąpić o przekazanie innych informacji po to, by zgodnie z art. 9 ust. 2 kolegium mogło wydać ogólne wytyczne w sprawie interpretacji obowiązku informowania Prokuratury Europejskiej o sprawach objętych zakresem zastosowania art. 25 ust. 2.

Artykuł 25

Wykonywanie właściwości Prokuratury Europejskiej

1. Prokuratura Europejska wykonuje swoją właściwość, albo wszczynając postępowanie przygotowawcze na mocy art. 26, albo podejmując decyzję o skorzystaniu z prawa do przejęcia sprawy na mocy art. 27. Jeżeli Prokuratura Europejska zdecyduje o wykonywaniu swojej właściwości, właściwe organy krajowe odstępują od wykonywania swojej właściwości w zakresie tego samego czynu zabronionego.

2. Jeżeli przestępstwo, które jest objęte zakresem zastosowania art. 22, wyrządziło lub może wyrządzić interesom finansowym Unii szkodę, której wartość jest mniejsza niż 10 000 EUR, Prokuratura Europejska może wykonywać swoją właściwość wyłącznie pod warunkiem, że:

- a) postępowanie wywołuje na poziomie Unii reperkusje, które wymagają prowadzenia postępowania przygotowawczego przez Prokuraturę Europejską; lub
- b) o popełnienie przestępstwa mogą być podejrzani urzędnicy lub inni pracownicy Unii lub członkowie instytucji Unii.

W stosownych przypadkach Prokuratura Europejska zasięga opinii właściwych organów krajowych lub organów Unii, aby ustalić, czy spełnione są kryteria określone w akapicie pierwszym lit. a) i b).

3. Prokuratura Europejska odstępuje od wykonywania swojej właściwości w odniesieniu do przestępstw objętych zakresem zastosowania art. 22 i po zasięgnięciu opinii właściwych organów krajowych bez zbędnej zwłoki przekazuje im sprawę zgodnie z art. 34, jeżeli:

- a) maksymalny wymiar sankcji karnych przewidziany w prawie krajowym za przestępstwo objęte zakresem zastosowania art. 22 ust. 1 jest taki sam jak maksymalny wymiar sankcji karnych za przestępstwo nierozdzielnie związane, o którym mowa w art. 22 ust. 3, lub niższy, chyba że przestępstwo nierozdzielnie związane miało charakter instrumentalny w stosunku do przestępstwa objętego zakresem zastosowania art. 22 ust. 1; lub
- b) istnieją podstawy, by przypuszczać, że wartość szkody, która została wyrządzona lub może zostać wyrządzona interesom finansowym Unii w związku z przestępstwem, o którym mowa w art. 22, nie przekracza wartości szkody, która została wyrządzona lub może zostać wyrządzona innemu pokrzywdzonemu.

Akapit pierwszy lit. b) niniejszego ustępu nie ma zastosowania do przestępstw, o których mowa w art. 3 ust. 2 lit. a), b) i d) dyrektywy (UE) 2017/1371, zgodnie z jej transpozycją do prawa krajowego.

4. Prokuratura Europejska może, za zgodą odpowiednich organów krajowych, wykonywać swoją właściwość w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 22, w przypadku spraw, które w innych okolicznościach byłyby wyłączone ze względu na zastosowanie ust. 3 lit. b) niniejszego artykułu, jeżeli okaże się, że Prokuratura Europejska jest bardziej odpowiednia do prowadzenia postępowania przygotowawczego lub wnoszenia i popierania oskarżenia.

5. Prokuratura Europejska bez zbędnej zwłoki informuje właściwe organy krajowe o podjęciu decyzji w sprawie wykonania lub odstąpienia od wykonania swojej właściwości.

6. Jeżeli Prokuratura Europejska i krajowe organy ścigania nie osiągną porozumienia co do tego, czy dany czyn zabroniony objęty jest zakresem zastosowania art. 22 ust. 2 lub 3 lub art. 25 ust. 2 lub 3, decyzję o tym, kto jest właściwy do prowadzenia postępowania przygotowawczego w danej sprawie, podejmują organy krajowe uprawnione do ustalania właściwości w zakresie postępowania przygotowawczego na szczeblu krajowym. Państwa członkowskie określają, który organ krajowy będzie podejmował decyzję o przyznaniu właściwości.

ROZDZIAŁ V

PRZEPISY DOTYCZĄCE POSTĘPOWAŃ PRZYGOTOWAWCZYCH, CZYNNOŚCI W RAMACH POSTĘPOWAŃ PRZYGOTOWAWCZYCH, OSKARŻANIA I DZIAŁAŃ ALTERNATYWNYCH WOBEC OSKARŻANIA

SEKCJA 1

Przepisy dotyczące postępowań przygotowawczych

Artykuł 26

Wszczęcie postępowania przygotowawczego i podział kompetencji w ramach Prokuratury Europejskiej

1. W przypadku gdy zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym istnieją uzasadnione podstawy, by przypuszczać, że jest popełniane lub zostało popełnione przestępstwo objęte właściwością Prokuratury Europejskiej, delegowany prokurator europejski w państwie członkowskim, które zgodnie ze swoim prawem krajowym ma jurysdykcję w odniesieniu do tego przestępstwa, wszczyna postępowanie przygotowawcze, bez uszczerbku dla przepisów określonych w art. 25 ust. 2 i 3, i odnotowuje ten fakt w systemie zarządzania sprawami.

2. Jeżeli po weryfikacji zgodnie z art. 24 ust. 6 Prokuratura Europejska postanowi wszczęć postępowanie przygotowawcze, bez zbędnej zwłoki informuje o tym organ, który zgłosił popełnienie czynu zabronionego zgodnie z art. 24 ust. 1 lub 2.

3. Jeżeli delegowany prokurator europejski nie wszczął postępowania przygotowawczego, stała izba, której przydzielono sprawę, na warunkach określonych w ust. 1 wydaje delegowanemu prokuratorowi europejskiemu polecenie, by wszczął postępowanie przygotowawcze.

4. Co do zasady postępowanie wszczyna i prowadzi delegowany prokurator europejski z państwa członkowskiego, w którym koncentruje się działalność przestępcza lub, jeśli popełnionych zostało kilka przestępstw powiązanych ze sobą i objętych właściwością Prokuratury Europejskiej – delegowany prokurator europejski z państwa członkowskiego, w którym popełniono większość tych przestępstw. Delegowany prokurator europejski z innego państwa członkowskiego, które ma jurysdykcję w tej sprawie, może wszcząć postępowanie przygotowawcze lub otrzymać od właściwej stałej izby polecenie wszczęcia takiego postępowania wyłącznie wtedy, gdy odstąpienie od przepisu ustanowionego w poprzednim zdaniu jest należycie uzasadnione w świetle następujących kryteriów, uszeregowanych według ważności:

- a) miejsce zwykłego pobytu podejrzanego lub oskarżonego;
- b) obywatelstwo podejrzanego lub oskarżonego;
- c) miejsce, w którym wyrządzona została główna szkoda finansowa.

5. Do czasu podjęcia decyzji w sprawie wniesienia oskarżenia na podstawie art. 36 właściwa stała izba może – w sprawie objętej jurysdykcją więcej niż jednego państwa członkowskiego i po zasięgnięciu opinii odpowiednich prokuratorów europejskich lub delegowanych prokuratorów europejskich – podjąć decyzję o:

- a) przydzieleniu danej sprawy delegowanemu prokuratorowi europejskiemu w innym państwie członkowskim;
- b) połączeniu lub rozdzieleniu spraw i wybraniu dla każdej z tych spraw delegowanego prokuratora europejskiego, który będzie ją prowadził,

jeżeli takie decyzje leżą w ogólnym interesie wymiaru sprawiedliwości i są zgodne z kryteriami wyboru delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu.

6. Przy podejmowaniu decyzji o przydzieleniu sprawy innemu prokuratorowi, jej połączeniu lub rozdzieleniu stała izba bierze pod uwagę etap, na którym znajduje się postępowanie przygotowawcze.

7. Prokuratura Europejska bez zbędnej zwłoki informuje właściwe organy krajowe o wszelkich decyzjach dotyczących wszczęcia postępowania przygotowawczego.

Artykuł 27

Prawo do przejęcia sprawy

1. Po otrzymaniu zgodnie z art. 24 ust. 2 wszystkich istotnych informacji Prokuratura Europejska jak najszybciej, ale nie później niż w terminie pięciu dni od otrzymania informacji od organów krajowych, podejmuje decyzję, czy zamierza skorzystać z prawa do przejęcia sprawy, a o decyzji tej informuje organy krajowe. Europejski Prokurator Generalny może w konkretnej sprawie podjąć odpowiednio uzasadnioną decyzję o przedłużeniu tego terminu o nie więcej niż kolejne pięć dni, a o decyzji tej informuje organy krajowe.

2. Przed upływem terminów, o których mowa w ust. 1, organy krajowe nie podejmują żadnej decyzji na mocy prawa krajowego, która mogłaby spowodować, że Prokuratura Europejska nie będzie mogła skorzystać z prawa do przejęcia sprawy.

Organy krajowe podejmują wszelkie pilne czynności, które zgodnie z prawem krajowym są niezbędne do zapewnienia skutecznego prowadzenia postępowania przygotowawczego oraz wnoszenia i popierania oskarżeń.

3. Jeżeli Prokuratura Europejska, w inny sposób niż na podstawie informacji, o których mowa w art. 24 ust. 2, poweźmie wiadomość, że właściwe organy państwa członkowskiego już wszczęły postępowanie przygotowawcze w sprawie przestępstwa, w odniesieniu do którego mogłaby ona być właściwa, niezwłocznie informuje o tym te organy. Po otrzymaniu zgodnie z art. 24 ust. 2 stosownych informacji Prokuratura Europejska podejmuje decyzję, czy zamierza skorzystać z prawa do przejęcia sprawy. Decyzję tę podejmuje się w terminie określonym w ust. 1 niniejszego artykułu.

4. W stosownych przypadkach Prokuratura Europejska, zanim podejmie decyzję, czy zamierza skorzystać z prawa do przejęcia sprawy, zasięga opinii właściwych organów odnośnego państwa członkowskiego.

5. Jeżeli Prokuratura Europejska korzysta z prawa do przejęcia sprawy, właściwe organy państw członkowskich przekazują jej akta sprawy i nie podejmują żadnych dalszych czynności w ramach postępowania przygotowawczego względem tego samego przestępstwa.

6. Ustanowione w niniejszym artykule prawo do przejęcia sprawy może wykonywać delegowany prokurator europejski z każdego państwa członkowskiego, którego właściwe organy wszczęły postępowanie przygotowawcze w sprawie przestępstwa objętego zakresem zastosowania art. 22 i 23.

Jeżeli delegowany prokurator europejski, który otrzymał informacje zgodnie z art. 24 ust. 2, postanowi nie skorzystać z prawa do przejęcia sprawy, informuje o tym za pośrednictwem prokuratora europejskiego ze swojego państwa członkowskiego właściwą stałą izbę, tak by mogła ona podjąć decyzję zgodnie z art. 10 ust. 4.

7. Jeżeli Prokuratura Europejska odstąpiła od wykonywania swojej właściwości, bez zbędnej zwłoki informuje o tym właściwe organy krajowe. W trakcie postępowania właściwe organy krajowe informują Prokuraturę Europejską o wszelkich nowych okolicznościach faktycznych, które mogłyby być dla niej podstawą do zmiany jej decyzji o odstąpieniu od wykonywania właściwości.

Po otrzymaniu takich informacji Prokuratura Europejska może skorzystać z prawa do przejęcia sprawy, pod warunkiem że krajowe postępowanie przygotowawcze nie zostało już zamknięte, a akt oskarżenia nie został wniesiony do sądu. Stosowną decyzję podejmuje się w terminie określonym w ust. 1.

8. Jeżeli w przypadku przestępstw, które wyrządziły lub mogą wyrządzić interesom finansowym Unii szkodę o wartości mniejszej niż 100 000 EUR, kolegium stwierdzi, że ze względu na niewielką wagę przestępstwa lub mały stopień złożoności postępowania w danej sprawie nie ma potrzeby prowadzenia postępowania przygotowawczego ani wnoszenia i popierania oskarżenia na poziomie Unii, zgodnie z art. 9 ust. 2 wydaje ogólne wytyczne pozwalające delegowanym prokuratorom europejskim podejmować w sposób niezależny i bez zbędnej zwłoki decyzje o odstąpieniu od przejęcia sprawy.

Wytyczne określają w jak najbardziej szczegółowy sposób okoliczności, do których mają zastosowanie, przedstawiając jasne kryteria i uwzględniając zwłaszcza charakter przestępstwa, pilny charakter sprawy oraz zobowiązanie właściwych organów krajowych do podjęcia wszelkich niezbędnych czynności w celu odzyskania pełnej kwoty odpowiadającej szkodzie wyrządzonej interesom finansowym Unii.

9. Aby zapewnić spójne stosowanie wytycznych, delegowany prokurator europejski informuje właściwą stałą izbę o każdej decyzji podjętej zgodnie z ust. 8, a każda stała izba co roku przedstawia kolegium sprawozdanie ze stosowania tych wytycznych.

Artykuł 28

Prowadzenie postępowania przygotowawczego

1. Delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę może, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i prawem krajowym, samodzielnie przeprowadzić czynności w ramach postępowania przygotowawczego i inne czynności albo wydać właściwym organom w swoim państwie członkowskim polecenie, by takie czynności przeprowadziły. Organy te zgodnie z prawem krajowym zapewniają wykonanie wszystkich poleceń i podejmują czynności im przydzielone. Delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę zgłasza właściwemu prokuratorowi europejskiemu i stałej izbie, poprzez system zarządzania sprawami, wszelkie znaczące zmiany, jakie zaszły w danej sprawie, zgodnie z przepisami określonymi w regulaminie wewnętrznym Prokuratury Europejskiej.

2. W dowolnym momencie w trakcie postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Europejską właściwe organy krajowe podejmują zgodnie z prawem krajowym pilne czynności niezbędne do zapewnienia skuteczności tego postępowania, nawet jeśli nie jest to działanie w odpowiedzi na konkretne polecenie wydane przez delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę. Organy krajowe bez zbędnej zwłoki informują delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę o podjętych pilnych czynnościach.

3. Właściwa stała izba może, na wniosek nadzorującego prokuratora europejskiego, podjąć decyzję o przydzieleniu sprawy innemu delegowanemu prokuratorowi europejskiemu w tym samym państwie członkowskim, jeżeli delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę:

- a) nie może prowadzić postępowania przygotowawczego ani wnieść i popierać oskarżenia; lub
- b) nie wykonuje poleceń właściwej stałej izby lub prokuratora europejskiego.

4. W wyjątkowych przypadkach, po uzyskaniu zgody właściwej stałej izby, nadzorujący prokurator europejski może podjąć odpowiednio uzasadnioną decyzję o prowadzeniu postępowania przygotowawczego osobiście – osobiście prowadząc czynności w ramach postępowania przygotowawczego i innych czynności albo wydając polecenia właściwym organom w swoim państwie członkowskim – jeżeli wydaje się to niezbędne z uwagi na efektywność postępowania przygotowawczego lub wnoszenia i popierania oskarżenia, ze względu na jedno lub kilka z następujących kryteriów:

- a) waga przestępstwa, w szczególności w świetle jego ewentualnych reperkusji na poziomie Unii;
- b) jeżeli postępowanie przygotowawcze dotyczy urzędników lub innych pracowników Unii lub członków instytucji Unii;
- c) w przypadku niezadziałania mechanizmu przydzielenia sprawy innemu prokuratorowi, przewidzianego w ust. 3.

W takich wyjątkowych okolicznościach państwa członkowskie zapewniają, by prokurator europejski był uprawniony do zarządzania przeprowadzenia czynności w ramach postępowania przygotowawczego i innych czynności lub do złożenia wniosku o przeprowadzenie takich czynności oraz by miał wszystkie uprawnienia, zakres odpowiedzialności i obowiązki delegowanego prokuratora europejskiego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i prawem krajowym.

Właściwe organy krajowe i delegowani prokuratorzy europejscy związani ze sprawą są informowani bez zbędnej zwłoki o decyzji podjętej na podstawie niniejszego ustępu.

Artykuł 29

Uchylenie przywilejów lub immunitetów

1. W przypadku gdy postępowania przygotowawcze prowadzone przez Prokuraturę Europejską dotyczą osób chronionych przywilejem lub immunitetem na podstawie prawa krajowego i taki przywilej lub immunitet stanowi przeszkodę w przeprowadzeniu danego postępowania przygotowawczego, Europejski Prokurator Generalny składa pisemny wniosek, który zawiera uzasadnienie i w którym wnosi o uchylenie przywileju lub immunitetu zgodnie z procedurami określonymi w tym prawie krajowym.

2. W przypadku gdy postępowania przygotowawcze prowadzone przez Prokuraturę Europejską dotyczą osób chronionych przywilejami lub immunitetami na podstawie prawa Unii, w szczególności na podstawie Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, i taki przywilej lub immunitet stanowi przeszkodę w przeprowadzeniu danego postępowania przygotowawczego, Europejski Prokurator Generalny składa pisemny wniosek, który zawiera uzasadnienie i w którym wnosi o uchylenie przywileju lub immunitetu zgodnie z procedurami określonymi w prawie Unii.

SEKCJA 2

Przepisy dotyczące czynności w ramach postępowania przygotowawczego i innych czynności

Artykuł 30

Czynności w ramach postępowania przygotowawczego i inne czynności

1. Przynajmniej w przypadkach, w których maksymalny wymiar kary za przestępstwo będące przedmiotem postępowania przygotowawczego wynosi co najmniej cztery lata pozbawienia wolności, państwa członkowskie zapewniają, by delegowani prokuratorzy europejscy byli uprawnieni do zarządzania lub złożenia wniosku w sprawie przeprowadzenia następujących czynności w ramach postępowania przygotowawczego:

- a) przeszukania wszelkich obiektów, terenów, środków transportu, mieszkań prywatnych, ubrań i wszelkiej innej własności osobistej lub systemów komputerowych oraz zastosowania wszelkich środków zapobiegawczych niezbędnych do tego, by zachować ich integralność lub nie dopuścić do utraty lub zanieczyszczenia dowodów;
- b) doprowadzenia do przedstawienia wszelkich istotnych przedmiotów lub dokumentów, w formie oryginalnej lub w innej określonej formie;
- c) doprowadzenia do przedstawienia przechowywanych danych komputerowych, zakodowanych lub zdekodowanych, albo w formie oryginalnej, albo w innej określonej formie, w tym danych dotyczących rachunków bankowych i danych o ruchu, z wyjątkiem danych specjalnie przechowywanych zgodnie z prawem krajowym na mocy art. 15 ust. 1 zdanie drugie dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾;
- d) zatrzymywania narzędzi służących do popełnienia przestępstwa lub zatrzymywania korzyści z przestępstwa, w tym aktywów, które prawdopodobnie zostaną skonfiskowane przez sąd rozpoznający sprawę, jeżeli istnieją podstawy, by uważać, że właściciel, posiadacz lub władający tymi narzędziami lub korzyściami będzie dążył do udaremnienia wykonania wyroku nakazującego konfiskatę;

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (Dz.U. L 201 z 31.7.2002, s. 37).

- e) przechwytywania wiadomości elektronicznych wysyłanych do podejrzanego lub oskarżonego lub przez podejrzanego lub oskarżonego za pomocą dowolnych środków łączności elektronicznej, z których podejrzanym lub oskarżonym korzystają;
 - f) identyfikowania i śledzenia wszelkich obiektów za pomocą środków technicznych, w tym dostaw niejawnie kontrolowanych.
2. Bez uszczerbku dla art. 29 czynności w ramach postępowania przygotowawczego wymienione w ust. 1 niniejszego artykułu mogą podlegać warunkom zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym, jeśli prawo krajowe zawiera określone ograniczenia, które mają zastosowanie do kategorii osób lub pracowników, którzy są zobowiązani na mocy prawa do zachowania poufności.
3. Czynności w ramach postępowania przygotowawczego wymienione w ust. 1 lit. c), e) i f) niniejszego artykułu mogą podlegać dalszym warunkom, w tym ograniczeniom, przewidzianym w mającym zastosowanie prawie krajowym. Państwa członkowskie mogą w szczególności ograniczyć stosowanie ust. 1 lit. e) i f) niniejszego artykułu do określonych rodzajów poważnych przestępstw. Państwo członkowskie, które zamierza wprowadzić takie ograniczenie, przekazuje Prokuraturze Europejskiej stosowny wykaz określonych rodzajów poważnych przestępstw zgodnie z art. 117.
4. Oprócz przeprowadzania czynności, o których mowa w ust. 1, delegowani prokuratorzy europejscy są uprawnieni do składania wniosków o przeprowadzenie w ich państwach członkowskich wszelkich innych czynności, jakie mogą podejmować prokuratorzy na mocy prawa krajowego w podobnych sprawach krajowych, lub do zarządzenia takich czynności.
5. Delegowani prokuratorzy europejscy mogą zarządzać czynności, o których mowa w ust. 1 i 4, tylko wtedy, gdy istnieją uzasadnione podstawy, by sądzić, że konkretne czynności mogą doprowadzić do uzyskania informacji lub dowodów przydatnych do celów postępowania przygotowawczego, i jeśli nie są dostępne inne mniej inwazyjne czynności, które mogłyby doprowadzić do osiągnięcia tego samego celu. Procedury i tryb podejmowania tych czynności są określone przez mające zastosowanie prawo krajowe.

Artykuł 31

Transgraniczne postępowania przygotowawcze

1. Delegowani prokuratorzy europejscy działają w ścisłej współpracy, pomagając sobie nawzajem i regularnie się ze sobą konsultując w sprawach transgranicznych. Jeżeli określona czynność powinna zostać przeprowadzona w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę, to prokurator ten podejmuje decyzję o przeprowadzeniu niezbędnej czynności i przekazuje ją do wykonania delegowanemu prokuratorowi europejskiemu działającemu w państwie członkowskim, w którym dana czynność ma zostać przeprowadzona.
2. Delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę może przekazać do wykonania wszelkie czynności, do których podjęcia jest uprawniony zgodnie z art. 30. Przeprowadzenie takich czynności i ich uzasadnienie podlega prawu państwa członkowskiego, w którym działa delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę. Jeżeli delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę przekazuje do wykonania czynność w ramach postępowania przygotowawczego jednemu lub kilku delegowanym prokuratorom europejskim z innego państwa członkowskiego, jednocześnie informuje o tym nadzorującego go prokuratora europejskiego.
3. Jeżeli zgodnie z prawem państwa członkowskiego pomocniczego delegowanego prokuratora europejskiego do przeprowadzenia danej czynności wymagana jest zgoda organu sądowego, pomocniczy delegowany prokurator europejski musi uzyskać taką zgodę zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego.

Jeżeli organ sądowy nie wyda zgody na przeprowadzenie czynności, które delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę przekazał do wykonania, prokurator ten cofa przekazanie.

Jeżeli jednak zgodnie z prawem państwa członkowskiego pomocniczego delegowanego prokuratora europejskiego nie jest wymagana taka zgoda organu sądowego, a jest ona wymagana zgodnie z prawem państwa członkowskiego delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę, to delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę powinien uzyskać taką zgodę i przedstawić ją wraz z dokumentacją związaną z przekazaniem czynności do wykonania.

4. Pomocniczy delegowany prokurator europejski przeprowadza czynność przekazaną mu do wykonania lub wydaje właściwemu organowi krajowemu polecenie, by ją przeprowadził.

5. Jeżeli pomocniczy delegowany prokurator europejski stwierdzi, że:

- a) dokumentacja związana z przekazaniem czynności do wykonania jest niekompletna lub zawiera oczywisty istotny błąd;
- b) przedmiotowej czynności z uzasadnionych i obiektywnych powodów nie można przeprowadzić w terminie określonym w dokumentacji związanej z przekazaniem czynności do wykonania;
- c) te same rezultaty, które przewiduje się dla przekazywanej do wykonania czynności, można by osiągnąć za pomocą innej, mniej inwazyjnej czynności; lub
- d) przekazana do wykonania czynność nie istnieje lub nie byłaby dopuszczalna w podobnej sprawie krajowej zgodnie z prawem jego państwa członkowskiego,

informuje o tym nadzorującego go prokuratora europejskiego i konsultuje się z delegowanym prokuratorem europejskim prowadzącym sprawę w celu rozwiązania tej kwestii w ramach kontaktów dwustronnych.

6. Jeżeli przekazywana do wykonania czynność nie istnieje w sytuacji krajowej bez elementów transgranicznych, lecz byłaby dopuszczalna w sytuacji transgranicznej podlegającej instrumentom prawnym dotyczącym wzajemnego uznawania lub współpracy transgranicznej, to odnośni delegowani prokuratorzy europejscy mogą, w porozumieniu z odnośnymi nadzorującymi prokuratorami europejskimi, korzystać z takich instrumentów.

7. Jeżeli delegowani prokuratorzy europejscy nie rozwiążą tej kwestii w terminie siedmiu dni roboczych, a czynności nadal są przekazywane do wykonania, kwestię przekazuje się właściwej stałej izbie. Tak samo postępuje się w przypadku, gdy przekazana czynność nie zostanie przeprowadzona w terminie określonym w dokumentacji dotyczącej przekazania czynności do wykonania ani w innym rozsądnym terminie.

8. Właściwa stała izba wysłuchuje w niezbędnym zakresie delegowanych prokuratorów europejskich związanych ze sprawą, a następnie bez zbędnej zwłoki oraz zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym i z niniejszym rozporządzeniem podejmuje decyzję, czy i do kiedy pomocniczy delegowany prokurator europejski ma przeprowadzić przekazaną do wykonania czynność lub czynność zastępczą, a następnie informuje o tej decyzji wspomnianych delegowanych prokuratorów europejskich za pośrednictwem właściwego prokuratora europejskiego.

Artykuł 32

Wykonywanie przekazanych czynności

Przekazane do wykonania czynności wykonuje się zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i zgodnie z prawem państwa członkowskiego pomocniczego delegowanego prokuratora europejskiego. Należy przestrzegać formalności i procedur wyraźnie wskazanych przez delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę, o ile nie są one sprzeczne z podstawowymi zasadami prawa państwa członkowskiego pomocniczego delegowanego prokuratora europejskiego.

Artykuł 33

Tymczasowe aresztowanie i transgraniczne wydawanie osób

1. Delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę może, zgodnie z prawem krajowym mającym zastosowanie w podobnych sprawach krajowych, zarządzić zatrzymanie lub tymczasowe aresztowanie podejrzanego lub oskarżonego lub wystąpić z wnioskiem o takie zatrzymanie lub tymczasowe aresztowanie.

2. W przypadku gdy niezbędne jest zatrzymanie i wydanie osoby przebywającej poza państwem członkowskim, w którym działa delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę, prokurator ten wydaje europejski nakaz aresztowania zgodnie z decyzją ramową Rady 2002/584/WSiSW⁽¹⁾ lub występuje z wnioskiem do właściwego organu tego państwa członkowskiego o wydanie takiego nakazu.

SEKCJA 3

Przepisy dotyczące oskarżenia

Artykuł 34

Przekazywanie postępowań i akt organom krajowym

1. W przypadku gdy postępowanie przygotowawcze prowadzone przez Prokuraturę Europejską wykaże, że okoliczności faktyczne będące przedmiotem tego postępowania nie stanowią przestępstwa, w stosunku do którego jest ona właściwa na podstawie art. 22 i 23, właściwa stała izba podejmuje decyzję o przekazaniu sprawy bez zbędnej zwłoki właściwym organom krajowym.

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190 z 18.7.2002, s. 1).

2. W przypadku gdy postępowanie przygotowawcze prowadzone przez Prokuraturę Europejską wykaże, że nie są już spełniane szczególne warunki wykonywania przez nią jej właściwości, przedstawione w art. 25 ust. 2 i 3, właściwa stała izba podejmuje decyzję o przekazaniu sprawy właściwym organom krajowym bez zbędnej zwłoki i przed wszczęciem postępowania przed sądami krajowymi.

3. Jeżeli w odniesieniu do przestępstw, które wyrządziły lub mogą wyrządzić interesom finansowym Unii szkodę o wartości mniejszej niż 100 000 EUR, kolegium stwierdzi, że ze względu na niewielką wagę przestępstwa lub mały stopień złożoności postępowania w danej sprawie nie ma potrzeby prowadzenia postępowania przygotowawczego ani wnoszenia i popierania oskarżenia na poziomie Unii, a korzystniejsze dla skuteczności postępowania przygotowawczego lub wnoszenia i popierania oskarżenia będzie przekazanie sprawy właściwym organom krajowym, to zgodnie z art. 9 ust. 2 wydaje ono ogólne wytyczne pozwalające stałym izbom przekazać sprawę tym organom.

Takie wytyczne umożliwiają również stałym izbom przekazanie sprawy właściwym organom krajowym, w przypadku gdy Prokuratura Europejska wykonuje swoją właściwość w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 3 ust. 2 lit. a) i b) dyrektywy (UE) 2017/1371, i gdy wartość szkody, która została wyrządzona lub która może zostać wyrządzona interesom finansowym Unii, nie przekracza wartości szkody, która została wyrządzona lub która może zostać wyrządzona innemu pokrzywdzonemu.

Aby zapewnić spójne stosowanie wytycznych, każda stała izba co roku przekazuje kolegium sprawozdanie z ich stosowania.

Takie przekazanie sprawy obejmuje również wszelkie przestępstwa nierozdzielnie ze sobą związane należące do właściwości Prokuratury Europejskiej, o których mowa w art. 22 ust. 3.

4. Stała izba powiadamia Europejskiego Prokuratora Generalnego o wszelkich decyzjach o przekazaniu sprawy organom krajowym na podstawie ust. 3. W terminie trzech dni od otrzymania tej informacji Europejski Prokurator Generalny może zwrócić się do stałej izby o ponowne rozpatrzenie jej decyzji, jeżeli uzna, że wymaga tego spójność prowadzonej przez Prokuraturę Europejską polityki w zakresie przekazywania spraw. Jeżeli Europejski Prokurator Generalny jest członkiem danej stałej izby, prawo do wystąpienia o takie ponowne rozpatrzenie wykonuje jeden z jego zastępców.

5. Jeżeli właściwe organy krajowe w terminie wynoszącym maksymalnie 30 dni nie wyrażą zgody na przejęcie sprawy zgodnie z ust. 2 i 3, Prokuratura Europejska pozostaje organem właściwym do popierania oskarżenia lub umorzenia postępowania zgodnie z przepisami określonymi w niniejszym rozporządzeniu.

6. W przypadku gdy Prokuratura Europejska rozważa umorzenie postępowania zgodnie z art. 39 ust. 3, a organ krajowy wnioskuje o przekazanie sprawy, stała izba niezwłocznie przekazuje sprawę temu organowi.

7. Jeżeli w następstwie przekazania sprawy zgodnie z ust. 1, 2 lub 3 niniejszego artykułu i art. 25 ust. 3 organ krajowy postanowi wsząć postępowanie przygotowawcze, Prokuratura Europejska przekazuje temu organowi akta sprawy, odstępuje od podejmowania dalszych czynności w ramach postępowania przygotowawczego lub czynności w zakresie oskarżenia i zamyka postępowanie.

8. W przypadku przekazania akt zgodnie z ust. 1, 2 lub 3 niniejszego artykułu i art. 25 ust. 3 Prokuratura Europejska informuje o tym odnośne instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii oraz – w stosownych przypadkach zgodnie z prawem krajowym – podejrzanych lub oskarżonych oraz pokrzywdzonych w wyniku przestępstwa.

Artykuł 35

Zakończenie postępowania przygotowawczego

1. Jeżeli delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę uznaje postępowanie przygotowawcze za zakończone, przedkłada nadzorującemu prokuratorowi europejskiemu sprawozdanie, które zawiera streszczenie sprawy i projekt decyzji dotyczącej tego, czy wnieść oskarżenie do sądu krajowego, czy też rozważyć przekazanie sprawy, umorzenie postępowania lub zastosowanie uproszczonej procedury ścigania zgodnie z art. 34, 39 lub 40. Nadzorujący prokurator europejski przekazuje te dokumenty właściwej stałej izbie wraz z własną oceną, jeżeli uzna ją za konieczną. Jeżeli zgodnie z art. 10 ust. 3 stała izba podejmie decyzję zgodną z tym, co zaproponował delegowany prokurator europejski, prokurator ten podejmuje dalsze czynności związane z tą decyzją.

2. Jeżeli na podstawie otrzymanych sprawozdań stała izba postanowi nie podejmować decyzji zgodnej z tym, co zaproponował delegowany prokurator europejski, w stosownych przypadkach przed podjęciem ostatecznej decyzji lub wydaniem dalszych poleceń delegowanemu prokuratorowi europejskiemu przeprowadza ona samodzielną analizę akt sprawy.

3. W stosownych przypadkach sprawozdanie delegowanego prokuratora europejskiego zawiera także dostateczne uzasadnienie wniesienia sprawy do sądu państwa członkowskiego, w którym działa ten prokurator, albo zgodnie z art. 26 ust. 4 do sądu innego państwa członkowskiego, które ma jurysdykcję w tej sprawie.

Artykuł 36

Postępowanie przed sądami krajowymi

1. Jeżeli delegowany prokurator europejski przedkłada projekt decyzji dotyczącej wniesienia sprawy do sądu, stała izba podejmuje decyzję w sprawie takiego projektu, zgodnie z procedurami określonymi w art. 35, w terminie 21 dni. Stała izba nie może postanowić o umorzeniu postępowania, jeżeli projekt decyzji dotyczy wniesienia sprawy do sądu.

2. Jeżeli stała izba nie podejmuje decyzji w terminie 21 dni, decyzję zaproponowaną przez delegowanego prokuratora europejskiego uznaje się za przyjętą.

3. Jeżeli w danej sprawie jurysdykcję ma więcej niż jedno państwo członkowskie, stała izba co do zasady podejmuje decyzję o wniesieniu oskarżenia w państwie członkowskim delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę. Uwzględniając sprawozdanie przedłożone zgodnie z art. 35 ust. 1, stała izba może jednak postanowić o wniesieniu oskarżenia w innym państwie członkowskim, jeżeli istnieją ku temu wystarczająco uzasadnione podstawy, z uwzględnieniem kryteriów określonych w art. 26 ust. 4 i 5, a także może przekazać delegowanemu prokuratorowi europejskiemu z tego państwa członkowskiego odpowiednie polecenia.

4. Przed podjęciem decyzji o wniesieniu sprawy do sądu właściwa stała izba może, na wniosek delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę, postanowić o połączeniu kilku spraw dotyczących tej samej osoby lub tych samych osób, jeżeli postępowania przygotowawcze prowadzone były przez różnych delegowanych prokuratorów europejskich; takiego połączenia dokonuje się z myślą o wniesieniu i popieraniu oskarżenia w tych sprawach przed sądami jednego państwa członkowskiego, które zgodnie ze swoim prawem ma jurysdykcję w każdej z tych spraw.

5. Po podjęciu decyzji o tym, w którym państwie członkowskim ma być wniesione oskarżenie, na podstawie prawa krajowego ustala się właściwy sąd krajowy w tym państwie członkowskim.

6. Jeżeli jest to konieczne do celów odzyskiwania mienia, dalszych działań administracyjnych lub monitorowania, Prokuratura Centralna powiadamia właściwe organy krajowe, osoby zainteresowane i stosowne instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii o decyzji w sprawie wniesienia oskarżenia.

7. W przypadku gdy w następstwie orzeczenia sądu prokuratura musi podjąć decyzję o tym, czy wnieść odwołanie, delegowany prokurator europejski przedkłada właściwej stałej izbie sprawozdanie zawierające projekt decyzji i oczekuje na jej polecenia. Gdyby okazało się, że oczekiwanie na te polecenia w terminie przewidzianym prawem krajowym jest niemożliwe, delegowany prokurator europejski jest uprawniony do wniesienia odwołania bez uprzednich poleceń ze strony stałej izby, po czym niezwłocznie przekazuje stałej izbie sprawozdanie. Stała izba wydaje następnie delegowanemu prokuratorowi europejskiemu polecenie, by podtrzymał lub wycofał odwołanie. Taka sama procedura ma zastosowanie, jeżeli w trakcie postępowania sądowego i zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę zajmie stanowisko, które prowadziłoby do umorzenia postępowania.

Artykuł 37

Dowody

1. Nie odmawia się dopuszczenia dowodów przedstawionych sądowi przez prokuratorów Prokuratury Europejskiej lub oskarżonego wyłącznie na tej podstawie, że dowody te zebrano w innym państwie członkowskim lub zgodnie z prawem innego państwa członkowskiego.

2. Niniejsze rozporządzenie nie narusza uprawnień sądu rozpoznającego sprawę do swobodnej oceny dowodów przedstawionych przez oskarżonego lub przez prokuratorów Prokuratury Europejskiej.

Artykuł 38

Rozporządzanie skonfiskowanym mieniem

W przypadku gdy – zgodnie z wymogami i procedurami przewidzianymi w prawie krajowym, w tym prawie krajowym dokonującym transpozycji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE ⁽¹⁾ – właściwy sąd krajowy postanowił w drodze prawomocnego orzeczenia o konfiskacie mienia związanego z przestępstwem objętym zakresem właściwości Prokuratury Europejskiej lub o konfiskacie korzyści pochodzących z takiego przestępstwa, takimi zasobami lub korzyściami rozporządza się zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym. Rozporządzanie takie nie wpływa negatywnie na prawa Unii ani innych pokrzywdzonych do uzyskania odszkodowania za poniesione szkody.

SEKCJA 4

Przepisy dotyczące działań alternatywnych wobec oskarżenia

Artykuł 39

Umorzenie postępowania

1. Jeżeli wniesienie lub popieranie oskarżenia stało się niemożliwe zgodnie z prawem państwa członkowskiego delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę, stała izba postanawia – na podstawie sprawozdania przekazanego zgodnie z art. 35 ust. 1 przez delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę – o umorzeniu postępowania wobec danej osoby z uwagi na jedną z podanych poniżej podstaw:

- a) śmierć podejrzanego lub oskarżonego lub likwidacja podejrzanego lub oskarżonej osoby prawnej;
- b) niepoczytalność podejrzanego lub oskarżonego;
- c) amnestia, która objęła podejrzanego lub oskarżonego;
- d) immunitet udzielony podejrzanemu lub oskarżonemu, o ile nie został uchylony;
- e) nastąpiło przewidziane prawem krajowym przedawnienie ścigania;
- f) sprawa dotycząca podejrzanego lub oskarżonego i związana z tymi samymi czynami została ostatecznie zakończona;
- g) brak odpowiednich dowodów.

2. Decyzja podjęta zgodnie z ust. 1 nie uniemożliwia prowadzenia dalszych postępowań przygotowawczych na podstawie nowych okoliczności faktycznych, które nie były znane Prokuraturze Europejskiej w chwili podejmowania tej decyzji i o których powzięła ona wiadomość już po jej podjęciu. Decyzję o ponownym wszczęciu postępowania przygotowawczego na podstawie takich nowych okoliczności faktycznych podejmuje właściwa stała izba.

3. W przypadku gdy Prokuratura Europejska jest właściwa zgodnie z art. 22 ust. 3, umarza ona postępowanie dopiero po konsultacji z organami krajowymi państwa członkowskiego, o czym mowa w art. 25 ust. 6. W stosownych przypadkach stała izba przekazuje sprawę właściwym organom krajowym zgodnie z art. 34 ust. 6, 7 i 8. Ma to również zastosowanie w przypadku, gdy Prokuratura Europejska wykonuje właściwość w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 3 ust. 2 lit. a) i b) dyrektywy (UE) 2017/1371, i gdy wartość szkody, która została wyrządzona lub która może zostać wyrządzona interesom finansowym Unii, nie przekracza wartości szkody, która została wyrządzona lub która może zostać wyrządzona innemu pokrzywdzonemu.

4. W przypadku umorzenia postępowania Prokuratura Europejska oficjalnie powiadamia o tym właściwe organy krajowe i informuje o umorzeniu postępowania odpowiednie instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii, jak również – jeśli jest to wymagane prawem krajowym – podejrzanych lub oskarżonych oraz pokrzywdzonych w wyniku przestępstwa. Umorzone postępowania mogą także zostać przekazane OLAF-owi lub właściwym krajowym organom administracyjnym lub sądowym do celów odzyskiwania mienia lub prowadzenia dalszych działań administracyjnych.

SEKCJA 5

Przepisy dotyczące procedur uproszczonych

Artykuł 40

Uprozczone procedury ścigania

1. Jeśli mające zastosowanie prawo krajowe przewiduje uproszczoną procedurę ścigania w celu ostatecznego zakończenia sprawy na warunkach uzgodnionych z podejrzanym, to delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę może, zgodnie z art. 10 ust. 3 i art. 35 ust. 1, zaproponować właściwej stałej izbie zastosowanie tej procedury zgodnie z warunkami przewidzianymi w prawie krajowym.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zabezpieczenia i konfiskaty narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa w Unii Europejskiej (Dz.U. L 127 z 29.4.2014, s. 39).

W przypadku gdy Prokuratura Europejska wykonuje właściwość w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 3 ust. 2 w lit. a) i b) dyrektywy (UE) 2017/1371, i gdy wartość szkody, która została wyrządzona lub która może zostać wyrządzona interesom finansowym Unii, nie przekracza wartości szkody, która została wyrządzona lub która może zostać wyrządzona innemu pokrzywdzonemu, przed zaproponowaniem zastosowania uproszczonej procedury ścigania delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę zasięga opinii krajowych organów prokuratorskich.

2. Stała izba podejmuje decyzję w sprawie propozycji delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę, z uwzględnieniem następujących podstaw:

- a) wagi przestępstwa, określonej w szczególności na podstawie wyrządzonej szkody;
- b) gotowości osoby podejrzanej o popełnienie przestępstwa do naprawienia szkody wyrządzonej na skutek popełnienia czynu niezgodnego z prawem;
- c) zgodności zastosowania procedury z ogólnymi celami i podstawowymi zasadami działania Prokuratury Europejskiej przedstawionymi w niniejszym rozporządzeniu.

Zgodnie z art. 9 ust. 2 kolegium przyjmuje wytyczne dotyczące stosowania tych podstaw.

3. Jeśli stała izba wyrazi zgodę na tę propozycję, delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę stosuje uproszczoną procedurę ścigania zgodnie z warunkami przewidzianymi w prawie krajowym i wprowadza informację o tym do systemu zarządzania sprawami. Po zakończeniu uproszczonej procedury ścigania na skutek spełnienia warunków uzgodnionych z podejrzanym stała izba wydaje delegowanemu prokuratorowi europejskiemu polecenie, by podjął działania zmierzające do ostatecznego zakończenia sprawy.

ROZDZIAŁ VI

GWARANCJE PROCESOWE

Artykuł 41

Zakres praw przysługujących podejrzanym i oskarżonym

1. Działania Prokuratury Europejskiej prowadzone są z pełnym poszanowaniem praw przysługujących podejrzanym i oskarżonym, które zapisano w Karcie, w tym prawa do rzetelnego procesu sądowego i prawa do obrony.

2. Każdemu podejrzanemu lub oskarżonemu w postępowaniu karnym prowadzonym przez Prokuraturę Europejską przysługują co najmniej następujące prawa procesowe przewidziane w transponowanym do prawa krajowego prawie Unii, w tym w dyrektywach dotyczących praw przysługujących podejrzanym i oskarżonym w postępowaniu karnym:

- a) prawo do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego – przewidziane w dyrektywie 2010/64/UE;
- b) prawo do informacji i prawo dostępu do materiałów sprawy – przewidziane w dyrektywie 2012/13/UE;
- c) prawo dostępu do adwokata i prawo do porozumiewania się z osobami trzecimi i powiadomienia ich w przypadku zatrzymania – przewidziane w dyrektywie 2013/48/UE;
- d) prawo do nieskładania wyjaśnień i domniemanie niewinności – przewidziane w dyrektywie (UE) 2016/343;
- e) prawo do pomocy prawnej – przewidziane w dyrektywie (UE) 2016/1919.

3. Bez uszczerbku dla praw, o których mowa w niniejszym rozdziale, podejrzanym i oskarżonym oraz innym osobom uczestniczącym w postępowaniu prowadzonym przez Prokuraturę Europejską przysługują wszelkie prawa procesowe dostępne na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego, w tym możliwość przedstawiania dowodów, wnoszenia o wyznaczenie biegłych lub przeprowadzenie analizy przez biegłych i o wysłuchanie świadków oraz zwrócenia się o to, aby Prokuratura Europejska uzyskała takie środki w imieniu obrony.

Artykuł 42

Kontrola sądowa

1. Akty proceduralne Prokuratury Europejskiej, które mają wywoływać skutki prawne wobec osób trzecich, podlegają kontroli przez właściwe sądy krajowe zgodnie z wymogami i procedurami określonymi w prawie krajowym. To samo ma zastosowanie w przypadku nieprzyjęcia przez Prokuraturę Europejską aktów proceduralnych, które mają wywoływać skutki prawne wobec osób trzecich i których przyjęcie było na mocy niniejszego rozporządzenia wymagane prawem.

2. Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy, zgodnie z art. 267 TFUE, do orzekania w trybie prejudycjalnym o:
 - a) ważności aktów proceduralnych Prokuratury Europejskiej, o ile taka kwestia ważności zostanie podniesiona przed sądem państwa członkowskiego bezpośrednio na podstawie prawa Unii;
 - b) wykładni lub ważności przepisów prawa Unii, w tym niniejszego rozporządzenia;
 - c) wykładni art. 22 i 25 niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do sporu o właściwość między Prokuraturą Europejską a właściwymi organami krajowymi.
3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu decyzje Prokuratury Europejskiej o umorzeniu postępowania, o ile są one zaskarżane bezpośrednio na podstawie prawa Unii, podlegają kontroli przeprowadzanej przez Trybunał Sprawiedliwości zgodnie z art. 263 akapit czwarty TFUE.
4. Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy zgodnie z art. 268 TFUE do orzekania w sporach dotyczących odszkodowań w związku ze szkodami wyrządzonymi przez Prokuraturę Europejską.
5. Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy zgodnie z art. 272 TFUE do orzekania w sporach dotyczących klauzul arbitrażowych umieszczonych w umowach zawartych przez Prokuraturę Europejską.
6. Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy zgodnie z art. 270 TFUE do orzekania w sporach w sprawach pracowniczych.
7. Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do orzekania w sprawie odwołania Europejskiego Prokuratora Generalnego lub prokuratorów europejskich zgodnie z, odpowiednio, art. 14 ust. 5 i art. 16 ust. 5.
8. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla kontroli sądowej przeprowadzanej przez Trybunał Sprawiedliwości zgodnie z art. 263 akapit czwarty TFUE względem decyzji Prokuratury Europejskiej mających wpływ na przewidziane w rozdziale VIII prawa osób, których dane dotyczą, oraz decyzji Prokuratury Europejskiej, które nie są aktami proceduralnymi, np. decyzji Prokuratury Europejskiej w sprawie prawa do publicznego dostępu do dokumentów lub decyzji w sprawie odwołania delegowanych prokuratorów europejskich, które przyjęto zgodnie z art. 17 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, lub innych decyzji administracyjnych.

ROZDZIAŁ VII

PRZETWARZANIE INFORMACJI

Artykuł 43

Dostęp Prokuratury Europejskiej do informacji

1. Delegowani prokuratorzy europejscy mają możliwość uzyskania – na takich samych warunkach jakie mają zastosowanie na mocy prawa krajowego w podobnych sprawach – wszelkich istotnych informacji przechowywanych w krajowych bazach zawierających dane dotyczące postępowań przygotowawczych i egzekwowania prawa, a także we wszystkich innych rejestrach prowadzonych przez organy publiczne.
2. Prokuratura Europejska ma także możliwość uzyskania wszelkich istotnych informacji, które wchodzą w zakres jej właściwości i które są przechowywane w bazach danych i rejestrach prowadzonych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii.

Artykuł 44

System zarządzania sprawami

1. Prokuratura Europejska tworzy system zarządzania sprawami, który jest utrzymywany i administrowany zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia i przepisami regulaminu wewnętrznego Prokuratury Europejskiej.
2. Celem systemu zarządzania sprawami jest:
 - a) wspieranie zarządzania prowadzeniem postępowań przygotowawczych oraz wnoszeniem i popieraniem oskarżeń przez Prokuraturę Europejską, w szczególności poprzez zarządzanie wewnętrznym systemem obiegu informacji o pracy i wspieranie prac w ramach postępowań przygotowawczych w sprawach transgranicznych;
 - b) zapewnienie Prokuraturze Centralnej i delegowanym prokuratorom europejskim bezpiecznego dostępu do informacji o postępowaniach przygotowawczych oraz wniesionych i popieranych oskarżeniach;

- c) umożliwienie tworzenia powiązań między informacjami i uzyskiwania wyciągów danych do celów analizy operacyjnej i do celów statystycznych;
 - d) ułatwianie monitorowania w celu zapewnienia, by przetwarzanie operacyjnych danych osobowych było zgodne z prawem i z odpowiednimi przepisami niniejszego rozporządzenia.
3. System zarządzania sprawami może być podłączony do bezpiecznego połączenia telekomunikacyjnego, o którym mowa w art. 9 decyzji Rady 2008/976/WSiSW⁽¹⁾.
4. System zarządzania sprawami obejmuje:
- a) rejestr informacji uzyskanych przez Prokuraturę Europejską zgodnie z art. 24, w tym wszelkie decyzje związane z tymi informacjami;
 - b) katalog wszystkich akt spraw;
 - c) wszelkie informacje znajdujące się w aktach spraw przechowywane w formacie elektronicznym w systemie zarządzania sprawami zgodnie z art. 45 ust. 3.

Katalog nie zawiera żadnych operacyjnych danych osobowych innych niż dane potrzebne do zidentyfikowania spraw lub utworzenia powiązań między różnymi aktami spraw.

5. Do celów przetwarzania operacyjnych danych osobowych Prokuratura Europejska może tworzyć wyłącznie zautomatyzowane pliki danych inne niż akta spraw zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i regulaminem wewnętrznym Prokuratury Europejskiej. Szczegółowe informacje dotyczące takich innych zautomatyzowanych plików danych są przekazywane Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych.

Artykuł 45

Akta spraw Prokuratury Europejskiej

1. Jeśli Prokuratura Europejska postanowi wszcząć postępowanie przygotowawcze lub skorzystać z prawa do przejęcia sprawy zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę otwiera akta sprawy.

Akta sprawy zawierają wszelkie informacje i dowody, którymi dysponuje delegowany prokurator europejski i które są związane z postępowaniem przygotowawczym prowadzonym przez Prokuraturę Europejską lub wniesionym i popieranym przez nią oskarżeniem.

Po wszczęciu postępowania przygotowawczego informacje z rejestru, o którym mowa w art. 44 ust. 4 lit. a), stają się częścią akt sprawy.

2. Delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę zarządza aktami sprawy zgodnie z prawem swojego państwa członkowskiego.

Regulamin wewnętrzny Prokuratury Europejskiej może zawierać przepisy dotyczące organizacji akt sprawy i zarządzania nimi w takim zakresie, jaki jest niezbędny, by zapewnić funkcjonowanie Prokuratury Europejskiej jako jednego urzędu. Delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę przyznaje dostęp do akt sprawy podejrzanym i oskarżonym oraz innym osobom uczestniczącym w postępowaniu, zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskiego tego prokuratora.

3. System zarządzania sprawami Prokuratury Europejskiej zawiera wszelkie informacje i dowody z akt sprawy, które można przechowywać w formacie elektronicznym, aby umożliwić Prokuraturze Centralnej pełnienie jej funkcji zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę zapewnia, by treść informacji znajdujących się w systemie zarządzania sprawami zawsze odzwierciedlała akta sprawy, w szczególności by operacyjne dane osobowe zawarte w systemie zarządzania sprawami zostały usunięte lub sprostowane, gdy zostaną one usunięte lub sprostowane w odnośnych aktach sprawy.

Artykuł 46

Dostęp do systemu zarządzania sprawami

Europejski Prokurator Generalny, zastępcy Europejskiego Prokuratora Generalnego, inni prokuratorzy europejscy i delegowani prokuratorzy europejscy mają bezpośredni dostęp do rejestru i katalogu.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2008/976/WSiSW z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie Europejskiej Sieci Sądowej (Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 130).

Podczas wykonywania swoich uprawnień zgodnie z art. 10 i 12 nadzorujący prokurator europejski oraz właściwa stała izba mają bezpośredni dostęp do informacji przechowywanych w formacie elektronicznym w systemie zarządzania sprawami. Nadzorujący prokurator europejski ma także bezpośredni dostęp do akt sprawy. Właściwa stała izba ma dostęp do akt sprawy na swój wniosek.

Inni delegowani prokuratorzy europejscy mogą zwrócić się o dostęp do informacji przechowywanych w formacie elektronicznym w systemie zarządzania sprawami, a także do akt każdej sprawy. Delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę podejmuje decyzję w sprawie przyznania takiego dostępu innym delegowanym prokuratorom europejskim zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym. W przypadku odmowy przyznania dostępu kwestia ta może zostać przekazana właściwej stałej izbie. Właściwa stała izba, w niezbędnym zakresie, wysłuchuje zainteresowanych delegowanych prokuratorów europejskich, a następnie podejmuje decyzję zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym i z niniejszym rozporządzeniem.

Regulamin wewnętrzny Prokuratury Europejskiej określa dalsze przepisy dotyczące prawa dostępu do systemu zarządzania sprawami i procedurę ustalania poziomu, na jakim dostęp ten mają – w zakresie wymaganym do wykonywania swoich obowiązków – Europejski Prokurator Generalny, zastępcy Europejskiego Prokuratora Generalnego, inni prokuratorzy europejscy, delegowani prokuratorzy europejscy oraz pracownicy Prokuratury Europejskiej.

ROZDZIAŁ VIII

OCHRONA DANYCH

Artykuł 47

Zasady dotyczące przetwarzania danych osobowych

1. Dane osobowe muszą być:
 - a) przetwarzane zgodnie z prawem i rzetelnie („zgodność z prawem i rzetelność”);
 - b) zbierane w konkretnych, wyraźnych i prawnie uzasadnionych celach i nieprzetwarzane dalej w sposób niezgodny z tymi celami; dalsze przetwarzanie do celów archiwalnych w interesie publicznym, do celów badań naukowych lub historycznych lub do celów statystycznych nie jest uznawane za niezgodne z pierwotnymi celami, pod warunkiem że Prokuratura Europejska zapewnia odpowiednie zabezpieczenia praw i wolności osób, których dane dotyczą („ograniczenie celu”);
 - c) adekwatne, stosowne i nienadmierne w stosunku do celów, w których są przetwarzane („minimalizacja danych”);
 - d) prawidłowe i w razie potrzeby uaktualniane; należy podjąć wszelkie rozsądne działania, aby dane osobowe, które są nieprawidłowe w świetle celów ich przetwarzania, zostały niezwłocznie usunięte lub sprostowane („prawidłowość”);
 - e) przechowywane w formie umożliwiającej identyfikację osoby, której dane dotyczą, przez okres nie dłuższy, niż jest to niezbędne do celów, w których dane te są przetwarzane; dane osobowe można przechowywać przez okres dłuższy, o ile będą one przetwarzane wyłącznie do celów archiwalnych w interesie publicznym, do celów badań naukowych lub historycznych lub do celów statystycznych, pod warunkiem że Prokuratura Europejska zapewni odpowiednie zabezpieczenia praw i wolności osób, których dane dotyczą, w szczególności poprzez wdrożenie odpowiednich środków technicznych i organizacyjnych wymaganych na mocy niniejszego rozporządzenia („ograniczenie przechowywania”);
 - f) przetwarzane w sposób zapewniający odpowiednie bezpieczeństwo danych osobowych, w tym ochronę przed niedozwolonym lub niezgodnym z prawem przetwarzaniem oraz przypadkową utratą, zniszczeniem lub uszkodzeniem, za pomocą odpowiednich środków technicznych lub organizacyjnych („integralność i poufność”).
2. Prokuratura Europejska jest odpowiedzialna za przestrzeganie przepisów ust. 1 i musi być w stanie wykazać ich przestrzeganie („rozliczalność”) podczas przetwarzania danych osobowych w sposób całkowicie lub częściowo zautomatyzowany oraz podczas przetwarzania w sposób inny niż zautomatyzowany danych osobowych stanowiących część zbioru danych lub mających stanowić część zbioru danych.

3. Przetwarzanie danych przez Prokuraturę Europejską w jednym z celów określonych w art. 49 innym niż cel, w którym operacyjne dane osobowe zostały zebrane, jest dozwolone, pod warunkiem że:

- a) Prokuratura Europejska jest upoważniona do tego, by przetwarzać takie operacyjne dane osobowe w takim celu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem; oraz
- b) przetwarzanie jest niezbędne i proporcjonalne w tym innym celu zgodnie z prawem Unii; oraz
- c) w stosownych przypadkach korzystanie z operacyjnych danych osobowych nie jest zakazane przez mające zastosowanie krajowe prawo procesowe dotyczące czynności w ramach postępowania przygotowawczego podjętych zgodnie z art. 30. Mającym zastosowanie krajowym prawem procesowym jest prawo państwa członkowskiego, w którym dane zostały pozyskane.

Artykuł 48

Administracyjne dane osobowe

- 1. Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 ma zastosowanie do wszystkich administracyjnych danych osobowych przetwarzanych przez Prokuraturę Europejską.
- 2. Prokuratura Europejska określa terminy przechowywania administracyjnych danych osobowych w przepisach o ochronie danych zawartych w swoim regulaminie wewnętrznym.

Artykuł 49

Przetwarzanie operacyjnych danych osobowych

- 1. Prokuratura Europejska przetwarza operacyjne dane osobowe w sposób zautomatyzowany lub w ręcznie uporządkowanych katalogach, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i wyłącznie w następujących celach:
 - a) prowadzenia postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżeń zgodnie z niniejszym rozporządzeniem; lub
 - b) wymiany informacji z właściwymi organami państw członkowskich Unii Europejskiej i innymi instytucjami, organami i jednostkami organizacyjnymi Unii zgodnie z niniejszym rozporządzeniem; lub
 - c) współpracy z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- 2. Kategorie operacyjnych danych osobowych i kategorie osób, których dane dotyczą i których operacyjne dane osobowe mogą być przetwarzane przez Prokuraturę Europejską w katalogu wspomnianym w art. 44 ust. 4 lit. b), w odniesieniu do każdego z celów, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, są wymienione w załączniku zgodnie z ust. 3.
- 3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 115 w celu tworzenia wykazów kategorii operacyjnych danych osobowych i kategorii osób, których dane dotyczą – wymienionych w ust. 2 niniejszego artykułu – oraz aktualizacji takich wykazów w celu uwzględnienia rozwoju technologii informacyjnych oraz w świetle postępu w społeczeństwie informacyjnym.

W przypadku gdy jest to uzasadnione szczególnie pilną potrzebą, do aktów delegowanych przyjmowanych na podstawie niniejszego ustępu zastosowanie ma procedura przewidziana w art. 116.

- 4. Prokuratura Europejska może tymczasowo przetwarzać operacyjne dane osobowe w celu stwierdzenia, czy dane takie są istotne dla jej zadań i celów, o których mowa w ust. 1. Kolegium, działając na wniosek Europejskiego Prokuratora Generalnego i po zasięgnięciu opinii Europejskiego Inspektora Ochrony Danych, doprecyzowuje warunki związane z przetwarzaniem takich operacyjnych danych osobowych, w szczególności odnośnie do dostępu do danych i ich wykorzystywania, a także terminy przechowywania i usuwania danych.
- 5. Prokuratura Europejska przetwarza operacyjne dane osobowe w taki sposób, by można było ustalić, który organ dostarczył dane lub skąd je uzyskano.
- 6. Stosując art. 57–62, Prokuratura Europejska, w stosownych przypadkach, działa zgodnie z krajowym prawem procesowym regulującym obowiązek informowania osoby, której dane dotyczą, i możliwości pominięcia, ograniczenia lub opóźnienia przekazania takich informacji. W stosownych przypadkach delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę zasięga opinii innych delegowanych prokuratorów europejskich zainteresowanych daną sprawą przed podjęciem decyzji w odniesieniu do art. 57–62.

*Artykuł 50***Terminy przechowywania operacyjnych danych osobowych**

1. Prokuratura Europejska dokonuje okresowego przeglądu celowości przechowywania przetwarzanych operacyjnych danych osobowych. Taki przegląd przeprowadza się najpóźniej trzy lata po przetworzeniu operacyjnych danych osobowych po raz pierwszy, a następnie co trzy lata. W przypadku przechowywania operacyjnych danych osobowych przez okres przekraczający pięć lat informuje się o tym Europejskiego Inspektora Ochrony Danych.
2. Operacyjne dane osobowe przetwarzane przez Prokuraturę Europejską nie mogą być przechowywane dłużej niż pięć lat od chwili uprawomocnienia się wyroku uniewinniającego w danej sprawie; w przypadku gdy oskarżony został uznany za winnego, terminy zostają przedłużone do czasu gdy nałożona kara zostanie wykonana lub nie może już zostać wykonana na mocy przepisów skazującego państwa członkowskiego.
3. Przed upływem jednego z terminów, o których mowa w ust. 2, Prokuratura Europejska dokonuje przeglądu celowości dalszego przechowywania operacyjnych danych osobowych, jeżeli i tak długo, jak jest to konieczne do wykonywania jej zadań. Powody dalszego przechowywania należy uzasadnić i odnotować. W przypadku braku decyzji o dalszym przechowywaniu operacyjnych danych osobowych są one automatycznie usuwane.

*Artykuł 51***Rozróżnianie poszczególnych kategorii osób, których dane dotyczą**

Prokuratura Europejska – w stosownym przypadku i w miarę możliwości – wyraźnie rozróżnia operacyjne dane osobowe poszczególnych kategorii osób, których dane dotyczą, takich jak:

- a) osoby, w stosunku do których istnieją poważne podstawy, by przypuszczać, że popełniły lub zamierzają popełnić przestępstwo;
- b) osoby skazane za przestępstwo;
- c) osoby pokrzywdzone w wyniku przestępstwa lub osoby, w przypadku których określone fakty wskazują, że mogą być osobami pokrzywdzonymi w wyniku przestępstwa; oraz
- d) inne osoby, których dotyczy przestępstwo, takie jak osoby, które mogą zostać wezwane do złożenia zeznań w ramach postępowania przygotowawczego lub na dalszych etapach postępowania karnego, osoby, które mogą dostarczyć informacji o przestępstwach, lub osoby, które mają kontakty lub powiązania z jedną z osób, o których mowa w lit. a) i b).

*Artykuł 52***Rozróżnianie pomiędzy operacyjnymi danymi osobowymi i weryfikacja jakości danych osobowych**

1. Prokuratura Europejska w miarę możliwości dokonuje rozróżnienia pomiędzy operacyjnymi danymi osobowymi opartymi na faktach a operacyjnymi danymi osobowymi opartymi na indywidualnych ocenach.
2. Prokuratura Europejska podejmuje wszelkie rozsądne działania w celu zapewnienia, aby nieprawidłowe, niekompletne lub nieaktualne operacyjne dane osobowe nie były przesyłane ani udostępniane. W tym celu Prokuratura Europejska w miarę możliwości weryfikuje jakość operacyjnych danych osobowych przed ich przesłaniem lub udostępnieniem. W miarę możliwości, we wszystkich przypadkach przesyłania danych osobowych Prokuratura Europejska dodaje niezbędne informacje pozwalające odbiorcy ocenić stopień prawidłowości, kompletności i wiarygodności operacyjnych danych osobowych oraz stopień ich aktualności.
3. Jeżeli okaże się, że przesłano nieprawidłowe operacyjne dane osobowe lub że operacyjne dane osobowe przesłano niezgodnie z prawem, należy o tym niezwłocznie powiadomić odbiorcę. W takim przypadku dane osobowe należy sprostować lub usunąć lub ograniczyć ich przetwarzanie zgodnie z art. 61.

*Artykuł 53***Szczególne warunki przetwarzania**

1. W przypadkach gdy jest to wymagane niniejszym rozporządzeniem, Prokuratura Europejska zapewnia szczególne warunki przetwarzania i informuje odbiorcę takich operacyjnych danych osobowych o tych warunkach i o obowiązku ich przestrzegania.

2. Prokuratura Europejska spełnia szczególne warunki mające zastosowanie do przetwarzania przewidziane przez organ krajowy zgodnie z art. 9 ust. 3 i 4 dyrektywy (UE) 2016/680.

Artykuł 54

Przesyłanie operacyjnych danych osobowych instytucjom, organom i jednostkom organizacyjnym Unii

1. Z zastrzeżeniem wszelkich dalszych ograniczeń na mocy niniejszego rozporządzenia, w szczególności art. 53, Prokuratura Europejska przekazuje operacyjne dane osobowe innym instytucjom, organom lub jednostkom organizacyjnym Unii wyłącznie wówczas, gdy dane te są niezbędne do zgodnego z prawem wykonywania zadań leżących w zakresie kompetencji tych instytucji, organów lub jednostek organizacyjnych Unii.

2. Jeżeli przedmiotowe operacyjne dane są przysyłane na wniosek innej instytucji, organu lub jednostki organizacyjnej Unii, zarówno administrator, jak i odbiorca ponoszą odpowiedzialność za zgodność tego przesłania z prawem.

Prokuratura Europejska jest zobowiązana do sprawdzenia kompetencji tej innej instytucji, organu lub jednostki organizacyjnej Unii i dokonuje wstępnej oceny konieczności przesłania operacyjnych danych. Jeżeli powstają wątpliwości co do tej konieczności, Prokuratura Europejska występuje do odbiorcy o udzielenie dalszych informacji.

Inna instytucja, organ lub jednostka organizacyjna Unii zapewnia, by konieczność przesłania operacyjnych danych mogła być zweryfikowana po dokonaniu przesłania.

3. Inna instytucja, organ lub jednostka organizacyjna Unii przetwarza operacyjne dane osobowe tylko do celów, dla których zostały one przesłane.

Artykuł 55

Przetwarzanie szczególnych kategorii operacyjnych danych osobowych

1. Przetwarzanie operacyjnych danych osobowych ujawniających pochodzenie rasowe lub etniczne, poglądy polityczne, przekonania religijne lub światopoglądowe lub przynależność do związków zawodowych, a także przetwarzanie danych genetycznych, danych biometrycznych w celu jednoznacznego zidentyfikowania osoby fizycznej, operacyjnych danych osobowych dotyczących zdrowia lub operacyjnych danych osobowych dotyczących życia seksualnego lub orientacji seksualnej osoby fizycznej jest dozwolone wyłącznie wtedy, jeżeli jest bezwzględnie niezbędne do celów postępowań przygotowawczych prowadzonych przez Prokuraturę Europejską, podlega odpowiednim zabezpieczeniom w odniesieniu do praw i wolności osoby, której dane dotyczą, oraz wyłącznie jeśli dane te uzupełniają inne operacyjne dane osobowe już przetwarzane przez Prokuraturę Europejską.

2. Inspektor ochrony danych jest niezwłocznie informowany o zastosowaniu niniejszego artykułu.

Artykuł 56

Zautomatyzowane podejmowanie decyzji w indywidualnych przypadkach, w tym profilowanie

Osoba, której dane dotyczą, ma prawo do tego, by nie podlegać decyzji Prokuratury Europejskiej, która to decyzja opiera się wyłącznie na zautomatyzowanym przetwarzaniu, w tym profilowaniu, i wywołuje wobec tej osoby skutki prawne lub w podobny sposób istotnie na nią wpływa.

Artykuł 57

Komunikacja oraz tryb wykonywania praw przez osobę, której dane dotyczą

1. Prokuratura Europejska podejmuje rozsądne działania, aby udzielić osobie, której dane dotyczą, wszelkich informacji, o których mowa w art. 58. Prowadzi z nią komunikację w sprawie przetwarzania w odniesieniu do art. 56, 59–62 i 75 w związku, zrozumiałej i łatwo dostępnej formie, przy użyciu jasnego i prostego języka. Informacje przekazuje się wszelkimi stosownymi sposobami, w tym elektronicznie. Co do zasady administrator udziela informacji w takiej samej formie, w jakiej przedłożono wniosek

2. Prokuratura Europejska ułatwia osobie, której dane dotyczą, wykonywanie praw przysługujących jej na mocy art. 58–62.

3. Prokuratura Europejska bez zbędnej zwłoki, a w każdym razie nie później niż w terminie trzech miesięcy od otrzymania wniosku od osoby, której dane dotyczą, informuje pisemnie tę osobę o wszelkich działaniach podjętych w związku z jej wnioskiem.

4. Prokuratura Europejska zapewnia, by informacje przekazywane na mocy art. 58 oraz wszelka komunikacja i wszelkie działania podjęte zgodnie z art. 56, 59–62 i 75 były wolne od opłat. Jeżeli wnioski osoby, której dane dotyczą, są w sposób oczywisty nieuzasadnione lub nadmierne, zwłaszcza ze względu na ich powtarzalność, Prokuratura Europejska może:

- a) pobrać rozsądną opłatę, uwzględniając administracyjne koszty udzielania informacji, prowadzenia komunikacji lub podejmowania działań, o których mowa we wniosku; albo
- b) odmówić podjęcia działań w związku z wnioskiem.

Obowiązek wykazania, że wniosek jest w sposób oczywisty nieuzasadniony lub nadmierny, spoczywa na Prokuraturze Europejskiej.

5. Jeżeli Prokuratura Europejska ma uzasadnione wątpliwości co do tożsamości osoby fizycznej wnoszącej wniosek, o którym mowa w art. 59 lub 61, może złożyć wniosek o dodatkowe informacje niezbędne do potwierdzenia tożsamości osoby, której dane dotyczą.

Artykuł 58

Informacje udostępniane lub przekazywane osobie, której dane dotyczą

1. Prokuratura Europejska udostępnia osobie, której dane dotyczą, przynajmniej następujące informacje:

- a) nazwę i dane kontaktowe Prokuratury Europejskiej;
- b) dane kontaktowe inspektora ochrony danych;
- c) cele przetwarzania, do których mają posłużyć operacyjne dane osobowe;
- d) informacje o prawie do wniesienia skargi do Europejskiego Inspektora Ochrony Danych i jego dane kontaktowe;
- e) informacje o prawie do występowania z wnioskiem do Prokuratury Europejskiej o dostęp do operacyjnych danych osobowych osoby, której operacyjne dane dotyczą, ich sprostowania lub usunięcia lub ograniczenia ich przetwarzania.

2. Oprócz informacji, o których mowa w ust. 1, w konkretnych przypadkach Prokuratura Europejska przekazuje osobie, której dane dotyczą, następujące dalsze informacje umożliwiające korzystanie z przysługujących jej praw:

- a) podstawa prawna przetwarzania;
- b) okres przechowywania operacyjnych danych osobowych lub, gdy nie jest to możliwe, kryteria służące określeniu tego okresu;
- c) w stosownym przypadku kategorie odbiorców operacyjnych danych osobowych, w tym odbiorców w państwach trzecich lub organizacjach międzynarodowych;
- d) w razie potrzeby dalsze informacje, zwłaszcza gdy operacyjne dane osobowe są zbierane bez wiedzy osoby, której dotyczą.

3. Prokuratura Europejska może opóźnić, ograniczyć lub pominąć przekazywanie osobie, której dane dotyczą, informacji przewidzianych w ust. 2, w takim zakresie i przez taki okres, w jakim odnośny środek jest działaniem koniecznym i proporcjonalnym w społeczeństwie demokratycznym – z należyтым uwzględnieniem praw podstawowych i uzasadnionych interesów danej osoby fizycznej – aby:

- a) uniemożliwić utrudnianie prowadzenia urzędowych lub sądowych dochodzeń, postępowań przygotowawczych lub procedur;
- b) uniemożliwić zakłócanie zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania przestępstw lub wykonywania kar;
- c) chronić bezpieczeństwo publiczne państw członkowskich Unii Europejskiej;
- d) chronić bezpieczeństwo narodowe państw członkowskich Unii Europejskiej;
- e) chronić prawa i wolności innych osób.

*Artykuł 59***Prawo dostępu przysługujące osobie, której dane dotyczą**

Osoba, której operacyjne dane dotyczą, jest uprawniona do uzyskania od Prokuratury Europejskiej potwierdzenia, czy przetwarzane są operacyjne dane osobowe jej dotyczące, a jeżeli ma to miejsce, jest uprawniona do uzyskania dostępu do nich oraz do następujących informacji:

- a) cele i podstawa prawna przetwarzania;
- b) kategorie odnośnych operacyjnych danych osobowych;
- c) informacje o odbiorcach lub kategoriach odbiorców, którym operacyjne dane osobowe zostały ujawnione, w szczególności o odbiorcach w państwach trzecich lub organizacjach międzynarodowych;
- d) w miarę możliwości planowany okres przechowywania operacyjnych danych osobowych lub, gdy nie jest to możliwe, kryteria służące określeniu tego okresu;
- e) informacje o prawie do złożenia do Prokuratury Europejskiej wniosku o sprostowanie lub usunięcie operacyjnych danych osobowych lub ograniczenie przetwarzania operacyjnych danych osobowych dotyczących tej osoby;
- f) informacje o prawie do wniesienia skargi do Europejskiego Inspektora Ochrony Danych i dane kontaktowe Europejskiego Inspektora Ochrony Danych;
- g) informacje o tym, jakie operacyjne dane osobowe są przetwarzane, oraz wszelkie dostępne informacje o ich pochodzeniu.

*Artykuł 60***Ograniczenia prawa dostępu**

1. Prokuratura Europejska może ograniczyć w całości lub w części prawo dostępu osoby, której dane dotyczą, w takim zakresie i przez taki okres, w jakim takie częściowe lub całkowite ograniczenie jest działaniem niezbędnym i proporcjonalnym w społeczeństwie demokratycznym – z należyтым uwzględnieniem praw podstawowych i uzasadnionych interesów danej osoby fizycznej – aby:

- a) uniemożliwić utrudnianie prowadzenia urzędowych lub sądowych dochodzeń, postępowań przygotowawczych lub procedur;
- b) uniemożliwić zakłócanie zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania przestępstw lub wykonywania kar;
- c) chronić bezpieczeństwo publiczne państw członkowskich Unii Europejskiej;
- d) chronić bezpieczeństwo narodowe państw członkowskich Unii Europejskiej;
- e) chronić prawa i wolności innych osób.

2. W przypadku gdy dostarczenie takich informacji godziłoby w cel ust. 1, Prokuratura Europejska powiadamia osobę, której dane dotyczą, wyłącznie o tym, że przeprowadziła czynności sprawdzające, nie podając żadnych informacji, które mogłyby ujawnić, czy dotyczące jej operacyjne dane osobowe są przetwarzane przez Prokuraturę Europejską.

Prokuratura Europejska informuje osobę, której dane dotyczą, o możliwości wniesienia wobec decyzji Prokuratury Europejskiej skargi do Europejskiego Inspektora Ochrony Danych lub środka zaskarżenia do Trybunału Sprawiedliwości.

3. Prokuratura Europejska dokumentuje faktyczne lub prawne podstawy decyzji. Informacje te są udostępniane Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych na jego wniosek.

*Artykuł 61***Prawo do sprostowania lub usunięcia operacyjnych danych osobowych oraz ograniczenia ich przetwarzania**

1. Osoba, której dane dotyczą, ma prawo uzyskania od Prokuratury Europejskiej sprostowania bez zbędnej zwłoki jej operacyjnych danych osobowych, jeżeli są nieprawidłowe. Z uwzględnieniem celów przetwarzania, osoba, której dane dotyczą, ma prawo uzyskania uzupełnienia niekompletnych operacyjnych danych osobowych, w tym poprzez przedstawienie dodatkowego oświadczenia.

2. Prokuratura Europejska bez zbędnej zwłoki usuwa operacyjne dane osobowe, a osoba, której dane dotyczą, ma prawo uzyskać od Prokuratury Europejskiej usunięcie bez zbędnej zwłoki jej operacyjnych danych osobowych, w przypadku gdy ich przetwarzanie stanowi naruszenie art. 47, 49 lub 55 lub gdy operacyjne dane osobowe muszą zostać usunięte w celu wywiązania się z obowiązku prawnego, któremu podlega Prokuratura Europejska.

3. Zamiast usuwać dane, Prokuratura Europejska ogranicza przetwarzanie, w przypadkach gdy:

- a) osoba, której operacyjne dane dotyczą, kwestionuje prawidłowość danych osobowych, a ich prawidłowości lub nieprawidłowości nie można stwierdzić; lub
- b) operacyjne dane osobowe muszą zostać zachowane do celów dowodowych.

Jeżeli przetwarzanie jest ograniczone na mocy akapitu pierwszego lit. a), przed zniesieniem tego ograniczenia Prokuratura Europejska informuje o tym osobę, której dane dotyczą.

4. Jeżeli przetwarzanie jest ograniczone na mocy ust. 3, takie operacyjne dane osobowe są przetwarzane – z wyjątkiem przechowywania – wyłącznie do celów ochrony praw osoby, której dane dotyczą, lub innej osoby fizycznej lub prawnej będącej stroną postępowania prowadzonego przez Prokuraturę Europejską lub do celów określonych w ust. 3 lit. b).

5. Prokuratura Europejska informuje na piśmie osobę, której operacyjne dane dotyczą, o każdej odmowie sprostowania lub usunięcia danych osobowych lub ograniczenia przetwarzania danych oraz o przyczynach tej odmowy. Prokuratura Europejska może w całości lub w części ograniczyć obowiązek udzielania takich informacji, jeżeli takie ograniczenie jest działaniem niezbędnym i proporcjonalnym w społeczeństwie demokratycznym – z należyтым uwzględnieniem praw podstawowych i uzasadnionych interesów danej osoby fizycznej – aby:

- a) uniemożliwić utrudnianie prowadzenia urzędowych lub sądowych dochodzeń, postępowań przygotowawczych lub procedur;
- b) uniemożliwić zakłócanie zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania przestępstw lub wykonywania kar;
- c) chronić bezpieczeństwo publiczne państw członkowskich Unii Europejskiej;
- d) chronić bezpieczeństwo narodowe państw członkowskich Unii Europejskiej;
- e) chronić prawa i wolności innych osób.

Prokuratura Europejska informuje osobę, której dane dotyczą, o możliwości wniesienia wobec decyzji Prokuratury Europejskiej skargi do Europejskiego Inspektora Ochrony Danych lub środka zaskarżenia do Trybunału Sprawiedliwości.

6. Prokuratura Europejska informuje o sprostowaniu nieprawidłowych operacyjnych danych osobowych właściwy organ, od którego nieprawidłowe operacyjne dane osobowe pochodzą.

7. Prokuratura Europejska, w przypadkach sprostowania lub usunięcia operacyjnych danych osobowych lub ograniczenia ich przetwarzania na podstawie ust. 1, 2 i 3, powiadamia o tym odbiorców i informuje ich, że muszą dokonać sprostowania lub usunięcia operacyjnych danych osobowych lub ograniczenia przetwarzania operacyjnych danych osobowych, za które odpowiadają.

Artykuł 62

Wykonywanie praw osoby, której dane dotyczą, i weryfikacja przez Europejskiego Inspektora Ochrony Danych

1. W przypadkach, o których mowa w art. 58 ust. 3, art. 60 ust. 2 i art. 61 ust. 5, osoba, której dane dotyczą, może wykonywać swoje prawa także za pośrednictwem Europejskiego Inspektora Ochrony Danych.

2. Prokuratura Europejska informuje osobę, której dane dotyczą, o możliwości wykonywania przysługujących jej praw za pośrednictwem Europejskiego Inspektora Ochrony Danych na mocy ust. 1.

3. W razie wykonywania prawa, o którym mowa w ust. 1, Europejski Inspektor Ochrony Danych informuje osobę, której dane dotyczą, co najmniej o fakcie przeprowadzenia wszelkich niezbędnych weryfikacji lub przeglądu. Europejski Inspektor Ochrony Danych informuje osobę, której dane dotyczą, o przysługującym jej prawie do wniesienia wobec wydanej przez siebie decyzji środka zaskarżenia do Trybunału Sprawiedliwości.

Artykuł 63

Obowiązki Prokuratury Europejskiej

1. Uwzględniając charakter, zakres, kontekst i cele przetwarzania oraz ryzyko – o różnym prawdopodobieństwie i wadze – naruszenia praw i wolności osób fizycznych, Prokuratura Europejska wdraża odpowiednie środki techniczne i organizacyjne, aby przetwarzanie odbywało się zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i aby móc to wykazać. Środki te są w razie potrzeby poddawane przeglądowi i uaktualnianie.
2. Jeżeli jest to proporcjonalne w stosunku do czynności przetwarzania, środki, o których mowa w ust. 1, obejmują wdrożenie przez Prokuraturę Europejską odpowiednich polityk w zakresie ochrony danych.

Artykuł 64

Współadministratorzy

1. Jeżeli Prokuratura Europejska wraz z co najmniej jednym administratorem wspólnie ustala cele i sposoby przetwarzania, są oni współadministratorami. W drodze wspólnych uzgodnień współadministratorzy w przejrzysty sposób określają podział swoich obowiązków w zakresie wypełnienia swoich obowiązków dotyczących ochrony danych, w szczególności w odniesieniu do wykonywania przez osobę, której dane dotyczą, przysługujących jej praw, oraz podział obowiązków w zakresie udzielania informacji, chyba że przypadające im obowiązki i ich zakres określa prawo Unii lub prawo państwa członkowskiego Unii Europejskiej, któremu administratorzy ci podlegają. W uzgodnieniach można wskazać punkt kontaktowy dla osób, których dane dotyczą.
2. Uzgodnienia, o których mowa w ust. 1, należyście odzwierciedlają odpowiednie zakresy obowiązków współadministratorów oraz relacje pomiędzy nimi a osobami, których dane dotyczą. Zasadnicza treść uzgodnień jest udostępniana osobom, których dane dotyczą.
3. Niezależnie od uzgodnień, o których mowa w ust. 1, osoba, której dane dotyczą, może wykonywać prawa przysługujące jej na mocy niniejszego rozporządzenia wobec każdego z administratorów.

Artykuł 65

Podmiot przetwarzający

1. Jeżeli przetwarzanie ma być dokonywane w imieniu Prokuratury Europejskiej, korzysta ona wyłącznie z usług takich podmiotów przetwarzających, które zapewniają wystarczające gwarancje wdrożenia odpowiednich środków technicznych i organizacyjnych, by przetwarzanie spełniało wymogi niniejszego rozporządzenia i zapewniało ochronę praw osób, których dane dotyczą.
2. Podmiot przetwarzający nie korzysta z usług innego podmiotu przetwarzającego bez uprzedniej szczegółowej lub ogólnej pisemnej zgody Prokuratury Europejskiej. W przypadku ogólnej pisemnej zgody podmiot przetwarzający informuje Prokuraturę Europejską o wszelkich zamierzonych zmianach dotyczących dodania lub zastąpienia innych podmiotów przetwarzających, dając tym samym administratorowi możliwość wyrażenia sprzeciwu wobec takich zmian.
3. Przetwarzanie przez podmiot przetwarzający odbywa się na podstawie umowy lub innego instrumentu prawnego, które podlegają prawu Unii lub prawu państwa członkowskiego Unii Europejskiej i wiążą podmiot przetwarzający i Prokuraturę Europejską, określają przedmiot i czas trwania przetwarzania, charakter i cel przetwarzania, rodzaj danych osobowych oraz kategorie osób, których operacyjne dane osobowe dotyczą, oraz obowiązki i prawa Prokuratury Europejskiej. Ta umowa lub inny instrument prawny stanowią w szczególności, że podmiot przetwarzający:
 - a) działa wyłącznie na polecenie administratora;
 - b) zapewnia, by osoby upoważnione do przetwarzania operacyjnych danych osobowych zobowiązały się do zachowania poufności lub by podlegały odpowiedniemu ustawowemu obowiązkowi zachowania poufności;
 - c) wszelkimi odpowiednimi sposobami pomaga administratorowi w przestrzeganiu przepisów dotyczących praw osoby, której dane dotyczą;
 - d) po zakończeniu świadczenia usług związanych z przetwarzaniem, w zależności od decyzji Prokuratury Europejskiej, usuwa lub zwraca jej wszelkie operacyjne dane osobowe oraz usuwa wszelkie ich istniejące kopie, chyba że prawo Unii lub prawo państwa członkowskiego Unii Europejskiej nakazuje przechowywanie operacyjne danych osobowych;

- e) udostępnia Prokuraturze Europejskiej wszelkie informacje niezbędne do wykazania zgodności z obowiązkami określonymi w niniejszym artykule;
 - f) przestrzega warunków korzystania z usług innego podmiotu przetwarzającego, o których to warunkach mowa w ust. 2 i 3.
4. Umowa lub inny instrument prawny, o których mowa w ust. 3, mają formę pisemną, w tym formę elektroniczną.
5. Jeżeli podmiot przetwarzający, określając cele i sposoby przetwarzania, naruszy niniejsze rozporządzenie, uznaje się go za administratora w odniesieniu do tego przetwarzania.

Artykuł 66

Przetwarzanie z upoważnienia administratora lub podmiotu przetwarzającego

Podmiot przetwarzający i każda osoba działająca z upoważnienia Prokuratury Europejskiej lub podmiotu przetwarzającego i mająca dostęp do operacyjnych danych osobowych mogą przetwarzać je wyłącznie na polecenie Prokuratury Europejskiej, chyba że przetwarzania wymaga prawo Unii lub prawo państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

Artykuł 67

Uwzględnianie ochrony danych w fazie projektowania oraz domyślna ochrona danych

1. Prokuratura Europejska – uwzględniając stan wiedzy technicznej, koszt wdrożenia oraz charakter, zakres, kontekst i cele przetwarzania, a także wynikające z przetwarzania ryzyko (o różnym prawdopodobieństwie i wadze) naruszenia praw i wolności osób fizycznych – zarówno w czasie określania sposobów przetwarzania, jak i w czasie samego przetwarzania, wdraża odpowiednie środki techniczne i organizacyjne, takie jak pseudonimizacja, które zostały zaprojektowane w celu skutecznej realizacji zasad ochrony danych, takich jak minimalizacja danych, oraz w celu zapewnienia niezbędnych zabezpieczeń przy przetwarzaniu, tak by spełnić wymogi niniejszego rozporządzenia oraz chronić prawa osób, których dane dotyczą.
2. Prokuratura Europejska wdraża odpowiednie środki techniczne i organizacyjne w celu zapewnienia, aby domyślnie przetwarzane były wyłącznie te operacyjne dane osobowe, które są adekwatne, stosowne i nienadmierne w stosunku do celu przetwarzania. Obowiązek ten odnosi się do ilości zbieranych operacyjnych danych osobowych, zakresu ich przetwarzania, okresu ich przechowywania oraz ich dostępności. W szczególności środki te zapewniają, by domyślnie operacyjne dane osobowe nie były udostępniane bez interwencji danej osoby nieokreślonej liczbie osób fizycznych.

Artykuł 68

Rejestry kategorii czynności przetwarzania

1. Prokuratura Europejska prowadzi rejestr wszystkich kategorii czynności przetwarzania, za które odpowiada. W rejestrze tym zamieszcza się wszystkie następujące informacje:
- a) dane kontaktowe Prokuratury Europejskiej oraz imię i nazwisko i dane kontaktowe inspektora ochrony danych;
 - b) cele przetwarzania;
 - c) opis kategorii osób, których dane dotyczą, oraz kategorii operacyjnych danych osobowych;
 - d) kategorie odbiorców, którym operacyjne dane osobowe zostały lub zostaną ujawnione, w tym odbiorców w państwach trzecich lub w organizacjach międzynarodowych;
 - e) gdy ma to zastosowanie, informacje o przypadkach przekazania operacyjnych danych osobowych do państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej, w tym nazwa tego państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej;
 - f) o ile jest to możliwe, planowane terminy usunięcia poszczególnych kategorii danych;
 - g) o ile jest to możliwe, ogólny opis technicznych i organizacyjnych środków bezpieczeństwa, o których mowa w art. 73.
2. Rejestry, o których mowa w ust. 1, mają formę pisemną, w tym formę elektroniczną.
3. Prokuratura Europejska udostępnia rejestr Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych na jego wniosek

*Artykuł 69***Prowadzenie ewidencji w odniesieniu do zautomatyzowanego przetwarzania**

1. Prokuratura Europejska prowadzi ewidencję następujących operacji przetwarzania prowadzonych w zautomatyzowanych systemach przetwarzania: zbieranie, modyfikowanie, przeglądanie, ujawnianie wraz z przekazywaniem, łączenie i usuwanie operacyjnych danych osobowych używanych do celów operacyjnych. Ewidencja przeglądania i ujawniania pozwala ustalić zasadność oraz datę i godzinę przeprowadzenia takich operacji, tożsamość osoby, która przeglądała lub ujawniała operacyjne dane osobowe, oraz, w miarę możliwości, tożsamość odbiorców takich operacyjnych danych osobowych.
2. Ewidencja jest używana wyłącznie do weryfikacji zgodności przetwarzania z prawem, do monitorowania własnej działalności, zapewnienia integralności i bezpieczeństwa operacyjnych danych osobowych oraz na potrzeby postępowania karnego. Wpisy do ewidencji są usuwane po trzech latach, chyba że są wciąż potrzebne do trwających kontroli.
3. Prokuratura Europejska udostępnia ewidencję Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych na jego wniosek.

*Artykuł 70***Współpraca z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych**

Prokuratura Europejska na wniosek Europejskiego Inspektora Ochrony Danych współpracuje z nim w wykonywaniu swoich obowiązków.

*Artykuł 71***Ocena skutków pod kątem ochrony danych**

1. Jeżeli dany rodzaj przetwarzania – w szczególności z użyciem nowych technologii – ze względu na swój charakter, zakres, kontekst i cele może skutkować powstaniem wysokiego ryzyka naruszenia praw i wolności osób fizycznych, Prokuratura Europejska przed przeprowadzeniem przetwarzania dokonuje oceny skutków planowanych operacji przetwarzania pod kątem ochrony operacyjnych danych osobowych.
2. Ocena, o której mowa w ust. 1, zawiera co najmniej ogólny opis planowanych operacji przetwarzania, ocenę ryzyka naruszenia praw i wolności osób, których dane dotyczą, środki planowane w celu zaradzenia takiemu ryzyku, zabezpieczenia, środki i mechanizmy bezpieczeństwa mające zapewnić ochronę operacyjnych danych osobowych i wykazać zgodność z niniejszym rozporządzeniem, z uwzględnieniem praw i uzasadnionych interesów osób, których dane dotyczą, i innych zainteresowanych osób.

*Artykuł 72***Uprzednie konsultacje z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych**

1. Prokuratura Europejska konsultuje się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych przed przeprowadzeniem przetwarzania, które będzie częścią nowego systemu zbioru danych, w sytuacjach gdy:
 - a) ocena skutków w zakresie ochrony danych, o której mowa w art. 71, wykaże, że przetwarzanie powodowałoby wysokie ryzyko w razie niepodjęcia przez Prokuraturę Europejską środków w celu zminimalizowania tego ryzyka; lub
 - b) odnośny rodzaj przetwarzania – zwłaszcza z użyciem nowych technologii, mechanizmów lub procedur – stwarza wysokie ryzyko naruszenia praw i wolności osób, których dane dotyczą.
2. Europejski Inspektor Ochrony Danych może sporządzić wykaz operacji przetwarzania, które wymagają uprzednich konsultacji zgodnie z ust. 1.
3. Prokuratura Europejska przedstawia Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych ocenę skutków w zakresie ochrony danych, o której mowa w art. 71, oraz – na jego wniosek – wszelkie inne informacje umożliwiające Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych ocenę zgodności przetwarzania z przepisami, w szczególności ocenę ryzyka dla ochrony operacyjnych danych osobowych osoby, której dane dotyczą, oraz ocenę powiązanych zabezpieczeń.

4. Jeżeli Europejski Inspektor Ochrony Danych jest zdania, że zamierzone przetwarzanie, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, stanowiłoby naruszenie niniejszego rozporządzenia – w szczególności gdy Prokuratura Europejska niedostatecznie zidentyfikowała lub zminimalizowała ryzyko – Europejski Inspektor Ochrony Danych w terminie do sześciu tygodni po otrzymaniu wniosku o konsultację udziela Prokuraturze Europejskiej pisemnej porady zgodnie ze swoimi uprawnieniami, o których mowa w art. 85. Termin ten można przedłużyć o miesiąc ze względu na złożony charakter zamierzonego przetwarzania. Europejski Inspektor Ochrony Danych informuje Prokuraturę Europejską o takim przedłużeniu w terminie jednego miesiąca od otrzymania wniosku w sprawie konsultacji, z podaniem przyczyn tego opóźnienia.

Artykuł 73

Bezpieczeństwo przetwarzania operacyjnych danych osobowych

1. Uwzględniając stan wiedzy technicznej, koszt wdrożenia oraz charakter, zakres, kontekst i cele przetwarzania, a także ryzyko – o różnym prawdopodobieństwie i wadze – naruszenia praw i wolności osób fizycznych, Prokuratura Europejska wdraża odpowiednie środki techniczne i organizacyjne dla zagwarantowania poziomu bezpieczeństwa odpowiadającego temu ryzyku, zwłaszcza jeżeli chodzi o przetwarzanie szczególnych kategorii operacyjnych danych osobowych, o których mowa w art. 55.

2. W odniesieniu do zautomatyzowanego przetwarzania Prokuratura Europejska po ocenie ryzyka wdraża środki, które:

- a) uniemożliwią osobom nieuprawnionym dostęp do sprzętu używanego do przetwarzania (kontrola dostępu do sprzętu);
- b) zapobiegą nieuprawnionemu odczytywaniu, kopiowaniu, zmienianiu lub usuwaniu nośników danych (kontrola nośników danych);
- c) zapobiegą nieuprawnionemu wprowadzaniu danych oraz nieuprawnionemu oglądaniu, zmienianiu lub usuwaniu przechowywanych operacyjnych danych osobowych (kontrola przechowywania);
- d) zapobiegą korzystaniu z systemów zautomatyzowanego przetwarzania przez osoby nieuprawnione, używające sprzętu do przesyłu danych (kontrola użytkowników);
- e) zapewnią osobom uprawnionym do korzystania z systemu zautomatyzowanego przetwarzania dostęp wyłącznie do operacyjnych danych osobowych objętych posiadaniem przez nie uprawnieniem (kontrola dostępu do danych);
- f) pozwolą zweryfikować i ustalić podmioty, którym operacyjne dane osobowe zostały lub mogą zostać przesłane lub udostępnione za pomocą przesyłu danych (kontrola przesyłu danych);
- g) pozwolą na późniejszym etapie zweryfikować i stwierdzić, które operacyjne dane osobowe zostały wprowadzone do systemów zautomatyzowanego przetwarzania danych, kiedy i przez kogo (kontrola wprowadzania danych);
- h) zapobiegą nieuprawnionemu odczytywaniu, kopiowaniu, zmienianiu lub usuwaniu operacyjnych danych osobowych podczas ich przekazywania lub podczas przenoszenia nośników danych (kontrola transportu);
- i) zapewnią – w razie awarii – możliwość przywrócenia zainstalowanych systemów (odzyskiwanie);
- j) zapewnią działanie funkcji systemu, zgłaszanie występujących w nich błędów (niezawodność) oraz odporność przechowywanych operacyjnych danych osobowych na uszkodzenia powodowane błędnym działaniem systemu (integralność).

Artykuł 74

Zgłaszanie naruszenia ochrony danych osobowych Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych

1. W przypadku naruszenia ochrony danych osobowych Prokuratora Europejska bez zbędnej zwłoki – w miarę możliwości nie później niż w terminie 72 godzin po powzięciu wiadomości o tym naruszeniu – zgłasza je Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych, chyba że jest mało prawdopodobne, by naruszenie to skutkowało ryzykiem naruszenia praw i wolności osób fizycznych. Do zgłoszenia, które przekazano Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych po upływie 72 godzin, dołącza się wyjaśnienie przyczyn opóźnienia.

2. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1, musi co najmniej:
 - a) opisywać charakter naruszenia ochrony danych osobowych, w tym w miarę możliwości wskazywać kategorie i przybliżoną liczbę osób, których dane dotyczą, oraz kategorie i przybliżoną liczbę wpisów danych osobowych, których dotyczy naruszenie;
 - b) zawierać imię i nazwisko oraz dane kontaktowe inspektora ochrony danych;
 - c) opisywać możliwe konsekwencje naruszenia ochrony danych osobowych;
 - d) opisywać środki zastosowane przez Prokuraturę Europejską lub które proponuje się jej podjąć w celu zaradzenia naruszeniu ochrony danych osobowych, w tym w stosownych przypadkach środki w celu zminimalizowania jego ewentualnych negatywnych skutków.
3. Jeżeli – i w zakresie, w jakim – informacji, o których mowa w ust. 2, nie da się przekazać w tym samym czasie, można je przekazywać sukcesywnie bez zbędnej zwłoki.
4. Prokuratura Europejska dokumentuje wszelkie naruszenia ochrony danych osobowych, o których mowa w ust. 1, wraz z okolicznościami faktycznymi naruszenia danych osobowych, jego skutkami oraz podjętymi działaniami naprawczymi. Dokumentacja ta musi pozwolić Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych na zweryfikowanie przestrzegania niniejszego artykułu.
5. W przypadku gdy naruszenie ochrony danych osobowych dotyczy danych osobowych przesłanych przez lub do innego administratora, Prokuratora Europejska bez zbędnej zwłoki przekazuje informacje, o których mowa w ust. 3, temu administratorowi.

Artykuł 75

Zawiadamianie osoby, której dane dotyczą, o naruszeniu ochrony danych osobowych

1. Jeżeli naruszenie ochrony danych osobowych może powodować wysokie ryzyko naruszenia praw i wolności osób fizycznych, Prokuratura Europejska bez zbędnej zwłoki zawiadamia osobę, której dane dotyczą, o takim naruszeniu.
2. Skierowane do osoby, której dane dotyczą, zawiadomienie wskazane w ust. 1 niniejszego artykułu opisuje jasnym i prostym językiem charakter naruszenia ochrony danych osobowych i zawiera co najmniej informacje i zalecenia, o których mowa w art. 74 ust. 2 lit. b), c) i d).
3. Skierowane do osoby, której dane dotyczą, zawiadomienie wskazane w ust. 1 nie jest wymagane, jeżeli spełniony został jeden z następujących warunków:
 - a) Prokuratura Europejska wdrożyła odpowiednie techniczne i organizacyjne środki ochrony i środki te zostały zastosowane do danych osobowych, których dotyczy naruszenie, zwłaszcza środki takie jak szyfrowanie, uniemożliwiające ich odczyt osobom nieuprawnionym do dostępu do tych danych osobowych;
 - b) Prokuratura Europejska zastosowała następnie środki eliminujące prawdopodobieństwo wystąpienia wspomnianego w ust. 1 wysokiego ryzyka naruszenia praw i wolności osoby, której dane dotyczą;
 - c) wymagałoby ono niewspółmiernie dużego wysiłku. W takim przypadku wydany zostaje publiczny komunikat lub zastosowany zostaje podobny środek, za pomocą którego osoby, których dane dotyczą, zostają poinformowane w równie skuteczny sposób.
4. Jeżeli Prokuratura Europejska nie zawiadomiła jeszcze osoby, której dane dotyczą, o naruszeniu ochrony danych osobowych, Europejski Inspektor Ochrony Danych – biorąc pod uwagę prawdopodobieństwo, że to naruszenie ochrony danych osobowych spowoduje wysokie ryzyko – może od niej tego zażądać lub może stwierdzić, że spełniony został jeden z warunków, o których mowa w ust. 3.
5. Skierowane do osoby, której dane dotyczą, zawiadomienie wskazane w ust. 1 niniejszego artykułu można opóźnić, ograniczyć lub pominąć, o ile spełnione zostaną warunki i przesłanki wskazane w art. 60 ust. 3.

Artykuł 76

Udzielenie dostępu do operacyjnych danych osobowych przetwarzanych wewnątrz Prokuratury Europejskiej

Tylko Europejski Prokurator Generalny, prokuratorzy europejscy, delegowani prokuratorzy europejscy oraz pomagający im upoważnieni pracownicy mogą, w celu wykonywania swoich zadań i z zachowaniem ograniczeń przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, mieć dostęp do operacyjnych danych osobowych przetwarzanych przez Prokuraturę Europejską.

*Artykuł 77***Wyznaczenie inspektora ochrony danych**

1. Kolegium wyznacza inspektora ochrony danych na podstawie propozycji Europejskiego Prokuratora Generalnego. Inspektor ochrony danych jest jednym z pracowników specjalnie powołanym do pełnienia tej funkcji. Wykonując swoje zadania, inspektor ochrony danych działa niezależnie i nie może przyjmować żadnych poleceń.
2. Inspektor ochrony danych jest wybierany na podstawie swoich kwalifikacji zawodowych, w szczególności wiedzy fachowej na temat prawa i praktyki w dziedzinie ochrony danych oraz umiejętności wypełnienia zadań, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, w szczególności tych, o których mowa w art. 79.
3. Wybór inspektora ochrony danych nie może powodować konfliktu interesów między jego obowiązkami jako inspektora ochrony danych a innymi oficjalnymi obowiązkami, w szczególności w odniesieniu do stosowania niniejszego rozporządzenia.
4. Inspektor ochrony danych zostaje powołany na okres czterech lat i może zostać ponownie powołany na maksymalny łączny okres ośmiu lat. Może zostać odwołany ze stanowiska inspektora ochrony danych przez kolegium tylko za zgodą Europejskiego Inspektora Ochrony Danych, jeśli przestał spełniać warunki konieczne do wykonywania swoich obowiązków.
5. Prokuratura Europejska publikuje dane kontaktowe inspektora ochrony danych i przekazuje je Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych.

*Artykuł 78***Status inspektora ochrony danych**

1. Prokuratura Europejska zapewnia właściwe i odpowiednio wczesne włączanie inspektora ochrony danych we wszystkie sprawy dotyczące ochrony danych osobowych.
2. Prokuratura Europejska wspiera inspektora ochrony danych w wypełnianiu przez niego zadań, o których mowa w art. 79, zapewniając mu zasoby niezbędne do wykonania tych zadań oraz zapewniając mu dostęp do danych osobowych i operacji przetwarzania, a także zasoby niezbędne do utrzymania jego wiedzy fachowej.
3. Prokuratura Europejska zapewnia, by inspektor ochrony danych nie otrzymywał poleceń dotyczących wykonywania tych zadań. Inspektor nie może zostać odwołany ani być karany przez kolegium za wypełnianie swoich zadań. Inspektor ochrony danych podlega bezpośrednio Europejskiemu Prokuratorowi Generalnemu.
4. Osoby, których dane dotyczą, mogą kontaktować się z inspektorem ochrony danych we wszystkich sprawach związanych z przetwarzaniem ich danych osobowych oraz z wykonywaniem praw przysługujących im na mocy niniejszego rozporządzenia oraz na mocy rozporządzenia (WE) nr 45/2001.
5. Kolegium przyjmuje przepisy wykonawcze dotyczące inspektora ochrony danych. Wspomniane przepisy wykonawcze dotyczą w szczególności procedury wyboru na stanowisko inspektora ochrony danych i odwołania z tego stanowiska, a także zadań, obowiązków i uprawnień oraz ochrony niezależności inspektora ochrony danych.
6. Prokuratura Europejska zapewnia inspektorowi ochrony danych pracowników i zasoby niezbędne do wykonywania jego obowiązków.
7. Inspektor ochrony danych i jego pracownicy podlegają obowiązkowi zachowania poufności zgodnie z art. 108.

*Artykuł 79***Zadania inspektora ochrony danych**

1. Inspektor ochrony danych realizuje w szczególności następujące zadania w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych:
 - a) zapewnienie w sposób niezależny przestrzegania przez Prokuraturę Europejską przepisów dotyczących ochrony danych zawartych w niniejszym rozporządzeniu, w rozporządzeniu (WE) nr 45/2001 oraz odpowiednich przepisów dotyczących ochrony danych zawartych w regulaminie wewnętrznym Prokuratury Europejskiej; obejmuje to monitorowanie przestrzegania niniejszego rozporządzenia, innych przepisów unijnych lub krajowych o ochronie danych oraz polityk Prokuratury Europejskiej w dziedzinie ochrony danych osobowych, w tym podziału obowiązków, działań zwiększających wiedzę, szkoleń pracowników uczestniczących w operacjach przetwarzania oraz powiązanych z tym audytów;

- b) informowanie Prokuratury Europejskiej oraz pracowników, którzy przetwarzają dane osobowe, o obowiązkach spoczywających na nich na mocy niniejszego rozporządzenia oraz innych przepisów unijnych lub krajowych o ochronie danych i doradzanie im w tych kwestiach;
- c) udzielanie na wniosek porad co do oceny skutków w zakresie ochrony danych oraz monitorowanie jej wyników zgodnie z art. 71;
- d) zapewnianie prowadzenia rejestru przekazywanych i otrzymywanych danych osobowych zgodnie z przepisami, które zostaną określone w regulaminie wewnętrznym Prokuratury Europejskiej;
- e) współpraca z pracownikami Prokuratury Europejskiej odpowiedzialnymi za procedury, szkolenia i doradztwo w zakresie przetwarzania danych;
- f) współpraca z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych;
- g) zapewnianie, by osoby, których dane dotyczą, były informowane o prawach przysługujących im na mocy niniejszego rozporządzenia;
- h) pełnienie funkcji punktu kontaktowego dla Europejskiego Inspektora Ochrony Danych w kwestiach związanych z przetwarzaniem, w tym z uprzednimi konsultacjami, o których mowa w art. 72, oraz w stosownych przypadkach prowadzenie konsultacji we wszelkich innych sprawach;
- i) przygotowanie sprawozdania rocznego i przekazanie go Europejskiemu Prokuratorowi Generalnemu oraz Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych.

2. Inspektor ochrony danych pełni funkcje określone w rozporządzeniu (WE) nr 45/2001 w odniesieniu do administracyjnych danych osobowych.

3. Inspektor ochrony danych i pracownicy Prokuratury Europejskiej pomagający inspektorowi ochrony danych w wykonywaniu jego obowiązków mają dostęp do danych osobowych przetwarzanych przez Prokuraturę Europejską oraz do jej pomieszczeń w zakresie niezbędnym do realizacji swoich zadań.

4. Jeśli inspektor ochrony danych uzna, że przepisy rozporządzenia (WE) nr 45/2001 dotyczące przetwarzania administracyjnych danych osobowych lub przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące przetwarzania operacyjnych danych osobowych nie są przestrzegane, informuje o tym Europejskiego Prokuratora Generalnego i wzywa go do usunięcia tego naruszenia w określonym terminie. Jeżeli Europejski Prokurator Generalny nie usunie w określonym terminie naruszenia związanego z przetwarzaniem danych, inspektor ochrony danych przekazuje sprawę Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych.

Artykuł 80

Ogólne zasady przekazywania operacyjnych danych osobowych

1. Prokuratura Europejska może przekazywać operacyjne dane osobowe do państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej – z zastrzeżeniem przestrzegania pozostałych przepisów niniejszego rozporządzenia, w szczególności art. 53 – tylko wtedy, gdy spełnione są warunki określone w artykułach 80–83, a mianowicie:

- a) przekazanie jest niezbędne do wykonywania przez Prokuraturę Europejską jej zadań;
- b) operacyjne dane osobowe są przekazywane administratorowi w państwie trzecim lub organizacji międzynarodowej, który jest organem właściwym do realizacji celów, o których mowa w art. 104;
- c) jeżeli operacyjne dane osobowe, które mają zostać przekazane zgodnie z niniejszym artykułem, zostały przekazane lub udostępnione Prokuraturze Europejskiej przez jedno z państw członkowskich Unii Europejskiej, Prokuratura Europejska uzyskuje uprzednią zgodę odpowiedniego właściwego organu tego państwa członkowskiego Unii Europejskiej zgodnie z jego prawem krajowym, chyba że to państwo członkowskie Unii Europejskiej wyraziło uprzednią zgodę na takie przekazywanie danych – ogólnie lub pod określonymi warunkami;
- d) Komisja stwierdziła na podstawie art. 81, że dane państwo trzecie lub dana organizacja międzynarodowa zapewniają odpowiedni poziom ochrony, lub – w razie braku takiej decyzji stwierdzającej odpowiedni stopień ochrony – oferowane są lub istnieją odpowiednie zabezpieczenia zgodnie z art. 82, lub w razie braku zarówno decyzji stwierdzającej odpowiedni stopień ochrony, jak i takich odpowiednich zabezpieczeń, zastosowanie ma odstępstwo w szczególnych sytuacjach zgodnie z art. 83; oraz

e) w przypadku dalszego przekazania danych przez państwo trzecie lub organizację międzynarodową do innego państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej, Prokuratura Europejska wymaga od tego państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej zwrócenia się do niej o uprzednie zezwolenie na to dalsze przekazanie, przy czym Prokuratura Europejska może udzielić takiego zezwolenia wyłącznie po należytym uwzględnieniu wszystkich istotnych czynników, w tym wagi przestępstwa, celu, w którym operacyjne dane osobowe zostały pierwotnie przekazane, oraz stopnia ochrony danych osobowych w państwie trzecim lub organizacji międzynarodowej, do których operacyjne dane osobowe mają zostać dalej przekazane.

2. Prokuratura Europejska może przekazywać operacyjne dane osobowe bez uprzedniej zgody państwa członkowskiego Unii Europejskiej, o której to zgodzie mowa w ust. 1 lit. c), wyłącznie wtedy, gdy przekazanie ich jest niezbędne do zapobieżenia bezpośredniemu, poważnemu zagrożeniu dla bezpieczeństwa publicznego w państwie członkowskim Unii Europejskiej lub państwie trzecim lub gdy jest ono niezbędne dla ważnych interesów państwa członkowskiego Unii Europejskiej, a uprzedniej zgody nie da się uzyskać w odpowiednim terminie. Organ odpowiadający za wydanie uprzedniej zgody zostaje powiadomiony bez zbędnej zwłoki.

3. Przekazywanie operacyjnych danych osobowych otrzymanych od Prokuratury Europejskiej do państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej przez państwo członkowskie Unii Europejskiej lub instytucję, organ lub jednostkę organizacyjną Unii jest zakazane. Nie ma to zastosowania w przypadku gdy Prokuratura Europejska wyraziła zgodę na takie przekazanie, po uwzględnieniu wszystkich istotnych czynników, w tym wagi przestępstwa, celu, w którym operacyjne dane osobowe zostały pierwotnie przekazane, oraz stopnia ochrony danych osobowych w państwie trzecim lub organizacji międzynarodowej, do których operacyjne dane osobowe są przekazywane. Ten obowiązek uzyskania uprzedniej zgody Prokuratury Europejskiej nie ma zastosowania do spraw, które zostały przekazane właściwym organom krajowym zgodnie z art. 34.

4. Art. 80–83 należy stosować z myślą o zapewnieniu, by nie został naruszony stopień ochrony osób fizycznych zapewniony w niniejszym rozporządzeniu i prawie Unii.

Artykuł 81

Przekazywanie na podstawie decyzji stwierdzającej odpowiedni stopień ochrony

Prokuratura Europejska może przekazywać operacyjne dane osobowe do państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej, jeżeli Komisja zgodnie z art. 36 dyrektywy (UE) 2016/680 stwierdzi, że to państwo trzecie, terytorium lub co najmniej jeden określony sektor w tym państwie trzecim lub dana organizacja międzynarodowa zapewniają odpowiedni stopień ochrony.

Artykuł 82

Przekazywanie podlegające odpowiednim zabezpieczeniom

1. W razie braku decyzji stwierdzającej odpowiedni stopień ochrony Prokuratura Europejska może przekazywać operacyjne dane osobowe do państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej, jeżeli:

- a) w prawie wiążącym akcie wprowadzono odpowiednie zabezpieczenia ochrony operacyjnych danych osobowych; lub
- b) Prokuratura Europejska oceniła wszystkie okoliczności związane z przekazaniem operacyjnych danych osobowych i stwierdziła, że istnieją odpowiednie zabezpieczenia ochrony operacyjnych danych osobowych.

2. Prokuratura Europejska informuje Europejskiego Inspektora Ochrony Danych o kategoriach przekazanych danych na podstawie ust. 1 lit. b).

3. Jeżeli przekazanie odbywa się na podstawie ust. 1 lit. b), musi być ono udokumentowane, a dokumentację, w tym datę i godzinę przekazania, oraz informacje o właściwym organie odbierającym, o uzasadnieniu przekazania oraz o przekazanych operacyjnych danych osobowych udostępnia się Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych na jego wniosek.

Artykuł 83

Odstępstwa w szczególnych sytuacjach

1. W razie braku decyzji stwierdzającej odpowiedni stopień ochrony lub braku odpowiednich zabezpieczeń określonych w art. 82 Prokuratura Europejska może przekazać operacyjne dane osobowe do państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej wyłącznie pod warunkiem, że przekazanie ich jest niezbędne:

- a) w celu ochrony żywotnych interesów osoby, której dane dotyczą, lub innej osoby;
- b) w celu zabezpieczenia uzasadnionych interesów osoby, której dane dotyczą;

- c) w celu zapobieżenia bezpośredniemu i poważnemu ryzyku naruszenia bezpieczeństwa publicznego państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa trzeciego; lub
 - d) w indywidualnych przypadkach w celu wykonania zadań Prokuratury Europejskiej, chyba że stwierdzi ona, że podstawowe prawa i wolności konkretnej osoby, której dane dotyczą, są nadrzędne wobec interesu publicznego przemawiającego za przekazaniem.
2. Jeżeli przekazanie odbywa się na podstawie ust. 1, musi być udokumentowane, a dokumentację, w tym datę i godzinę przekazania, informacje o właściwym organie odbierającym, o uzasadnieniu przekazania oraz o przekazanych operacyjnych danych osobowych, udostępnia się Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych na jego wniosek.

Artykuł 84

Przekazywanie operacyjnych danych osobowych odbiorcom mającym siedzibę w państwach trzecich

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 80 ust. 1 lit. b) i bez uszczerbku dla umów międzynarodowych, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, Prokuratura Europejska może w indywidualnych, konkretnych przypadkach przekazywać operacyjne dane osobowe bezpośrednio odbiorcom mającym siedzibę w państwach trzecich jedynie wówczas, gdy jest to zgodne z pozostałymi przepisami niniejszego rozdziału i spełnione zostały wszystkie następujące warunki:
- a) przekazanie jest ściśle niezbędne do wykonania zadań Prokuratury Europejskiej przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu do celów, o których mowa w art. 49 ust. 1;
 - b) Prokuratura Europejska stwierdzi, że podstawowe prawa i wolności danej osoby, której dane dotyczą, nie są nadrzędne wobec interesu publicznego przemawiającego za przedmiotowym przekazaniem;
 - c) Prokuratura Europejska uzna, że przekazanie organowi w państwie trzecim właściwemu do celów, o których mowa w art. 49 ust. 1, byłoby nieskuteczne lub niewłaściwe, w szczególności dlatego, że przekazanie nie może nastąpić w odpowiednim terminie;
 - d) organ właściwy w państwie trzecim do celów, o których mowa w art. 49 ust. 1 zostanie poinformowany bez zbędnej zwłoki, chyba że byłoby to nieskuteczne lub niewłaściwe;
 - e) Prokuratura Europejska poinformuje odbiorcę o konkretnym celu lub konkretnych celach, w których operacyjne dane osobowe mają być wyłącznie przetwarzane przez odbiorcę, pod warunkiem że takie przetwarzanie jest niezbędne.
2. Umowa międzynarodowa, o której mowa w ust. 1, oznacza dwustronną lub wielostronną umowę międzynarodową obowiązującą między Unią a państwami trzecimi dotyczącą współpracy w zakresie wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych i współpracy policyjnej.
3. Jeżeli przekazanie odbywa się na podstawie ust. 1, musi być ono udokumentowane, a dokumentację, w tym datę i godzinę przekazania, oraz informacje o właściwym organie odbierającym, o uzasadnieniu przekazania oraz o przekazanych operacyjnych danych osobowych należy udostępnić Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych na jego wniosek.

Artykuł 85

Nadzór ze strony Europejskiego Inspektora Ochrony Danych

1. Europejski Inspektor Ochrony Danych jest odpowiedzialny za monitorowanie i zapewnienie stosowania przepisów niniejszego rozporządzenia dotyczących ochrony podstawowych praw i wolności osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania operacyjnych danych osobowych przez Prokuraturę Europejską oraz za doradzanie Prokuraturze Europejskiej i osobom, których dane dotyczą, we wszystkich kwestiach związanych z przetwarzaniem operacyjnych danych osobowych. W tym celu Europejski Inspektor Ochrony Danych wykonuje obowiązki określone w ust. 2 niniejszego artykułu, korzysta z uprawnień przyznanych mu w ust. 3 niniejszego artykułu i współpracuje z krajowymi organami nadzorczymi zgodnie z art. 87.
2. Europejski Inspektor Ochrony Danych ma na mocy niniejszego rozporządzenia następujące obowiązki:
- a) rozpatruje skargi i bada je oraz w rozsądnym terminie informuje osobę, której dane dotyczą, o wyniku tych działań;
 - b) przeprowadza dochodzenia zarówno z własnej inicjatywy, jak i na podstawie skarg, oraz w rozsądnym terminie informuje osoby, których dane dotyczą, o wyniku tych dochodzeń;

- c) monitoruje i zapewnia stosowanie przepisów niniejszego rozporządzenia dotyczących ochrony osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania operacyjnych danych osobowych przez Prokuraturę Europejską;
 - d) doradza Prokuraturze Europejskiej – z własnej inicjatywy lub w odpowiedzi na konsultacje – we wszystkich kwestiach związanych z przetwarzaniem operacyjnych danych osobowych, w szczególności zanim Prokuratura Europejska przyjmie przepisy wewnętrzne dotyczące ochrony podstawowych praw i wolności w odniesieniu do przetwarzania operacyjnych danych osobowych.
3. Na mocy niniejszego rozporządzenia Europejski Inspektor Ochrony Danych może:
- a) doradzać osobom, których dane dotyczą, w kwestii korzystania z ich praw;
 - b) przekazać sprawę Prokuraturze Europejskiej w przypadku domniemanego naruszenia przepisów regulujących przetwarzanie operacyjnych danych osobowych i w stosownych przypadkach zaproponować środki prawne służące usunięciu tego naruszenia i poprawie ochrony osób, których dane dotyczą;
 - c) skonsultować się z Prokuraturą Europejską, jeżeli wnioski o skorzystanie z określonych praw w odniesieniu do operacyjnych danych osobowych zostały odrzucone z naruszeniem art. 56–62;
 - d) przekazać sprawę Prokuraturze Europejskiej;
 - e) nakazać Prokuraturze Europejskiej, by dokonała sprostowania operacyjnych danych osobowych przetwarzanych przez Prokuraturę Europejską z naruszeniem przepisów dotyczących przetwarzania operacyjnych danych osobowych, ograniczyła przetwarzanie takich danych lub usunęła takie dane oraz by powiadomiła o takich działaniach osoby trzecie, którym takie dane zostały ujawnione, o ile nie koliduje to z prowadzeniem postępowań przygotowawczych ani z wnoszeniem i popieraniem oskarżeń przez Prokuraturę Europejską;
 - f) przekazać sprawę Trybunałowi Sprawiedliwości zgodnie z warunkami określonymi w Traktatach;
 - g) interweniować w sprawach wniesionych do Trybunału Sprawiedliwości.
4. Europejski Inspektor Ochrony Danych ma dostęp do operacyjnych danych osobowych przetwarzanych przez Prokuraturę Europejską oraz do jej pomieszczeń w zakresie niezbędnym do realizacji swoich zadań.
5. Europejski Inspektor Ochrony Danych sporządza roczne sprawozdanie z działalności nadzorczej nad Prokuraturą Europejską.

Artykuł 86

Obowiązek zachowania tajemnicy służbowej przez Europejskiego Inspektora Ochrony Danych

Europejski Inspektor Ochrony Danych oraz jego pracownicy podlegają – w trakcie kadencji i po jej zakończeniu – obowiązkowi zachowania tajemnicy służbowej w odniesieniu do wszelkich poufnych informacji, które uzyskali w trakcie wykonywania oficjalnych obowiązków.

Artykuł 87

Współpraca między Europejskim Inspektorem Ochrony Danych a krajowymi organami nadzorczymi

1. Europejski Inspektor Ochrony Danych działa w ścisłej współpracy z krajowymi organami nadzorczymi w konkretnych kwestiach wymagających podjęcia działań krajowych, w szczególności jeżeli Europejski Inspektor Ochrony Danych lub krajowy organ nadzorczy stwierdzi znaczące rozbieżności między praktykami państw członkowskich Unii Europejskiej lub stwierdzi potencjalnie niezgodne z prawem przekazanie danych przy wykorzystaniu kanałów komunikacji Prokuratury Europejskiej, lub w kontekście zapytań zgłoszonych przez co najmniej jeden krajowy organ nadzorczy odnośnie do wykonywania i wykładni niniejszego rozporządzenia.
2. W sprawach, o których mowa w ust. 1, Europejski Inspektor Ochrony Danych i krajowe organy nadzorcze właściwe w zakresie nadzorowania ochrony danych, działając w zakresie własnych kompetencji, mogą wymieniać się odpowiednimi informacjami i pomagać sobie w przeprowadzaniu kontroli i inspekcji, badać trudności w wykładni lub stosowaniu niniejszego rozporządzenia, analizować problemy związane z prowadzeniem niezależnego nadzoru lub korzystaniem z praw przez osoby, których dane dotyczą, sporządzać zharmonizowane wnioski dotyczące wspólnych rozwiązań wszelkich problemów oraz promować wiedzę na temat praw do ochrony danych, zależnie od potrzeb.

3. Europejska Rada Ochrony Danych ustanowiona rozporządzeniem (UE) 2016/679 wykonuje również zadania określone w art. 51 dyrektywy (UE) 2016/680 w odniesieniu do kwestii objętych niniejszym rozporządzeniem, w szczególności kwestii, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

Artykuł 88

Prawo do wniesienia skargi do Europejskiego Inspektora Ochrony Danych

1. Każda osoba, której dane dotyczą, ma prawo wnieść skargę do Europejskiego Inspektora Ochrony Danych, jeżeli uważa, że przetwarzanie dotyczących jej operacyjnych danych osobowych przez Prokuraturę Europejską narusza przepisy niniejszego rozporządzenia.
2. Europejski Inspektor Ochrony Danych informuje osobę, której dane dotyczą, o postępach i wyniku rozpatrywania skargi, w tym o możliwości wniesienia środka zaskarżenia na mocy art. 89.

Artykuł 89

Prawo do kontroli sądowej w odniesieniu do decyzji Europejskiego Inspektora Ochrony Danych

Odwolania od decyzji Europejskiego Inspektora Ochrony Danych wnoszone są do Trybunału Sprawiedliwości.

ROZDZIAŁ IX

PRZEPISY FINANSOWE I PRZEPISY DOTYCZĄCE PRACOWNIKÓW

SEKCJA 1

Przepisy finansowe

Artykuł 90

Podmioty upoważnione do działań finansowych

1. Europejski Prokurator Generalny jest odpowiedzialny za przygotowywanie decyzji dotyczących uchwalenia budżetu oraz przedkładanie ich kolegium do przyjęcia.
2. Dyrektor administracyjny jest odpowiedzialny, jako urzędnik zatwierdzający, za wykonanie budżetu Prokuratury Europejskiej.

Artykuł 91

Budżet

1. Na podstawie wniosku sporządzonego przez dyrektora administracyjnego Europejski Prokurator Generalny przygotowuje preliminarz dochodów i wydatków Prokuratury Europejskiej na każdy rok budżetowy odpowiadający rokowi kalendarzowemu. Preliminarz ten jest wykazywany w budżecie Prokuratury Europejskiej.
2. Budżet Prokuratury Europejskiej jest zrównoważony pod względem dochodów i wydatków.
3. Bez uszczerbku dla innych zasobów dochody Prokuratury Europejskiej obejmują:
 - a) wkład Unii zapisany w budżecie ogólnym Unii, z zastrzeżeniem ust. 7 i 8;
 - b) należności za publikacje i wszelkie usługi świadczone przez Prokuraturę Europejską.
4. Wydatki Prokuratury Europejskiej obejmują wynagrodzenie Europejskiego Prokuratora Generalnego, prokuratorów europejskich, delegowanych prokuratorów europejskich, dyrektora administracyjnego i pracowników Prokuratury Europejskiej, wydatki administracyjne i wydatki na infrastrukturę oraz wydatki operacyjne.
5. Jeżeli delegowani prokuratorzy europejscy prowadzą czynności w ramach zadań Prokuratury Europejskiej, odpowiednie wydatki ponoszone przez delegowanych prokuratorów europejskich w trakcie tych czynności uznaje się za wydatki operacyjne Prokuratury Europejskiej.

Wydatki operacyjne Prokuratury Europejskiej zasadniczo nie obejmują kosztów związanych z czynnościami w ramach postępowania przygotowawczego podejmowanymi przez właściwe organy krajowe ani kosztów pomocy prawnej. Obejmują one jednak – w ramach budżetu Prokuratury Europejskiej – niektóre koszty związane z określonymi w ust. 6 działaniami Prokuratury Europejskiej w ramach postępowania przygotowawczego oraz wnoszenia i popierania przez nią oskarżeń.

Wydatki operacyjne obejmują również tworzenie systemu zarządzania sprawami, szkolenia, podróże służbowe i tłumaczenia pisemne niezbędne do wewnętrznego funkcjonowania Prokuratury Europejskiej, takie jak tłumaczenia pisemne dla stałej izby.

6. Gdy w imieniu Prokuratury prowadzona jest w ramach postępowania przygotowawczego czynność, z którą wiąże się szczególnie wysokie koszty, delegowani prokuratorzy europejscy mogą, z własnej inicjatywy lub na uzasadniony wniosek właściwych organów krajowych, konsultować się ze stałą izbą w sprawie tego, czy Prokuratura Europejska mogłaby częściowo pokryć koszty tej czynności. Konsultacje takie nie mogą opóźniać postępowania przygotowawczego.

Stała izba może w takiej sytuacji, po konsultacji z dyrektorem administracyjnym i na podstawie proporcjonalności czynności wykonywanej w szczególnych okolicznościach oraz nadzwyczajnego charakteru wynikających z niej kosztów, podjąć decyzję o przyjęciu lub odrzuceniu tego wniosku, zgodnie z przepisami dotyczącymi oceny tych kryteriów, które to przepisy mają zostać określone w regulaminie wewnętrznym Prokuratury Europejskiej. Następnie dyrektor administracyjny, biorąc pod uwagę dostępne środki finansowe, podejmuje decyzję w sprawie kwoty dofinansowania, jaką należy przyznać. Dyrektor administracyjny niezwłocznie informuje delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę o decyzji w sprawie tej kwoty.

7. Zgodnie z art. 332 TFUE wydatki ponoszone przez Prokuraturę Europejską, o których mowa w ust. 4 i 5 niniejszego artykułu, są pokrywane przez państwa członkowskie. Państwa członkowskie Unii Europejskiej, które nie uczestniczą we wzmocnionej współpracy w zakresie utworzenia Prokuratury Europejskiej, otrzymują dostosowania zgodnie z art. 11 rozporządzenia Rady (UE, Euratom) nr 609/2014 ⁽¹⁾.

8. Ust. 7 nie ma zastosowania do kosztów administracyjnych ponoszonych przez instytucje Unii i wynikających z wdrożenia wzmocnionej współpracy w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej.

Artykuł 92

Uchwalenie budżetu

1. Co roku na podstawie wniosku sporządzonego przez dyrektora administracyjnego Europejski Prokurator Generalny przygotowuje wstępny projekt preliminarza dochodów i wydatków Prokuratury Europejskiej na kolejny rok budżetowy. Europejski Prokurator Generalny przesyła ten wstępny projekt preliminarza kolegium do przyjęcia.

2. Wstępny projekt preliminarza dochodów i wydatków Prokuratury Europejskiej zostaje przesłany Komisji do dnia 31 stycznia każdego roku. Do dnia 31 marca każdego roku Prokuratura Europejska przesyła Komisji ostateczny projekt preliminarza, który obejmuje projekt planu zatrudnienia.

3. Komisja przesyła preliminarz Parlamentowi Europejskiemu i Radzie („władza budżetowa”) wraz z projektem budżetu ogólnego Unii.

4. Na podstawie preliminarza Komisja wprowadza do projektu budżetu ogólnego Unii przedkładanego władzy budżetowej zgodnie z art. 313 i 314 TFUE szacunkowe kwoty, które uważa za niezbędne w odniesieniu do planu zatrudnienia, oraz kwoty wkładu, który ma być wniesiony z budżetu ogólnego.

5. Władza budżetowa zatwierdza środki przewidziane na wkład z budżetu ogólnego Unii na rzecz Prokuratury Europejskiej.

6. Władza budżetowa przyjmuje plan zatrudnienia Prokuratury Europejskiej.

7. Kolegium przyjmuje budżet Prokuratury Europejskiej na podstawie wniosku Europejskiego Prokuratora Generalnego. Budżet staje się ostateczny po ostatecznym przyjęciu budżetu ogólnego Unii. W razie potrzeby jest on korygowany zgodnie z tą samą procedurą, która obowiązuje przy przyjmowaniu pierwotnego budżetu.

8. W przypadku projektów z zakresu nieruchomości, które to projekty mogą mieć znaczący wpływ na budżet Prokuratury Europejskiej, zastosowanie ma art. 88 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 1271/2013 ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 609/2014 z dnia 26 maja 2014 r. w sprawie metod i procedury udostępniania tradycyjnych zasobów własnych, zasobów własnych opartych na VAT i zasobów własnych opartych na DNB oraz w sprawie środków w celu zaspokojenia potrzeb gotówkowych (Dz.U. L 168 z 7.6.2014, s. 39).

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1271/2013 z dnia 30 września 2013 r. w sprawie ramowego rozporządzenia finansowego dotyczącego organów, o których mowa w art. 208 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 328 z 7.12.2013, s. 42).

Artykuł 93

Wykonanie budżetu

1. Dyrektor administracyjny, działający w charakterze urzędnika zatwierdzającego Prokuratury Europejskiej, wykonuje budżet Prokuratury Europejskiej na własną odpowiedzialność i w ramach ograniczeń zatwierdzonych w budżecie.
2. Co roku dyrektor administracyjny przesyła władzy budżetowej wszystkie informacje mające znaczenie z punktu widzenia wyników wszelkich procedur oceny.

Artykuł 94

Przedstawienie sprawozdania rachunkowego i absolutorium

1. Do dnia 1 marca następującego po zakończeniu każdego roku budżetowego (rok N+1) księgowy Prokuratury Europejskiej przesyła księgowemu Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu wstępne sprawozdanie rachunkowe za bieżący rok budżetowy (rok N).
2. Do dnia 31 marca następującego po zakończeniu roku budżetowego Prokuratura Europejska przesyła Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Trybunałowi Obrachunkowemu sprawozdanie dotyczące zarządzania budżetem i finansami.
3. Do dnia 31 marca następującego po zakończeniu każdego roku budżetowego księgowy Komisji przesyła Trybunałowi Obrachunkowemu wstępne sprawozdanie rachunkowe Prokuratury Europejskiej skonsolidowane ze sprawozdaniem rachunkowym Komisji.
4. Zgodnie z art. 148 ust. 1 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012 najpóźniej dnia 1 czerwca w kolejnym roku Trybunał Obrachunkowy przedstawia swoje uwagi na temat wstępnego sprawozdania rachunkowego Prokuratury Europejskiej.
5. Po otrzymaniu zgodnie z art. 148 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012 uwag Trybunału Obrachunkowego na temat wstępnego sprawozdania rachunkowego Prokuratury Europejskiej, księgowy Prokuratury Europejskiej sporządza na własną odpowiedzialność końcowe sprawozdanie rachunkowe Prokuratury Europejskiej i przedkłada je kolegium do zaopiniowania.
6. Do dnia 1 lipca następującego po zakończeniu każdego roku budżetowego księgowy Prokuratury Europejskiej przesyła Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu końcowe sprawozdanie rachunkowe wraz z opinią kolegium, o której mowa w ust. 5.
7. Końcowe sprawozdanie rachunkowe Prokuratury Europejskiej zostaje opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* do dnia 15 listopada roku następującego po zakończeniu każdego roku budżetowego.
8. Do dnia 30 września następującego po zakończeniu każdego roku budżetowego dyrektor administracyjny przesyła Trybunałowi Obrachunkowemu odpowiedź na jego uwagi. Dyrektor administracyjny przesyła tę odpowiedź również Komisji.
9. Dyrektor administracyjny przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, na jego wniosek, wszelkie informacje niezbędne do sprawnego zastosowania procedury udzielania absolutorium za dany rok budżetowy, zgodnie z art. 109 ust. 3 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 1271/2013.
10. Przed dniem 15 maja roku N+2 Parlament Europejski, na zalecenie Rady stanowiącej większością kwalifikowaną, udziela dyrektorowi administracyjnemu absolutorium z wykonania budżetu za rok N.

Artykuł 95

Przepisy finansowe

Na podstawie wniosku dyrektora administracyjnego Europejski Prokurator Generalny sporządza projekt przepisów finansowych mających zastosowanie do Prokuratury Europejskiej. Przepisy te przyjmowane są przez kolegium po konsultacji z Komisją. Przepisy finansowe nie odbiegają od przepisów zawartych w rozporządzeniu delegowanym (UE) nr 1271/2013, chyba że jest to wyraźnie konieczne do działania Prokuratury Europejskiej, a Komisja wcześniej wyraziła na to zgodę.

SEKCJA 2

Przepisy dotyczące pracowników

Artykuł 96

Przepisy ogólne

1. Regulamin pracowniczy urzędników i warunki zatrudnienia oraz przepisy przyjęte w drodze porozumienia między instytucjami Unii dotyczące wykonania tego regulaminu pracowniczego i tych warunków zatrudnienia mają zastosowanie do Europejskiego Prokuratora Generalnego i prokuratorów europejskich, delegowanych prokuratorów europejskich, dyrektora administracyjnego i pracowników Prokuratury Europejskiej, chyba że niniejsze rozporządzenie stanowi inaczej.

Europejski Prokurator Generalny i prokuratorzy europejscy zatrudniani są w charakterze pracowników tymczasowych Prokuratury Europejskiej na mocy art. 2 lit. a) warunków zatrudnienia.

2. Pracownicy Prokuratury Europejskiej zatrudniani są zgodnie z przepisami i uregulowaniami mającymi zastosowanie do urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej.

3. Uprawnienia organu powołującego w zakresie zawierania umów o pracę wynikające z regulaminu pracowniczego i z warunków zatrudnienia wykonuje kolegium. Kolegium może przekazać te uprawnienia w odniesieniu do pracowników Prokuratury Europejskiej dyrektorowi administracyjnemu. Uprawnień, o których mowa w niniejszym ustępie, nie przekazuje się w odniesieniu do Europejskiego Prokuratora Generalnego, prokuratorów europejskich, delegowanych prokuratorów europejskich ani dyrektora administracyjnego.

4. Kolegium przyjmuje odpowiednie przepisy w celu wykonania regulaminu pracowniczego i warunków zatrudnienia zgodnie z art. 110 regulaminu pracowniczego. W ramach dokumentu programowego kolegium przyjmuje również program dotyczący zasobów ludzkich.

5. Do Prokuratury Europejskiej i jej pracowników stosuje się Protokół w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej.

6. Delegowani prokuratorzy europejscy są zatrudniani w charakterze specjalnych doradców zgodnie z art. 5, 123 i 124 warunków zatrudnienia. Właściwe organy krajowe ułatwiają delegowanym prokuratorom europejskim pełnienie ich funkcji na mocy niniejszego rozporządzenia i powstrzymują się od prowadzenia działań lub polityk, które mogą mieć niekorzystny wpływ na karierę zawodową lub status delegowanych prokuratorów europejskich w krajowym systemie ścigania. W szczególności właściwe organy krajowe zapewniają delegowanym prokuratorom europejskim zasoby i sprzęt niezbędne do pełnienia ich funkcji na mocy niniejszego rozporządzenia, a także zapewniają, aby delegowani prokuratorzy europejscy byli w pełni włączeni w struktury swoich prokuratur krajowych. Należy zapewnić istnienie adekwatnych mechanizmów pozwalających delegowanym prokuratorom europejskim zachować prawa związane z zabezpieczeniem społecznym, emeryturami lub rentami oraz ubezpieczeniem w systemie krajowym. Należy również zapewnić, by całkowite wynagrodzenie delegowanego prokuratora europejskiego nie było niższe niż to, które prokurator ten otrzymywałby, sprawując wyłącznie funkcję prokuratora krajowego. Ogólne warunki pracy delegowanych prokuratorów europejskich i środowisko ich pracy są objęte zakresem kompetencji właściwych krajowych organów sądowych.

7. Zgodnie z art. 6 prokuratorzy europejscy oraz delegowani prokuratorzy europejscy podczas wykonywania swoich uprawnień w zakresie prowadzenia postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżeń nie mogą otrzymywać żadnych instrukcji, wytycznych ani poleceń innych niż te, które są wyraźnie przewidziane.

Artykuł 97

Pracownicy tymczasowi i pracownicy kontraktowi

1. Pracownicy tymczasowi zatrudnieni na mocy art. 2 lit. a) warunków zatrudnienia w instytucjach, organach lub jednostkach organizacyjnych Unii, którzy zostaną zatrudnieni przez Prokuraturę Europejską na podstawie umowy zawartej przed i nie później niż jeden rok po osiągnięciu przez Prokuraturę Europejską operacyjności zgodnie z decyzją, o której mowa w art. 120 ust. 2, otrzymują ofertę umowy na mocy art. 2 lit. f) warunków zatrudnienia, podczas gdy wszystkie pozostałe warunki umowy pozostają niezmienione, bez uszczerbku dla potrzeby poszanowania obowiązków wynikających z warunków zatrudnienia. Uznaje się, że ci pracownicy tymczasowi odbyli całą swoją służbę w Prokuraturze Europejskiej.

2. Pracownicy kontraktowi zatrudnieni na mocy art. 3a lub 3b warunków zatrudnienia w instytucjach Unii, którzy zostaną zatrudnieni przez Prokuraturę Europejską na podstawie umowy zawartej przed i nie później niż jeden rok po osiągnięciu przez Prokuraturę Europejską operacyjności zgodnie z decyzją, o której mowa w art. 120 ust. 2, otrzymują ofertę umowy na mocy art. 3a warunków zatrudnienia, podczas gdy wszystkie pozostałe warunki umowy pozostają niezmienione. Uznaje się, że ci pracownicy kontraktowi odbyli całą swoją służbę w Prokuraturze Europejskiej.

3. Pracownicy tymczasowi zatrudnieni na mocy art. 2 lit. f) warunków zatrudnienia oraz pracownicy kontraktowi zatrudnieni na mocy art. 3a warunków zatrudnienia w instytucjach, organach lub jednostkach organizacyjnych Unii, którzy zostaną zatrudnieni przez Prokuraturę Europejską na podstawie umowy zawartej przed i nie później niż jeden rok po osiągnięciu przez Prokuraturę Europejską operacyjności zgodnie z decyzją, o której mowa w art. 120 ust. 2, otrzymują ofertę umowy na tych samych warunkach. Uznaje się, że ci pracownicy odbyli całą swoją służbę w Prokuraturze Europejskiej.

Artykuł 98

Oddelegowani eksperci krajowi i inni pracownicy

1. Oprócz własnych pracowników Prokuratura Europejska może korzystać z pomocy oddelegowanych ekspertów krajowych lub innych osób, które zostały jej udostępnione, ale które nie są przez nią zatrudnione. Przy realizacji zadań związanych z funkcjami Prokuratury Europejskiej oddelegowani eksperci krajowi podlegają Europejskiemu Prokuratorowi Generalnemu.

2. Kolegium przyjmuje decyzję określającą zasady delegowania do Prokuratury Europejskiej ekspertów krajowych lub innych osób, które zostały jej udostępnione, ale nie są przez nią zatrudnione.

ROZDZIAŁ X

PRZEPISY DOTYCZĄCE STOSUNKÓW PROKURATURY EUROPEJSKIEJ Z JEJ PARTNERAMI

Artykuł 99

Przepisy wspólne

1. W zakresie, w jakim jest to niezbędne do wykonywania jej zadań, Prokuratura Europejska może ustanawiać i utrzymywać współpracę z instytucjami, organami lub jednostkami administracyjnymi Unii zgodnie z ich celami, a także współpracę z organami państw członkowskich Unii Europejskiej, które nie uczestniczą we wzmocnionej współpracy w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej, z organami państw trzecich i organizacjami międzynarodowymi.

2. W zakresie, w jakim jest to istotne dla wykonywania jej zadań, Prokuratura Europejska może, zgodnie z art. 111, prowadzić wymianę wszelkich informacji bezpośrednio z podmiotami, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, chyba że niniejsze rozporządzenie stanowi inaczej.

3. Do celów określonych w ust. 1 i 2 Prokuratura Europejska może zawierać uzgodnienia robocze z podmiotami, o których mowa w ust. 1. Takie uzgodnienia robocze mają charakter techniczny lub operacyjny i służą w szczególności ułatwieniu współpracy i wymiany informacji między stronami. Uzgodnienia robocze nie mogą stanowić podstawy do wymiany danych osobowych ani nie mogą mieć prawnie wiążących skutków dla Unii lub jej państw członkowskich.

Artykuł 100

Stosunki z Eurojustem

1. Prokuratura Europejska ustanawia i utrzymuje bliskie stosunki z Eurojustem, oparte na wzajemnej współpracy w ramach ich zakresów obowiązków oraz na utworzeniu określonych w niniejszym artykule wzajemnych powiązań operacyjnych, administracyjnych i zarządczych. W tym celu Europejski Prokurator Generalny i przewodniczący Eurojustu odbywają regularne spotkania, aby omówić kwestie będące przedmiotem wspólnego zainteresowania.

2. W kwestiach operacyjnych Prokuratura Europejska może włączyć Eurojust w swoje działania dotyczące spraw transgranicznych, w tym poprzez:

a) udostępnienie informacji, w tym danych osobowych, dotyczących prowadzonych przez nią postępowań przygotowawczych, zgodnie z odpowiednimi przepisami niniejszego rozporządzenia;

b) zwrócenie się do Eurojustu lub jego właściwych przedstawicieli krajowych o wsparcie w przekazaniu jej decyzji lub wniosków o wzajemną pomoc prawną do państw członkowskich Unii Europejskiej, które są członkami Eurojustu, ale które nie uczestniczą w ustanawianiu Prokuratury Europejskiej, oraz do państw trzecich, a także w wykonaniu przedmiotowych decyzji lub wniosków w tych państwach.

3. Prokuratura Europejska ma pośredni dostęp, w oparciu o system trafieniowy (figuruje/nie figuruje), do informacji znajdujących się w systemie zarządzania sprawami prowadzonym przez Eurojust. Ilekroć zostanie stwierdzona zgodność danych wprowadzonych do systemu zarządzania sprawami przez Prokuraturę Europejską z danymi będącymi w posiadaniu Eurojustu, o wystąpieniu takiej zgodności powiadamia się Eurojust i Prokuraturę Europejską, jak również państwo członkowskie Unii Europejskiej, które przekazało dane Eurojustowi. Prokuratura Europejska podejmuje odpowiednie środki, aby umożliwić Eurojustowi dostęp – w oparciu o system trafieniowy (figuruje/nie figuruje) – do informacji znajdujących się w jej systemie zarządzania sprawami.

4. Prokuratura Europejska może korzystać ze wsparcia i zasobów administracyjnych Eurojustu. W tym celu Eurojust może świadczyć na rzecz Prokuratury Europejskiej usługi będące przedmiotem wspólnego zainteresowania. Szczegóły regulowane są w drodze uzgodnień.

Artykuł 101

Stosunki z OLAF-em

1. Prokuratura Europejska ustanawia i utrzymuje bliskie stosunki z OLAF-em, oparte na wzajemnej współpracy w ramach ich zakresów obowiązków i na wymianie informacji. Stosunki te mają na celu w szczególności to, by zapewnić wykorzystanie wszelkich dostępnych środków ochrony interesów finansowych Unii poprzez uzupełnianie i wspieranie działań Prokuratury Europejskiej przez OLAF.

2. Bez uszczerbku dla działań określonych w ust. 3, gdy Prokuratura Europejska prowadzi postępowanie przygotowawcze zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, OLAF nie może rozpocząć równoległego dochodzenia administracyjnego dotyczącego tych samych okoliczności faktycznych.

3. W trakcie postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Europejską może ona zwrócić się do OLAF-u, by zgodnie ze swoim zakresem obowiązków wspierał lub uzupełniał jej działania, w szczególności poprzez:

- a) dostarczanie informacji, analiz (w tym analiz kryminalistycznych), wiedzy fachowej i wsparcia operacyjnego;
- b) ułatwianie koordynacji konkretnych działań właściwych krajowych organów administracyjnych i organów Unii;
- c) prowadzenie dochodzeń administracyjnych.

4. Aby umożliwić OLAF-owi rozważenie podjęcia odpowiednich działań administracyjnych zgodnie z jego zakresem obowiązków, Prokuratura Europejska może przekazywać mu istotne informacje dotyczące spraw, w których postanowiła nie prowadzić postępowania przygotowawczego, lub spraw, które umorzyła.

5. Prokuratura Europejska ma pośredni dostęp, w oparciu o system trafieniowy (figuruje/nie figuruje), do informacji znajdujących się w systemie zarządzania sprawami prowadzonym przez OLAF. Ilekroć zostanie stwierdzona zgodność danych wprowadzonych do systemu zarządzania sprawami przez Prokuraturę Europejską z danymi będącymi w posiadaniu OLAF-u, o wystąpieniu takiej zgodności powiadamia się zarówno OLAF, jak i Prokuraturę Europejską. Prokuratura Europejska podejmuje odpowiednie środki, aby umożliwić OLAF-owi dostęp – w oparciu o system trafieniowy (figuruje/nie figuruje) – do informacji znajdujących się w jej systemie zarządzania sprawami.

Artykuł 102

Stosunki z Europol-em

1. Prokuratura Europejska ustanawia i utrzymuje bliskie stosunki z Europol-em. W tym celu zawierają oni uzgodnienia robocze określające warunki ich współpracy.

2. Jeżeli jest to konieczne do celów prowadzonych postępowań przygotowawczych, Prokuratura Europejska, po złożeniu wniosku, ma możliwość uzyskania wszelkich istotnych informacji będących w posiadaniu Europolu i dotyczących każdego przestępstwa wchodzącego w zakres jej właściwości, a także może zwrócić się do Europolu o udzielenie wsparcia analitycznego w odniesieniu do konkretnego prowadzonego przez nią postępowania przygotowawczego.

Artykuł 103

Stosunki z innymi instytucjami, organami i jednostkami organizacyjnymi Unii

1. Prokuratura Europejska ustanawia i utrzymuje współpracę z Komisją w celu ochrony interesów finansowych Unii. W tym celu Prokuratura Europejska i Komisja zawierają umowę określającą warunki ich współpracy.
2. Bez uszczerbku dla właściwego prowadzenia i poufności swoich postępowań przygotowawczych Prokuratura Europejska niezwłocznie przekazuje odpowiednim instytucjom, organom lub jednostkom organizacyjnym Unii i innym pokrzywdzonym informacje wystarczające do podjęcia przez nie odpowiednich środków, w szczególności:
 - a) środków administracyjnych, takich jak środki zapobiegawcze chroniące interesy finansowe Unii, w przedmiotowym zakresie. Prokuratura Europejska może zalecić instytucji, organowi lub jednostce organizacyjnej Unii podjęcie konkretnych środków;
 - b) przystąpienia do postępowania jako powód cywilny;
 - c) środków do celów administracyjnego odzyskania kwot należnych na rzecz budżetu Unii lub do celów wszczęcia postępowania dyscyplinarnego.

Artykuł 104

Stosunki z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi

1. Uzgodnienia robocze z organami państw trzecich i organizacjami międzynarodowymi, przewidziane w art. 99 ust. 3, mogą w szczególności dotyczyć wymiany informacji strategicznych i delegowania urzędników łącznikowych do Prokuratury Europejskiej.
2. Prokuratura Europejska może wyznaczyć, w porozumieniu z odpowiednimi właściwymi organami, punkty kontaktowe w państwach trzecich w celu ułatwienia współpracy zgodnie z jej potrzebami operacyjnymi.
3. Umowy międzynarodowe z jednym państwem trzecim lub większą ich liczbą, które Unia zawarła lub do których przystąpiła zgodnie z art. 218 TFUE w dziedzinach objętych właściwością Prokuratury Europejskiej, takie jak umowy międzynarodowe dotyczące współpracy w sprawach karnych między Prokuraturą Europejską a tymi państwami trzecimi, są dla Prokuratury Europejskiej wiążące.
4. W przypadku braku umowy przewidzianej w ust. 3 państwa członkowskie, jeżeli zezwala im na to stosowna wielostronna umowa międzynarodowa i o ile wyrazi na to zgodę państwo trzecie, uznają Prokuraturę Europejską za organ właściwy do celu wykonywania zawartych przez nie wielostronnych umów międzynarodowych w sprawie pomocy prawnej w sprawach karnych i w stosownych przypadkach wskazują ją jako taki organ, w tym, w miarę potrzeby i możliwości, w drodze zmiany tych umów.

Państwa członkowskie mogą także wskazać Prokuraturę Europejską jako organ właściwy do celu wykonywania innych zawartych przez nie umów międzynarodowych w sprawie pomocy prawnej w sprawach karnych, w tym w drodze zmiany takich umów.

5. W przypadku braku umowy przewidzianej w ust. 3 niniejszego artykułu lub uznania Prokuratury Europejskiej za właściwy organ przewidzianego w ust. 4 niniejszego artykułu delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę może skorzystać, zgodnie z art. 13 ust. 1, z uprawnień prokuratora krajowego swojego państwa członkowskiego, by wystąpić o pomoc prawną w sprawach karnych do organów państw trzecich, na podstawie umów międzynarodowych zawartych przez to państwo członkowskie lub mającego zastosowanie prawa krajowego oraz, jeżeli jest to konieczne, za pośrednictwem właściwych organów krajowych. W takim przypadku delegowany prokurator europejski informuje organy państw trzecich, że dowody zgromadzone na tej podstawie zostaną wykorzystane przez Prokuraturę Europejską do celów niniejszego rozporządzenia, i w stosownych przypadkach stara się uzyskać zgodę tych organów na takie wykorzystanie dowodów. W każdym przypadku państwo trzecie jest odpowiednio informowane o tym, że końcowym odbiorcą odpowiedzi na wniosek jest Prokuratura Europejska.

Jeżeli Prokuratura Europejska nie może wykonywać swoich funkcji na podstawie stosownej umowy międzynarodowej, o której mowa w ust. 3 lub 4 niniejszego artykułu, Prokuratura Europejska może również w konkretnej sprawie i w granicach swojej właściwości rzeczowej wystąpić o pomoc prawną w sprawach karnych do organów państw trzecich. Prokuratura Europejska spełnia warunki, które organy te mogą ustalić w odniesieniu do korzystania z informacji przekazanych przez nie na tej podstawie.

6. Z zastrzeżeniem pozostałych przepisów niniejszego rozporządzenia Prokuratura Europejska może, na wniosek, przekazać właściwym organom państw trzecich lub organizacjom międzynarodowym – do celu postępowań przygotowawczych lub wykorzystania jako dowodu w postępowaniach przygotowawczych – już posiadane informacje lub dowody. Po zasięgnięciu opinii stałej izby delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę podejmuje decyzję w sprawie każdego takiego przekazania informacji lub dowodów zgodnie z prawem krajowym swojego państwa członkowskiego i niniejszym rozporządzeniem.

7. Jeżeli konieczne jest wystąpienie o ekstradycję, delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę może zwrócić się do właściwego organu swojego państwa członkowskiego o wydanie wniosku o ekstradycję zgodnie z mającymi zastosowanie umowami lub prawem krajowym.

Artykuł 105

Stosunki z państwami członkowskimi Unii Europejskiej, które nie uczestniczą we wzmocnionej współpracy w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej

1. Przewidziane w art. 99 ust. 3 uzgodnienia robocze z organami państw członkowskich Unii Europejskiej, które nie uczestniczą we wzmocnionej współpracy w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej, mogą w szczególności dotyczyć wymiany informacji strategicznych i delegowania urzędników łącznikowych do Prokuratury Europejskiej.

2. Prokuratura Europejska może wyznaczyć, w porozumieniu z odpowiednimi właściwymi organami, punkty kontaktowe w państwach członkowskich Unii Europejskiej, które nie uczestniczą we wzmocnionej współpracy w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej, w celu ułatwienia współpracy zgodnie z jej potrzebami.

3. W przypadku braku instrumentu prawnego dotyczącego współpracy w sprawach karnych i wydawania osób między Prokuraturą Europejską i właściwymi organami państw członkowskich Unii Europejskiej, które nie uczestniczą we wzmocnionej współpracy w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej, państwa członkowskie wskazują Prokuraturę Europejską jako organ właściwy do celu wykonywania mających zastosowanie unijnych aktów dotyczących współpracy w zakresie wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych w odniesieniu do spraw objętych zakresem właściwości Prokuratury Europejskiej, w ramach swoich stosunków z państwami członkowskimi Unii Europejskiej, które nie uczestniczą we wzmocnionej współpracy w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej.

ROZDZIAŁ XI

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 106

Status prawny i warunki działalności

1. W każdym państwie członkowskim Prokuraturze Europejskiej przysługuje zdolność prawna przyznawana osobom prawnym na mocy prawa krajowego.

2. Niezbędne uzgodnienia dotyczące pomieszczeń przeznaczonych dla Prokuratury Europejskiej oraz obiektów udostępnionych przez Luksemburg, a także szczegółowe przepisy mające zastosowanie w tym państwie do członków kolegium, dyrektora administracyjnego i pracowników Prokuratury Europejskiej oraz członków ich rodzin określa się w umowie w sprawie siedziby, która ma zostać zawarta między Prokuraturą Europejską a Luksemburgiem przed datą, z którą Prokuratura Europejska podejmie zadania związane z prowadzeniem postępowań przygotowawczych oraz z wniesieniem i popieraniem oskarżeń, określoną zgodnie z art. 120 ust. 2.

Artykuł 107

System językowy

1. Do aktów, o których mowa w art. 21 i 114 niniejszego rozporządzenia, zastosowanie ma rozporządzenie Rady (EWG) nr 1/58 ⁽¹⁾.

2. Kolegium podejmuje decyzję w sprawie wewnętrznych zasad dotyczących systemu językowego Prokuratury Europejskiej większością dwóch trzecich głosów członków.

3. Usługi tłumaczenia pisemnego niezbędne do administracyjnego funkcjonowania Prokuratury Europejskiej na szczeblu centralnym świadczy Centrum Tłumaczeń dla Organów Unii Europejskiej, chyba że ze względu na pilny charakter sprawy niezbędne jest zastosowanie innego rozwiązania. Delegowani prokuratorzy europejscy podejmują decyzję o trybie tłumaczenia pisemnego do celów postępowań przygotowawczych zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1/58 w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 17 z 6.10.1958, s. 385/58).

Artykuł 108

Poufność i tajemnica zawodowa

1. Członkowie kolegium, dyrektor administracyjny i pracownicy Prokuratury Europejskiej, oddelegowani eksperci krajowi i inne osoby udostępnione Prokuraturze Europejskiej, ale niezatrudnione przez nią, oraz delegowani prokuratorzy europejscy mają obowiązek zachowania poufności, zgodnie z przepisami Unii, w odniesieniu do wszelkich informacji będących w posiadaniu Prokuratury Europejskiej.
2. Wszelkie inne osoby, które uczestniczą lub pomagają w wykonywaniu przez Prokuraturę Europejską jej funkcji na szczeblu krajowym mają obowiązek zachowania poufności zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym.
3. Obowiązek zachowania poufności stosuje się również do osób, o których mowa w ust. 1 i 2, po zakończeniu kadencji, rozwiązywaniu stosunku pracy oraz po zakończeniu przez te osoby pełnienia obowiązków.
4. Obowiązek zachowania poufności stosuje się, zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym lub prawem Unii, do wszelkich informacji otrzymanych przez Prokuraturę Europejską, chyba że informacje te zostały już zgodnie z prawem podane do wiadomości publicznej.
5. Postępowania przygotowawcze prowadzone z upoważnienia Prokuratury Europejskiej są chronione przepisami dotyczącymi tajemnicy służbowej na mocy mającego zastosowanie prawa Unii. Wszelkie inne osoby, które uczestniczą lub pomagają w wykonywaniu przez Prokuraturę Europejską jej funkcji, mają obowiązek zachowania tajemnicy służbowej na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego.

Artykuł 109

Przejrzystość

1. Do dokumentów innych niż akta spraw, w tym ich wersji elektronicznych, które są przechowywane zgodnie z art. 45 niniejszego rozporządzenia, ma zastosowanie rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾.
2. Prokurator Generalny w terminie sześciu miesięcy od daty jego mianowania na stanowisko przygotowuje wniosek dotyczący szczegółowych zasad stosowania niniejszego artykułu. Wniosek ten zostaje przyjęty przez kolegium.
3. Decyzje podjęte przez Prokuraturę Europejską na mocy art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 mogą stanowić przedmiot skargi do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich lub skargi do Trybunału Sprawiedliwości na warunkach określonych odpowiednio w art. 228 i 263 TFUE.

Artykuł 110

OLAF i Trybunał Obrachunkowy

1. Aby ułatwić zwalczanie – na mocy rozporządzenia (UE, Euratom) nr 883/2013 – nadużyć finansowych, korupcji i wszelkich innych nielegalnych działań, w terminie sześciu miesięcy od daty, która ma zostać określona decyzją Komisji zgodnie z art. 120 ust. 2, Prokuratura Europejska przystępuje do porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 25 maja 1999 r. dotyczącego dochodzeń wewnętrznych prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) ⁽²⁾ i przyjmuje odpowiednie przepisy mające zastosowanie do Europejskiego Prokuratora Generalnego, prokuratorów europejskich, dyrektora administracyjnego i pracowników Prokuratury Europejskiej, oddelegowanych ekspertów krajowych i innych osób udostępnionych Prokuraturze Europejskiej, ale niezatrudnionych przez nią, oraz delegowanych prokuratorów europejskich, wykorzystując w tym celu wzór zamieszczony w załączniku do tego porozumienia.
2. Trybunał Obrachunkowy jest uprawniony do przeprowadzania kontroli na podstawie dokumentacji i kontroli na miejscu, wobec wszystkich wykonawców i podwykonawców, którzy otrzymali od Prokuratury Europejskiej unijne środki finansowe.
3. OLAF może przeprowadzać dochodzenia, w tym kontrole na miejscu i inspekcje, zgodnie z przepisami i procedurami określonymi w rozporządzeniu (UE, Euratom) nr 883/2013 i rozporządzeniu Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 ⁽³⁾, aby ustalić, czy miały miejsce jakiekolwiek nieprawidłowości, które naruszają interesy finansowe Unii, w związku z wydatkami finansowanymi przez Prokuraturę Europejską.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43).

⁽²⁾ Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 25 maja 1999 r. między Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Wspólnot Europejskich dotyczące dochodzeń wewnętrznych prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) (Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 15).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami (Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2).

4. Bez uszczerbku dla ust. 1, 2 i 3 uzgodnienia robocze z organami Unii, organami państw trzecich i organizacjami międzynarodowymi oraz umowy Prokuratury Europejskiej zawierają postanowienia wyraźnie uprawniające Trybunał Obrachunkowy i OLAF do przeprowadzania tego rodzaju kontroli i dochodzeń, zgodnie z ich kompetencjami.

Artykuł 111

Przepisy dotyczące ochrony szczególnie chronionych informacji jawnych i informacji niejawnych

1. Prokuratura Europejska ustanawia przepisy wewnętrzne dotyczące ochrony szczególnie chronionych informacji jawnych, w tym przepisy dotyczące tworzenia i przetwarzania takich informacji w Prokuraturze Europejskiej.
2. Prokuratura Europejska ustanawia przepisy wewnętrzne dotyczące ochrony informacji niejawnych UE, które to przepisy muszą być zgodne z decyzją Rady 2013/488/UE ⁽¹⁾, co ma służyć zapewnieniu równoważnego poziomu ochrony takich informacji.

Artykuł 112

Dochodzenia administracyjne

Działania administracyjne Prokuratury Europejskiej mogą być przedmiotem dochodzeń prowadzonych przez Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich zgodnie z art. 228 TFUE.

Artykuł 113

Ogólny system odpowiedzialności

1. Odpowiedzialność umowną Prokuratury Europejskiej regulują przepisy mające zastosowanie do danej umowy.
2. Do orzekania w sprawie wszelkich klauzul arbitrażowych umieszczonych w umowie zawartej przez Prokuraturę Europejską właściwy jest Trybunał Sprawiedliwości.
3. W przypadku odpowiedzialności pozaumownej Prokuratura Europejska, zgodnie z ogólnymi zasadami wspólnymi dla porządków prawnych państw członkowskich Unii Europejskiej, naprawia wszelkie szkody spowodowane przez Prokuraturę Europejską lub jej pracowników w trakcie wykonywania przez nich obowiązków, w zakresie, w jakim się do tych szkód przyczynili.
4. Ust. 3 ma również zastosowanie do szkody powstałej na skutek błędu popełnionego przez delegowanego prokuratora europejskiego w trakcie wykonywania przez niego obowiązków.
5. Do orzekania w sporach dotyczących odszkodowania za szkody, o których mowa w ust. 3, właściwy jest Trybunał Sprawiedliwości.
6. Sądy krajowe państw członkowskich Unii Europejskiej właściwe do rozstrzygania sporów dotyczących odpowiedzialności umownej Prokuratury Europejskiej, o której to odpowiedzialności mowa w niniejszym artykule, wskazuje się na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1215/2012 ⁽²⁾.
7. Odpowiedzialność osobistą pracowników Prokuratury Europejskiej regulują mające zastosowanie przepisy regulaminu pracowniczego i warunków zatrudnienia.

Artykuł 114

Przepisy wykonawcze i dokumenty programowe

Kolegium, na wniosek Europejskiego Prokuratora Generalnego, przyjmuje w szczególności:

- a) co roku – dokument programowy zawierający roczny i wieloletni program prac Prokuratury Europejskiej;
- b) strategię zwalczania nadużyć finansowych, która jest proporcjonalna do istniejących zagrożeń w zakresie takich nadużyć z uwzględnieniem kosztów i korzyści wynikających z podejmowanych środków;
- c) przepisy dotyczące warunków zatrudnienia, kryteriów efektywności, braku profesjonalizmu zawodowego oraz praw i obowiązków delegowanych prokuratorów europejskich, w tym przepisy dotyczące zapobiegania konfliktom interesów i postępowania w przypadku ich wystąpienia;

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2013/488/UE z dnia 23 września 2013 r. w sprawie przepisów bezpieczeństwa dotyczących ochrony informacji niejawnych UE (Dz.U. L 274 z 15.10.2013, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 351 z 20.12.2012, s. 1).

- d) przepisy szczegółowe dotyczące stosowania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 w ramach działań prowadzonych przez Prokuraturę Europejską;
- e) przepisy wykonawcze, o których mowa w art. 24 ust. 8 rozporządzenia (WE) nr 45/2001.

Artykuł 115

Przekazywanie uprawnień

1. Przekazanie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 49 ust. 3, przekazuje się Komisji na czas nieokreślony od dnia 20 listopada 2017 r.
3. Przekazanie uprawnienia, o którym mowa w art. 49 ust. 3, może zostać odwołane w dowolnym momencie przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po dacie jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 49 ust. 3 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 116

Tryb pilny

1. Akty delegowane przyjęte na mocy niniejszego artykułu wchodzi w życie niezwłocznie i mają zastosowanie, dopóki nie zostanie wyrażony sprzeciw zgodnie z ust. 2. Przekazując akt delegowany Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, podaje się powody zastosowania trybu pilnego.
2. Parlament Europejski lub Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 115 ust. 6. W takim przypadku Komisja uchyla akt niezwłocznie po powiadomieniu jej przez Parlament Europejski lub Radę o decyzji o sprzeciwie.

Artykuł 117

Przekazywanie informacji

Każde państwo członkowskie wyznacza organy, które są właściwe do celów wykonywania niniejszego rozporządzenia. Informacje na temat wyznaczonych organów, jak również wszelkich późniejszych zmian w tym zakresie są jednocześnie przekazywane Europejskiemu Prokuratorowi Generalnemu, Radzie i Komisji. Państwa członkowskie przekazują również Prokuraturze Europejskiej obszerny wykaz krajowych przepisów prawa karnego materialnego, które mają zastosowanie do przestępstw określonych w dyrektywie (UE) 2017/1371, oraz wszelkich innych stosownych przepisów prawa krajowego. Prokuratura Europejska zapewnia podanie otrzymanych informacji, ujętych w tych wykazach, do wiadomości publicznej. Ponadto państwa członkowskie, które zgodnie z art. 30 ust. 3 zamierzają ograniczyć stosowanie art. 30 ust. 1 lit. e) i f) do określonych rodzajów poważnych przestępstw, przekazują Prokuraturze Europejskiej wykaz tych przestępstw.

Artykuł 118

Przegląd przepisów dotyczących ochrony osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych przez Prokuraturę Europejską

W ramach dostosowania rozporządzenia (WE) nr 45/2001 zgodnie z art. 2 ust. 3 i art. 98 rozporządzenia (UE) 2016/679 Komisja dokonuje przeglądu przepisów dotyczących ochrony osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych przez Prokuraturę Europejską i ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu. W stosownych przypadkach Komisja przedstawia wniosek ustawodawczy w celu zmiany lub uchylecia tych przepisów.

Artykuł 119

Klauzula przeglądowa

1. Nie później niż pięć lat od daty, która ma zostać określona przez Komisję zgodnie z art. 120 ust. 2, a następnie co pięć lat Komisja zleca przeprowadzenie oceny wykonania i wpływu niniejszego rozporządzenia, a także skuteczności i efektywności Prokuratury Europejskiej i jej metod działania oraz przedkłada sprawozdanie z przeprowadzonej oceny. Komisja przekazuje sprawozdanie z oceny wraz ze swoimi wnioskami Parlamentowi Europejskiemu, Radzie oraz parlamentom narodowym. Wyniki oceny podaje się do wiadomości publicznej.
2. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wnioski ustawodawcze, jeżeli uzna, że konieczne są dodatkowe lub bardziej szczegółowe przepisy dotyczące ustanowienia Prokuratury Europejskiej, jej funkcji lub procedury mającej zastosowanie do prowadzonych przez nią działań, w tym transgranicznych postępowań przygotowawczych.

Artykuł 120

Wejście w życie

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
2. Prokuratura Europejska wykonuje swoją właściwość w odniesieniu do wszystkich przestępstw objętych zakresem jej właściwości, które popełniono po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Prokuratura Europejska podejmuje zadania związane z prowadzeniem postępowań przygotowawczych oraz z wnoszeniem i popieraniem oskarżeń powierzone jej na mocy niniejszego rozporządzenia, począwszy od daty, która zostanie określona decyzją Komisji na wniosek Europejskiego Prokuratora Generalnego, po tym, jak zostanie ustanowiona Prokuratura Europejska. Decyzja Komisji zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Data, którą ma określić Komisja, nie będzie przypadać wcześniej niż trzy lata po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

W odniesieniu do tych państw członkowskich, które uczestniczą we wzmocnionej współpracy na mocy decyzji przyjętej zgodnie z art. 331 ust. 1 akapit drugi lub trzeci TFUE, niniejsze rozporządzenie jest stosowane od dnia wskazanego w tej decyzji.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 12 października 2017 r.

W imieniu Rady
U. REINSALU
Przewodniczący

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL